

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΒΙΟΣ

ΤΗΣ

ΑΔΕΛΦΗΣ ΘΗΡΕΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΙΗΣΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΜΟΝΑΧΗΣ ΚΑΡΜΗΛΙΤΙΔΟΣ

1873-1897

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ «ΜΙΚΡΑΣ ΨΥΧΑΣ»

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΙΣ Α. ΖΕΛΛΙΤΣ ΥΙΩΝ

—
1913

991

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΒΙΟΣ

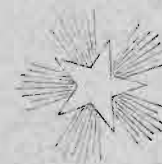
ΤΗΣ

ΑΔΕΛΦΗΣ ΘΗΡΕΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΙΗΣΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΜΟΝΑΧΗΣ ΚΑΡΜΗΛΙΤΙΔΟΣ

1873-1897

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ «ΜΙΚΡΑΣ ΨΥΧΑΣ»

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΤΥΠΟΙΣ Α. ΖΕΛΛΙΤΣ ΥΙΩΝ

—
1913

Προς τη Βιβλιοθήκη
του Σισμανογλείου
Μεγάρου

Τετάρτη 13-4-2016
Παραδοσίουλου Άκης

Η ΔΟΥΛΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
ΘΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΙΗΣΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

ἀποθανοῦσα ἐν εὐωδίᾳ ἀγιοσύνης.
ἐν τῷ Καρμηλιεῖ Μοναστηρίῳ τῆς πόλεως Λισιενκ
τῇ 30ῇ Σεπτεμβρίου 1897 εἰς ἡλικίαν 24 ἐτῶν.

Εὐχαρίστως ἐπιτρέπομεν τὴν δημοσίευσιν τῆς
μεταφράσεως τοῦ **Βίου** τῆς **Ἀδελφῆς Θηρε-**
σίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ καὶ τοῦ θείου
Προσώπου.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 1 Ἰουνίου 1913.

✠ ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΑΡΧΙΕΠ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

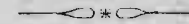
Συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πάπα
Οὐρβανοῦ τοῦ Η', δηλοῦμεν ὅτι οἱ τίτλοι
Ἅγιος ἢ **Μακάριος**, οἵτινες κατὰ τὴν διάρ-
κειαν τοῦ ἔργου τούτου θὰ ἀπεδίδοντο εἰς
πρόσωπα διὰ τὰ ὅποια ἡ Ἁγία Ἐκκλησία δὲν
ἀπεφάνθη, ἔχουν ἀξίαν ἐντελῶς ἀνθρωπίνην
καὶ ἰδιωτικὴν.

Ἐπίσης, διὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν συμβάντων
καὶ ὑπερφυῶν χαρίτων τῶν ἐνταῦθα ἀναφε-
ρομένων, δὲν ἐννοοῦμεν νὰ προλάβωμεν τὴν
κρίσιν τοῦ Ἀκροαρχιερέως, εἰς τὸν ὅποιον ἄνευ
ἐπιφυλάξεως ὑποκύπτομεν.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΓΚΡΙΣΕΩΝ ΤΩΝ ΛΗΦΘΕΙΣΩΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΝ ΤΟΥ ΠΟΝΗΜΑΤΟΣ

«ΙΣΤΟΡΙΑ ΨΥΧΗΣ ΤΙΝΟΣ»⁽¹⁾

«Τὸ ἀντίτυπον τῆς «*Ἱστορίας ψυχῆς τινος*», τὸ ὁποῖον μοὶ ἐστάλη ἵνα προσφέρω εἰς τὸν Ἅγιον Πατέρα τὸν Πάπαν Λέοντα ΙΓ', ἐνεχειρίσθη εἰς αὐτόν.

Ἡ Α. Ἀγιότης, ὅστις ἠθέλησε νὰ λάβῃ γνῶσιν αὐτοῦ παρευθύς, παρέτεινε τὴν ἀνάγνωσιν ἐπ' ἄρκετον χρόνον μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως καὶ μὲ ἐπεφόρτισε νὰ γράψω πρὸς ὑμᾶς, ἐπ' ὀνόματί του, καὶ ἀναγγείλω ὅτι δέχεται ἀσμένως τὴν ἔνδειξιν ταύτην τῆς υἱικῆς ὑμῶν εὐσεβείας καὶ δίδει εἰς ὑμᾶς καὶ εἰς ἅπασαν τὴν μοναχικὴν κοινότητα τὴν Ἀποστολικὴν Εὐλογίαν.

Ἔλαβον μετὰ συναισθήματος ζοηροῦς εὐγνωμοσύνης τὰ ἐνθύμια τῆς Ἀδελφῆς Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ καὶ τοῦ θείου Προσώπου, τὰ ὅποια πάνυ εὐγενῶς μοὶ ἀπεστεύλατε καὶ ἐσκέφθην ὅτι συμφέρει νὰ φυλαχθῶσιν ἔνθα φυλάσσονται τὰ περὶ Αἰτήσεως μακαριωνυμίας τῶν ἐν θεοσεβείᾳ τελευτησάντων ἀδελφῶν ἡμῶν. Ἐκεῖ θὰ διατηρῶνται καλλίτερον καὶ θὰ εἶναι

(1) Βίος τῆς Ἀδελφῆς Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ συγγραφεῖς ὑπὸ τῆς ἰδίας κατὰ διαταγὴν τῆς προΐσταμένης αὐτῆς.

εὐτύχημα νὰ εὐρεθῶσιν ἐκεῖ ἐάν ποτε εὐδοκήσῃ ὁ Θεὸς νὰ δοξάσῃ τὴν πιστὴν αὐτοῦ δούλην θεσπίζων, διὰ τῆς Ἐκκλησίας του, τὰς τιμὰς τῶν Ἀγίων δι' αὐτήν.»

ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ ΓΟΤΤΙ

«Ἡ ἀδελφὴ Θηρεσία τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ εἶναι ψυχὴ ὑπὸ τῆς Προνοίας σταλεῖσα καὶ φανερόν ὅτι ἐκ Θεοῦ ἢ ἀποστολὴ της.»

«Εἰς τὰς σελίδας ταύτας ἀπαντᾷ τις γνώσεις θεολογικὰς τοιαύτας, οἷαι σπανίως ἀπαντῶσι καὶ εἰς τὰ ὠραιότερα πνευματικὰ βιβλία, εἰς τοιοῦτον βαθμόν.»

«Αἱ τόσον πλούσιαι καὶ τέλειαι φύσεις εἶναι σπάνιαι καὶ εἰς τὰς τάξεις τῶν Καθολικῶν ἡμῶν Ἀγίων, ἀπαντῶμεν ὀλίγας αἱ ὁποῖαι νὰ διατελῶσι παράδειγμα τόσον τέλειον ὅλων τῶν ἀρετῶν. Αὕτη εἶναι τὸ ἰδεῶδες τῆς σμικρότητος ἐκείνης καὶ τῆς νηπιότητος, τὰς ὁποίας τόσον θερμῶς ἐσύστησεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· καὶ ἐν τούτοις ἐντὸς εὐθραδύστου περικαλύμματος ἀναδεικνύει ἡρωϊκὴν γενναιοψυχίαν.

Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν ἡ μικρὰ αὕτη ἐκλεκτὴ τοῦ Ἰησοῦ, δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐπαίνων· ἀρκεῖ ὁ μισθὸς τῆς ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

«Ἐὰν ὁ Ἰησοῦς, ἡ οὐσιώδης ἀγάπη, δηλοῖ ὅτι ἦλθε νὰ ἐμβάλλῃ πῦρ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ θέλει τοῦτο νὰ

ἀνάπτῃ, ἡ καρδιά τῆς Θηρεσίας ὑπῆρξε πυρρὸς ἀνημμένος, ἀγνὴ τοῦ Παραδείσου φλόξ, ἥτις περιέφλεξε καὶ θέλει κατακαίει πολλὰς καρδίας. Οἱ βίοι τῶν Ἀγίων διηγοῦνται εἰς ἡμᾶς τὰς θείας ταύτας φλόγας ὁ δὲ βίος τῆς Ἀδελφῆς Θηρεσίας δίδει νὰ ἴδωμεν καὶ νὰ αἰσθανθῶμεν αὐτάς. Οἱ μὲν ἄλλοι δίδουσιν ἐπιθυμίαν νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Θεόν, ἀλλ' αὕτη ἐμβάλλει πῦρ εἰς τὴν ψυχὴν.»

«Πόσον θαυμαστὸς ὁ Θεός! Ὅποια νέα ἐφεύρεσις ἀγιωσύνης ἀγνώστου, τολμῶ νὰ εἴπω, μέχρι τοῦδε! Ὅποια ἀποκάλυψις γίνεται εἰς τὴν γῆν! Εἶναι ἀναμφιβόλως εἶδος ἀγιωσύνης ὑποδειχθὲν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τὴν παροῦσαν ἐποχὴν. Πόσαι δὲ ψυχὰι θὰ σπεύσωσιν ἐπὶ τὸ ὄρος τῆς ἀγιωσύνης, ὑπὸ τὰς λάμπεις τοῦ ἀνατέλλοντος τούτου νέου ἀστέρος.

«Ὁ μικρὸς οὗτος ἀστὴρ ἐξῆλθεν ὑπὸ τῇ πνοῇ τοῦ Ὑψίστου, ἐκ τῆς περιβαλλούσης αὐτὸν νεφέλης καὶ ἤδη λάμπει ὡς οὐράνιον τόξον προαγγέλλον τῆς καταιγίδος τὸ τέλος. . . . Πέπεισμαι ὅτι θὰ ἀκτινοβολῇ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι, ἡμέραν τινά, θὰ πληροῖ τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου.

«Ὁχι! ἐν οὐρανοῖς, οὐδεμία τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς Ἀποστολικῆς ταύτης παρθένου δὲν λησιμονεῖται, καὶ ὁ θεῖος Νυμφίος ἀπὸ τῆς μικρᾶς ταύτης Βασιλείσης ποιῶν μεγάλην Βασίλισσαν ἐνεχείρησεν εἰς αὐτὴν τὸ σκήπτρον τῆς Παντοδυναμίας Του.

Καὶ ἡ ποίησις ἐξύμνησε τὴν ὠραίαν ταύτην ψυ-
χήν. Ποιητὴς τις παραβαλὼν αὐτὴν πρὸς τὴν Ἰωάν-
ναν d'Arc ἀναφωνεῖ:

« Μὲ τὴν ὁμοφαίαν εἰς χεῖράς της ἡ ἡρώς Ἰωάννα
Τὴν μητρικὴν της σώζει γῆν τοὺς οὐρανούς ἀκούσα
Ἄλλὰ ἡ Θρησκεία μας μὲ προσευχήν καὶ ζῆλον
Σώζει ψυχὰς ἀπὸ ὀδυρμόν καὶ ἀπὸ αἰώνιον θρῆνον.

.....
Ὡ δύο παρθένοι ἀδελφαί, εἰς τὴν αὐτὴν πατρίδα
Σᾶς ἔκαψαν δύο πυραὶ μὲ διάφορον ἀχτίδα
Ἦναψε μίαν ἡ κόλασις ἄλλην δὲ ἡ θεία ἀγάπη.

ΕΑΡΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΙΚΡΟΥ ΤΙΝΟΣ ΛΕΥΚΟΥ ΑΝΘΟΥΣ

Η ΑΔΕΛΦΗ ΘΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΙΗΣΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

ΜΟΝΑΧΗ ΚΑΡΜΗΛΙΤΙΣ (1873-1897)

Τὴν σύνοψιν τῆς Ἑαρινῆς Ἱστορίας μικροῦ τινος
λευκοῦ ἄνθους, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε τύπος τέλειος ἀθωό-
τητος, ἀπλότητος, ἀγάπης τε καὶ αὐταπαρνήσεως πα-
ρουσιάζομεν εἰς τὸ κοινόν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ βίος οὗτος
καταθέλγει πλείστους ὅσους χριστιανοὺς, ἐθεωρήσαμεν
ἐπιβεβλημένον εἰς ἡμᾶς νὰ διευκολύνωμεν τὴν διάδο-
σίν του. Ἀνὰ τὴν οἰκουμένην δὲ ἐκφυλλίζοντες τὸ
δόδον τοῦτο τῆς ἀγάπης, εὐελπιστοῦμεν ὅτι, πορίζο-
μεν μέσον ὅπως περισσότεραι ψυχὰὶ ἀκούσωσι καὶ
αἰσθανθῶσι μετ' ἀγαλλιάσεως τὴν «Πρόσκλησιν τοῦ
Ἰησοῦ πρὸς τὰς μικρὰς ψυχὰς» πρὸς «τὰ μικρὰ τῆς
εὐσπλάγχχνου ἀγάπης του θύματα».

Ἡ Θηρεσία τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ, ἐγεννήθη τὴν
2 Ἰανουαρίου 1875 ἐν γῇ ἐκλεκτῇ καὶ ὑπὸ οὐρα-
νίων εὐλογιῶν ποτισμένη. Ὁ πατὴρ της, υἱὸς γενναίου
λοχαγοῦ τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ, ὠνομάζετο Λουδοβί-
κος Martin, καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς Ζελία Guérin, ἦσαν
δὲ ἀμφοτέροι χριστιανοὶ ἄλλης ἐποχῆς καὶ δὲν ἔτρε-

φον ἄλλην οἰανδήποτε ἐπιθυμίαν εἰμὴ νὰ προσφέρω-
σιν εἰς τὸν Κύριον ἅπαντα τὰ τέκνα αὐτῶν.

Ὅταν τὸ μικρόν μας ἄνθος εἶδε τὸ φῶς, ὁκτὼ
κοῖνα εἶχον ἤδη βλαστήσει ἐν τῷ ὥραίῳ ἐκείνῳ κήπῳ.
Ὡνομάσθη ἐν τῷ Ἁγίῳ Βαπτίσματι Μαρία-Φραγ-
κίσκα-Θηρεσία, καὶ ἐγένετο δεκτὴ ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ
ὥς δῶρον οὐρανοσταλέν· πάντες, ἔξ ἑφαμίλλου, ἠρέ-
σκοντο νὰ τὴν ἀποκαλοῦν «Μικρὰν Βασίλισσαν».

Τὰ πρῶτα αὐτῆς ἔτη διαχέουσιν ἄρωμα χαρᾶς καὶ
ἀγάπης. Προικισθεῖσα δι' ἐξαίρετον μνήμης, ἡ Θη-
ρεσία μᾶς διηγεῖται ἡ ἰδία, με' ὕφος καταθέλγον, τῶν
εὐτυχῶν ἐκείνων ἡμερῶν τὰς ὥραίαις ἀναμνήσεις,
ἐκείνας τὰς κυριακὰς καθ' ἃς ἅπαντα ἡ οἰκογένεια,
μετὰ τὴν ἁγίαν λειτουργίαν καὶ τὸν ἑσπερινόν, ἐξήρ-
χeto εἰς περίπατον. Τῶν θερινῶν ἐκείνων ἐν τῇ ἐξοχῇ
ἀπογευμάτων ἡ γλυκεῖα ἁρμονία, τῶν μεγάλων δέν-
δρων τὸ θέαμα, τῶν ἀγρίων ἀνθέων ἡ ποικιλία, τῶν
ῥυάκων ἡ διαύγεια ἐνθα ἐκατοπτρίζοντο οἱ οὐρανοὶ
ἐχάραττον ἐν τῇ ψυχῇ της ἐντυπώσεις βαθείας αἰτι-
νες οὐδέποτε ἔμελλον νὰ ἐξαλειφθῶσι. Διὰ τοῦτο δὲ
καὶ ἐν τῇ ἀγνῇ ψυχῇ τοῦ κορασίου ὁ οὐρανὸς ἐνε-
κατοπτρίζετο τελειότερον παρὰ εἰς τὸν διαυγέστατον
κρύσταλλον τῶν ὑδάτων.

Εὐχαριστεῖται ἀκούουσα τὰς θαυμασίας ἀγαλλιᾶ-
σεις τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὅτε ἡ εὐσεβὴς αὐτῆς μήτηρ
ἀναφέρει τὴν εὐτυχίαν διὰ τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς ὑπερ-
πληροῖ ἐκεῖ τοὺς ἐλλεκτούς, ἀναφωνεῖ· «ὦ! πόσον
θὰ ἤθελον νὰ ἀπέθνησκες ἠγαπημένη μου μήτηρ!»
Καὶ ἐπειδὴ τὴν ἐπιτιμῶσιν, ἅπαντ' ἑκπληκτος· «Ἄλλ'

εἶναι διὰ νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν οὐρανόν· ἀφοῦ λέγεις
ὅτι πρέπει νὰ ἀποθάνῃ τις διὰ νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ!»

Φεῦ! δὲν ἐγνώριζεν ἡ προσφιλὴς μικρά, ὅτι ὁ
Ἰησοῦς ἐπεθύμει ἐπίσης νὰ στέψῃ τὴν πιστὴν του
δούλην. Ὅσον ὅπου ἡ μήτηρ ἡ περιλημμένη μετέβη
εἰς συνάντησιν τῶν τεσσάρων μικρῶν ἀγγέλων, οἵτι-
νες ἀπὸ τοῦ λίχνου εἶχον πετάξει πρὸς τὰ οὐράνια.

Ἡ Θηρεσία διῆγε τότε τὸ τέταρτον καὶ ἡμῖς ἔτος
τῆς ἡλικίας της. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα, ὁ K. Martin
ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἀλανσόνα ὅπως πλη-
σιᾷ τὰ τέκνα του πρὸς τὴν ἐκ μητρὸς οἰκογένειάν
των. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῷ ἐστοίχισε πολύ· ἀλλὰ πα-
τήρ, εἶπερ τις καὶ ἄλλος ἀφοσιωμένος δὲν ἐγνώριζε
νὰ συνθηκολογῇ με' τὰς θυσίας τῆς καρδίας. Ἄλλως
τε, οὐδὲν συμφέρον ἐκράτει αὐτὸν ἐν τῇ τελευταίᾳ
ταύτῃ πόλει. Ὁ Θεὸς εἶχεν εὐλογῆσει τὰς ἐπιχειρή-
σεις αὐτοῦ, καὶ πρὸ πολλῶν ἡδὴ ἔτων εἶχεν ἐγκατα-
λείψει τὸ κατὰστημά του χρυσοχοικῆς. Ἐν τῷ προσώ-
πῳ του ἐπηλήθευον τοῦ θείου Διδασκάλου αἱ λέξεις:
«Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν
δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται
ὑμῖν» Ματθ. στ', 33.

Καὶ πράγματι, ἡ πρόσκαιρος αὕτη εὐημερία ἀντα-
πεδόθη πάντοτε εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, μεθ' ἧς ἐτήρει τὴν
κυριακὴν ἀργίαν. Οὐδέποτε συνήνεσε νὰ μένῃ ἀνοι-
κτὸν τὸ κατὰστημά του κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἂν
καὶ οἱ φίλοι του τῷ ἔκαμνον τὴν παρατήρησιν ὅτι
οὕτω φερόμενος προσαπώλλυε τὰς καλλιτέρας πρὸς
πώλησιν εὐκαιρίας.

Ὁ Κ. Martin ἀνεχώρησε λοιπὸν ἐξ Ἀλανσόνης μετὰ τῶν πέντε αὐτοῦ τέκνων, Μαρίας, Παυλίνης, Λεωνίας, Κελίνης καὶ Θηρεσίας. Τὰ δύο μεγαλιέτερα μόλις εἶχον ἀποπερατώσει τὰς σπουδὰς των ἐν τῷ μοναστηρίῳ τοῦ Χαιρετισμοῦ τῆς πόλεως Mans' ἀντικατέστησαν δὲ τὴν μητέρα παρὰ ταῖς μικραῖς των ἀδελφαῖς. Ἡ μὲν Μαρία ἐγένετο ἡ μήτηρ τῆς Κελίνης, ἡ δὲ Παυλίνα ἡ μήτηρ τῆς Θηρεσίας.

Ἀφ' οὗτου τῆς δοκιμασίας ὁ παγερὸς ἄνεμος εἶχεν ἐξαποστείλει κατ' αὐτῶν τὸ φύσημά του, ἐφαίνετο εἰς τὰ δυστυχῆ ταῦτα παιδιά ὅτι ἡ γῆ δὲν ἐφύλαττε δι' αὐτὰ οὐδὲν θέλγητρον. Πλήν, ἡ ἔπαυλις ἡ λεγομένη «Buissonnets» ἡ νέα αὐτῶν κατοικία ἐν Lisieux ἀνέτειλε πολλὰς ἀνεφέλους ἡμέρας.

Ἐκεῖ ἡ Θηρεσία ἔμαθε νὰ ἀγαπᾷ τὸν πανάγαθον Θεόν, ἐκεῖ ὁ Κύριος ἐπεδαψίλευσεν ἐπ' αὐτῆς πολυαρίθμους χάριτας καὶ ἡ Ἀειπάρθενος τὴν ὑπερεπλήρωσε τῶν εὐεργετημάτων της. Μᾶς διηγεῖται γοητευτικώτατα τὰς παιδικὰς της ἀναμνήσεις, τὰς κατὰ τὸν χειμῶνα ἑσπερινὰς ἐκείνας ὥρας τὰς ὁποίας διήρχετο ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ὅτε ἡ μικρὰ Βασίλισσα εὗρισκε πάντοτε θέσιν ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ πατρὸς της, ὃν ἠρέσκετο νὰ ὀνομάζῃ «Βασιλέα της». — «Ἀνεγινώσκωμεν, λέγει, τὸ λειτουργικὸν ἔτος, ἔπειτα δὲ ὀλίγας τινὰς σελίδας βιβλίου τερπνοῦ συνάμα καὶ ὠφελίμου, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ὁ πατήρ μου μὲ τὴν ὥραίαν του φωνήν, ἔψαλλεν ἄσματα μελωδικὰ ὡς διὰ νὰ μὲ κοιμίῃ. Τότε δὲ προσκλίνουσα ἐστήριζον τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ ἐκεῖνος μὲ ἐλίκνιζε γλυ-

κύτατα Ἐπὶ τέλους ἀνεβαίνομεν διὰ τὴν ἑσπερινὴν προσευχὴν καὶ ἐκεῖ ἀκόμη, ἐλάμβανον θέσιν πλησίον τοῦ καλοῦ μου πατρὸς, καὶ δὲν εἶχον παρὰ νὰ τὸν κυττάζω διὰ νὰ μάθω πῶς προσεύχονται οἱ ἅγιοι».

Καθ' ἐκάστην, μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ μαθήματος ὑπὸ τῆς Παυλίνης, ἡ μικρὰ Βασίλισσα ἐξήρχετο μετὰ τοῦ πατρὸς της. Ὁ περίπατος οὗτος ἐτελείωνε δι' ἐπισκέψεως πρὸς τὸ ἁγιώτατον Μυστήριον. Πόσον καταγοητευτικὸν τὸ θέαμα νὰ βλέπη τις κρατοῦσαν τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος, τὴν μικρὰν ταύτην κόρην μὲ τοὺς ξανθοὺς μεταξοειδεῖς πλοκάμους, μὲ τὸ ἄγνόν καὶ ἀγγελόμορφον πρόσωπον. Πολλάκις οἱ διαβάται ἐστέκοντο θαυμάζοντες αὐτὴν καὶ ὁ θαυμασμός των διεξέσπα εἰς ἐγκώμια καὶ ἐπαίνους. Ἐάν ποτε συνήντουν πτωχοὺς, τὸ παιδίον ἀνελάμβανε νὰ φέρῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἐλεημοσύνην. Ἐξετέλει τὸ ἔργον τοῦτο μετὰ τόσης θελκτικῆς χάριτος ὥστε ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἐπαίτου ἐξωγραφίζετο μειδίαμα καί, ἀναμφιβόλως, χαρᾶς ἀκτὺς διέλαμπεν ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Τὴν ἑσπέραν, ἡ σκηνὴ μετεβάλλετο· «Ἐνθυμοῦμαι, γράφει ἡ Θηρεσία, ὅτι ἐθεώρουν τοὺς ἀστέρας μὲ ἀνέκφραστον συναίσθησιν Ὑπῆρχε δὲ πρὸ πάντων, εἰς τὸ ἀχανές τοῦ οὐρανοῦ, σίμπλεγμα χρυσοῦν μαργαριταρίων, ὀνομαζόμενον ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ὠρίωνος, τὸ ὁποῖον παρετήρουν μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε τὸ σχῆμα T¹⁾ ἀρχτικοῦ τοῦ ὀνόματός μου, καὶ ἔλεγον καθ' ὁδὸν πρὸς

1) Γαλλιστὶ Thérèse.

τὸν πεφιλημένον μου πατέρα: «Παρατήρησον, πάτερ μου, τὸ ὄνομά μου εἶναι γραμμένον εἰς τὸν οὐρανόν!» Ἐπειτα δὲ μὴ θέλουσα οὐδαμῶς νὰ θεωρῶ τὴν ποταπὴν γῆν, ἐζήτουν παρὰ τοῦ πατρὸς νὰ με ὀδηγῇ καὶ χωρὶς νὰ προσέχω τοῦ ἐβάδιζον, ὑψωνον τὴν κεφαλήν ὅσον ἡδυνάμην μὴ ἀποκάμνουσα νὰ θαυμάζω τὰς ἀστεροέσας ἐκτάσεις».

«Ὁραῖαι ἡμέραι ἦσαν δι' ἐμὲ καὶ ἐκεῖναι, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ προσφιλέτης μου Βασιλεὺς μὲ ὠδήγει εἰς τὸ ψάρευμα. Ἐνίοτε ἐδοκίμαζον καὶ ἐγὼ νὰ ῥίψω τὴν μικράν μου ὀρμιάν· συχνότερον ὅμως ἐπροτίμων νὰ κάθηναι εἰς παράμερον ἐπὶ τοῦ πρασίνου χορταρίου· τότε αἱ σκέψεις μου μετρησιοῦντο καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζω τί σημαίνει νοερά δέησις (contemplation), ἡ ψυχὴ μου ἐβυθίζετο εἰς πραγματικὴν προσειχήν. Ἦκουον τοὺς μεμακρυσμένους θορύβους καὶ τὸν ψιθυρισμὸν τοῦ ἀνέμου. Ἐνίοτε ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ, ἀπὸ τῆς πόλεως, διεσκόρπιζε μέχρις ἐμοῦ ἤχους ἀορίστους καὶ ἐπλήρου τὴν καρδίαν μου γλυκείας μελαγχολίας. Ἡ γῆ μοὶ ἐφαίνετο τόπος ἐξορίας καὶ ἐρρέμβαζον περὶ τοῦ οὐρανοῦ.

Κατὰ τὸ ἕκτον ἢ ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, εἶδον τὸ πρῶτον, τὴν θάλασσαν. Τὸ θέαμα ἐκεῖνο μοὶ ἐπροξένησε ζωηρὰν ἐντύπωσιν· δὲν ἡδυνάμην νὰ ἀποσπάσω ἐκεῖθεν τὰ βλέμματά μου. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης, ὅτε ὁ ἥλιος σπεύδει νὰ καταδύσῃ εἰς τὸ ἀπέραντον τῶν κυμάτων, χαράττων ἐνώπιόν του φωτεινὸν αὐλάκιον, ἐκάθησα μετὰ τῆς Παυλίνης ἐπὶ ἐρήμου βράχου, ἐθεώρουν ἐκστατικῇ, ἐπὶ πολλὴν ὥραν,

τὸν χρυσοῦν αὐλάκα ὅστις, μοὶ ἔλεγεν ἡ Παυλίνα, εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς θείας χάριτος φωτιζούσης ἐνταῦθα τὸν δρόμον τῶν πιστῶν ψυχῶν. Καὶ τότε ἐφантаζόμην τὴν καρδίαν μου ἐν μέσῳ τῆς λάμπειος ἐκεῖνης ὥς μικρὰν λέμβον, μὲ εὐμορφον λευκὸν ἰστίον καὶ ἀπεφάσισα ἵνα οὐδέποτε τὴν ἀπομακρύνω ἀπὸ τοῦ βλέμματος τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως δυνηθῇ νὰ διαπλεύσῃ ἐν εἰρήνῃ καὶ ταχέως πρὸς τὸν οὐράνιον λιμένα».

Ἀλλὰ πρὶν προσαράξῃ εἰς τὰ παράλια τῆς αἰωνιότητος, τὸ μικρὸν ἄνθος τοῦ Ἰησοῦ ἔμελλε νὰ διέλθῃ τοῦ χειμῶνος τὴν παγερὰν δοκιμασίαν καὶ νὰ ἴδῃ τὸν τρυφερόν του κάλινκα πλήρη ἀπὸ τῶν δακρύων τὴν δρόσον.

Ἡ μικρά της μήτηρ ἔγινε κακομηλίτις καλογοραῖα τὴν 2^{αν} Ὀκτωβρίου 1882. Ἡ Θηρεσία, διὰ δευτέραν φοράν ἀπωρφανίζετο μητρὸς καὶ ἡ καρδιά της, ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας διαρραγισθεῖσα ὑπὸ τοῦ πόνου δὲν ἡδυνήθη νὰ ἀνθῇ εἰς τὸ νέον τοῦτο πλῆγμα. Ἦσθένησε παράδοξον ἀσθένειαν, καὶ κατὰ τὰς ἀνθρωπίνους προβλέψεις δὲν θὰ ἡδύνατο ποτὲ νὰ θεραπευθῇ. Πιθανὸν δὲ ὅτι ὁ δαίμων, προβλέπων μετὰ ζηλοτυπίας καὶ ὀργῆς τὰς ζημίας, ὥς ἡ ἐκλεκτὴ αὕτη ψυχὴ ἔμελλε νὰ τῷ προξενήσῃ ἀργότερον, δὲν εἶχεν ἄλλοτρίως πρὸς τὰς βασάνους, ὥς ὑπέφερεν ἡ Θηρεσία ἐπὶ ὀλοκλήρους μῆνας.

«Καθ' ὃν καιρὸν ὁ πόνος μοὶ ἐγένετο ὀλιγότερον αἰσθητός, γράφει αὕτη, ἡ χαρὰ μου ἦτο νὰ πλέκω στεφάνους ἀπὸ λευκάνθια καὶ μυοσώτιδας διὰ τὴν Παρθένον Μαρίαν. Διησχόμεθα τότε τὸν ὥραϊον μῆνα

Μαίον καὶ ἡ φύσις ὅλη ἐκοσμεῖτο δι' ἑαρινῶν ἀνθέων· μόνον τὸ μικρὸν ἄνθος παρήκμαζε καὶ ἐφαίνετο προωρισμένον νὰ μαρανθῇ διὰ παντός». Πλὴν πλησίον αὐτῆς εὐρίσκετο ἥλιος ζωοποιός, καὶ ὁ ἥλιος οὗτος ἦτο τὸ ἄγαλμα τῆς Βασιλίσσης τῶν οὐρανῶν. Συχνά-κις, συχνότατα, τὸ μικρὸν ἄνθος ἐστρέφετο πρὸς τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο ἄστρον».

«Ἡμέραν τινά, εἶδον τὸν πατέρα μου εἰσερχόμενον εἰς τὸ δωμάτιόν μου· ἐφαίνετο τὰ μάλα συγκινημένος· πλησιάσας δὲ πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου Μαρίαν, ἔδωκεν εἰς αὐτὴν πολλὰ χρυσᾶ νομίσματα, παρακαλῶν συνάμα νὰ γράψῃ εἰς Παρισίους καὶ ζητήσῃ ἑννεαήμερον λειτουργιῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας τῶν Νικῶν ὑπὲρ τῆς θεραπείας τῆς ταλαιπώρου μικρᾶς Βασιλίσσης».

Τοῦτο δὲ δὲν ἐγένετο ἐπὶ ματαίῳ· «Κυριακὴν τινα, κατὰ τὸ ἑννεαήμερον, ἡ προσφιλὴς μου ἀδελφὴ, γονυπετήσασα πλησίον τῆς κλίνης μου καὶ στρεφόμενὴ μὲ δάκρυα πρὸς τὴν Ἀειπάρθενον, τὴν ἐπεκαλεῖτο μὲ θερμότητα μητρὸς ζητούσης καὶ ἀπαιτούσης τὴν ζωὴν τοῦ τέκνου αὐτῆς. Ἡ Λεωνία καὶ ἡ Κελίνη τὴν ἐμιμήθησαν καὶ ἡ φωνὴ αὐτῶν, φωνὴ πίστεως ζωῆς παρεβίασε τοῦ οὐρανοῦ τὴν θύραν».

«Ἐγὼ δὲ αὕτη, μὴ εὐρίσκουσα βοήθειαν οὐδεμίαν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἀποθνήσκουσα σχεδὸν ὑπὸ τῶν πόνων, εἶχον στραφῇ πρὸς τὴν οὐράνιόν μου μητέρα, ἐκλιπαροῦσα αὐτὴν δλοψύχως ὅπως μὲ ἐλεήσῃ ἐπὶ τέλους».

«Αἴφνης τὸ ἄγαλμα τῆς Παναγίας ἐνεπυχώθη

Ἡ Παρθένος Μαρία ἔγεινε τόσον ὠραία, ὥστε οὐδέποτε θὰ εὔρω λέξεις διὰ νὰ περιγράψω τὴν θεῖαν αὐτῆς καλλονήν. Τὸ πρόσωπόν της ἐξέφραζε γλυκύτητα, ἀγαθότητα καὶ στοργὴν ἀνεκφράστους· πλὴν ἐκεῖνο ὅπερ διήλθε μέχρι τῶν μυχίων τῆς ψυχῆς μου, ὑπῆρξε τὸ καταθελκτικόν της μειδίαμα! Ἐν ἀκαρεῖ ὅλοι οἱ πόνοι μου ἐξηφανίσθησαν, καὶ δύο χονδρὰ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀμμάτων μου καὶ ἐκύλισαν σιωπηρῶς »

«Ναί, ὁ σκοτεινὸς χειμὼν εἶχε παρέλθει καὶ τὸ ἄνθος τῆς Παρθένου Μαρίας ἐδυναμώθη τοιουτοτρόπως ὥστε πέντε ἔτη βραδύτερον ἤνθιζε θαλλερὸν ἐπὶ τῶν γονίμων κορυφῶν τοῦ Καρμηλίου. Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν θεραπείαν μου, ὁ πατήρ μου μὲ ὠδήγησεν εἰς ταξιίδιον. Πανταχοῦ δὲ ἐγενόμην ἀντικείμενον κολακευτικῆς ὑποδοχῆς καὶ θαυμασμοῦ· ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς ὁμιλῶν εἰς τὴν καρδίαν μου, μοὶ ἔδειξε τὴν ματαιότητα ἀπασῶν τῶν ἐπιγείων ἡδονῶν, τῶν μεγάρων καὶ τῶν ἀλσῶν ἔνθα οἱ πλούσιοι ἀπολαύουσι τῶν τῆς ζωῆς ἀγαθῶν. Ἀνεγνώρισα ὅτι τὰ πάντα ματαιότης ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκτὸς τοῦ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν Κύριον καὶ αὐτὸν μόνον νὰ ὑπηρετῇ».

«Ὁ Ἰησοῦς μοὶ ἔδωκε νὰ ἐννοήσω ὅτι ἡ ἀληθὴς καὶ μόνη δόξα εἶναι ἡ μέλλουσα νὰ διαρκέσῃ διὰ παντός, καὶ διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς αὐτήν, δὲν χρειάζονται πλούτη, ὄνομα ἑνδοξον, ἔργα περὶλαμπρα, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ διατελῇ τις κεκρυμμένος ἀπὸ τῶν βλεμμάτων τοῦ κόσμου καὶ νὰ λησμονῇ ἑαυτόν. Ἀναλογιζομένη τότε ὅτι ἐγεννήθην διὰ τὴν δόξαν καὶ ζη-

τοῦσα διὰ ποῖον ἐχρεώστων τρόπον νὰ φθάσω εἰς αὐτήν, μοὶ ἀπεκαλύφθη ὅτι ἡ δόξα δι' ἐμὲ συνίστατο εἰς τὸ νὰ γίνω ἁγία».

Ἐπανελθοῦσα εἰς Lisieux, ἡ Θηρεσία ἐξηκολούθησε τὰς σπουδὰς της ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ τῶν Βενεδεκτινῶν καλογραιῶν. Ὀλίγοι μῆνες τὴν ἐχώριζον μόνον ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πρώτης Κοινωνίας. Προητοιμάζετο δὲ εἰς τὴν προᾶξιν ταύτην, προσφέρουσα καθ' ἐσπέραν εἰς τὸ Βρέφος Ἰησοῦν πολλὰς πνευματικὰς θυσίας, ὡς δεσμίδα ῥόδων καὶ κρίνων, διὰ τῶν ὁποίων ἐπεθύμει νὰ κατασκευάσῃ κοιτίδα εἰς τὸν θεῖον ἐπισκέπτην.

Ἐφθασεν, ἐπὶ τέλους, ἡ ποθητὴ ἡμέρα· «ὦ! πόσον γλαυκὺς ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος τοῦ Ἰησοῦ ἀσπασμὸς πρὸς τὴν ψυχὴν μου! πραγματικῶς, ὑπῆρξεν οὗτος φίλημα ἀγάπης, συνησθανόμην ὅτι ἠγαπώμην καὶ ἔλεγον ἐπίσης καὶ ἐγώ· «Σὲ ἀγαπῶ, Ἰησοῦ μου, εἰς Σὲ παραδίδομαι διὰ παντός». Ὁ Κύριος δὲν ἐζήτησε τίποτε ἀπὸ ἐμέ, οὐδεμίαν θυσίαν. Πρὸ πολλοῦ ἤδη τὰ βλέμματα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς μικρᾶς Θηρεσίας εἶχον συναντηθῇ καὶ ἐγνωρίζοντο τελείως. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ συνάντησις μας δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κληθῇ ἀπλοῦν βλέμμα, ἀλλὰ μᾶλλον συγχώνευσις. Δὲν εἴμεθα πλέον δύο. Ἡ Θηρεσία εἶχεν ἐξαφανισθῇ ὡς σταγὼν ὕδατος ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου ὠκεανοῦ. Ὁ Ἰησοῦς ἐναπελείπετο μόνος Κύριος καὶ Βασιλεὺς!

Μήπως ἡ Θηρεσία δὲν εἶχε ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ νὰ τῇ ἀφαιρέσῃ τὴν ἐλευθερίαν; Ἡ ἐλευθερία αὕτη τῇ ἐπροξένει φόβον. Ἡσθάνετο ἑαυτὴν τόσο ἀνίσχυ-

ρον, τόσο ἀσθενῇ ὥστε ἐπεθύμει νὰ ἐνωθῇ πρὸς τὴν θείαν Δύναμιν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας ταύτης, ἀπήγγειλα ἐν ὀνόματι τῶν συντρόφων μου τὴν προᾶξιν ἀφιερώσεως εἰς τὴν Παναγίαν. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ θεία Μήτηρ ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τὸ μικρὸν αὐτῆς ἄνθος καὶ ὅτι προσμειδίᾳ ἀκόμη πρὸς αὐτὸ χαριέστατα. Τὸ ἐσπέρας διεδέχθη τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο ἀπόγευμα, διότι καὶ τὰς φωτεινότερας ἡμέρας διαδέχονται ἐνταῦθα τῆς νικτὸς τὰ σκότη. Μόνον ἡ ἡμέρα τῆς πρώτης, τῆς αἰωνίου Κοινωνίας, ἐκείνης τῆς οὐρανίου πατρίδος, εἶναι ἀνέσπερος»!

Ὅχι πολὺ μετὰ τὴν πρώτην μου Κοινωνίαν, ἤρχισα καὶ πάλιν πνευματικὰς ἀσκήσεις εἰς προετοιμασίαν διὰ τὸ ἅγιον χοῖσμα. Μετὰ πολλῆς μὲν φροντίδος ἡτοιμαζόμην εἰς τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διότι μοὶ ἀπέβαιnen ἀδύνατον νὰ ἐννοήσω πῶς μετ' ἀμελείας ἠδύνατό τις νὰ λάβῃ τὸ μυστήριον τοῦτο τῆς ἀγάπης. Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἔλαβον τὴν δύναμιν νὰ πάσχω, δύναμιν τόσο ἀναγκαίαν εἰς ἐμὲ ἐπειδὴ μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ ἀρχίσῃ τὸ πνευματικόν μου μαρτύριον.

Πράγματι, ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ταραχαὶ τῆς συνειδήσεως περιτταὶ ἀφήρεσαν ἀπ' αὐτῆς τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς καὶ παρ' ὀλίγον ἐκλόνιζον καὶ αὐτὴν τὴν ὑγίαν της· διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις τὸ πολίτικρον τοιοῦτου μαρτυρίου, πρέπει νὰ δοκιμάσῃ πρὶν αὐτό.

Ἡ προσφιλεῖς δ' αὐτῆς Μαρία ἦτο ἡ μόνη της παρηγορία κατὰ τὰς δεινὰς ἐκείνας περιστάσεις, πλὴν δὲν

παρήλθε καιρὸς καὶ τὴν ἐγκατέλειπεν ἀσπασθεῖσα τῶν Καρμηλιτιδῶν τὸ ἱερὸν σχῆμα.

Στερηθεῖσα πάσης ἐπιγείου βοηθείας, ἡ ταλαίπωρος παιδίσκη ἐστράφη πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ παρὰ τῶν τεσσάρων μικρῶν ἀγγέλων ἀδελφῶν τῆς τῶν εὐρισκομένων ἤδη εἰς τὸν παράδεισον, ἐζήτησε νὰ τῇ ἀποδοθῇ τῆς ψυχῆς ἡ πολύτιμος εἰρήνη. Ἡ ἀπάντησις δὲν ἐβράδυνε νὰ δοθῇ, ἡ περιπόθητος χάρις ἐδώρηθη καὶ τελεία γαλήνη διεδέχθη τῆς θυέλλης τὴν ὁργὴν.

Απαλλαγεῖσα τῶν ταραχῶν τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ὑπερβολικῆς εὐαισθησίας, ἡ διάνοιά της ἀνεπτύχθη κατὰ πολλὰ καὶ ἐπεθύμει σφόδρα νὰ ἐκπαιδευθῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἡγάπα πολὺ τὴν ἀνάγνωσιν, προώδευσε περισσότερο εἰς ὀλίγους μῆνας παρὰ κατὰ τὰ ἔτη ὅλα τῶν σπουδῶν της. «Ἀλλά, διηγεῖται αὕτη, ἔχρεώσθουν νὰ λάβω διὰ τὴν ἐκλεκτὴν ταύτην διασκέδασιν ὀλίγον χρόνον, καὶ ὁ περιορισμὸς οὗτος μοὶ ἐγένετο συχνάκις ἀφορμὴ μεγάλων θυσιῶν, διότι μόλις παρήρχετο ἡ ὥρα, ἐθεώρουν καθήκόν μου νὰ διακόψω παρευθὺς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐν μέσῳ τοῦ ὥραιότερου μέρους». Ἀγαπῶσα πᾶν εὐγενὲς καὶ ὥραϊον ἐπεθύμει νὰ ἐκτελῇ πράξεις ἡρωϊκάς. Ἀλλ' ὁ Κύριος τὴν προσεκάλει πρὸς ἄλλας κατακτήσεις.

«Κυριακὴν τινα, ἐνῷ ἔκλειον τὸ βιβλίον μου, κατὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, μία εἰκὼν παριστάνουσα τὸν Ἰησοῦν ἐσταυρωμένον ἐξῆλθεν ὀλίγον τῶν φύλλων μὴ ἀφίνουσα νὰ ἴδω παρὰ μίαν τῶν θείων του

χειρῶν διατρητοῦν καὶ αἱμόφυρτον. Ἐδοκίμασα τότε νέον καὶ ἀδιήγητον συναίσθημα.

Ἡ καρδιά μου διεσπάσθη ὑπὸ λύπης θεωροῦσα τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο αἷμα ῥέον κατὰ γῆς, χωρὶς νὰ εὐρεθῇ τις νὰ περισυλλέξῃ αὐτό. Ἀπεφάσισα νὰ ἴσταμαι διαρκῶς, ἐν πνεύματι, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ σταυροῦ, διὰ νὰ δέχωμαι τὴν οὐρανίαν δροσὸν καὶ τὴν διασκορπίζω εἶτα ἐπὶ τὰς ψυχάς. Ἐκτοτε ἡ φωνὴ τοῦ ἀποθνήσκοντος Ἰησοῦ «Διψῶ» ἀδιακόπως ἀντήχει ἐντὸς τῆς καρδίας μου ὅπως τὴν φλογίσῃ διὰ ἀγνώστου καὶ ζώσης φλογός. Ἦθελον νὰ προσφέρω ὕδωρ εἰς τὸν ἡγαπημένον μου Σωτῆρα καὶ συνησθάνομην ἐμαυτὴν κεκαυμένην ὑπὸ ἀσβέστου δίψης πρὸς τὰς ψυχάς· ἐπεθύμουν, παντὶ τρόπῳ, νὰ ἀφαρπάσω τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀπὸ τῶν φλογῶν τῆς κολλάσεως».

Ἦκουσα νὰ γίνηται ὁμιλία περὶ μεγάλου τινὸς ἐγκληματίου καταδικασθέντος εἰς θάνατον ἕνεκα φοβερῶν κακουργημάτων καὶ ὅστις, διατελὼν ἐν ἀμετανοήσίᾳ, ἐκινδύνειε νὰ ἀπολεσθῇ αἰωνίως. Ἦθέλησα νὰ ἐμποδίσω τὴν τελευταίαν καὶ ἀνεπανόρθωτον ταύτην δυστυχίαν καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχω τοῦτο μετεχειρίσθην ἅπαντα τὰ εἰς διάθεσίν μου πνευματικὰ μέσα».

Ἐξιστοροῦσα δὲ τότε τὴν αἰφνιδίαν μεταστροφὴν τοῦ καταδίκου ἐκεῖνου, τοῦ πρώτου πνευματικοῦ αὐτῆς τέκνου, ἀναφωνεῖ·

«Ἀπὸ τῆς μερικῆς ταύτης χάριτος ὁ πόθος μου τοῦ νὰ σώζω ψυχὰς ἡῤῥησε καθημερινῶς. Ἦμην πεπεισμένη ὅτι δροσίζω οὕτω τὴν δίψαν τοῦ Ἰησοῦ·

πλήν ἐφ' ὅσον προσέφερον τὸ πνευματικὸν τοῦτο ποτόν, τόσον ἡ πτωχὴ μικρὰ ψυχὴ μου ἐφλογίζετο περισσότερο καὶ ὁ διακαὴς οὗτος πόθος ἀπέβαινεν ἡ γλυκυτέρα μου ἀνταμοιβή·.

Ἐπὶ τὸν ὠκεανὸν τῆς ἀγάπης ἐφορμᾷ ἀνεπιστρέπτει ἡ Θηρεσία. Ὁ ζῆλος ὁ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν, ὡς ἰσχυρὰ κωπηλασία ἀπομακρύνει τῆς παραλίας τὸ πλοιάριον αὐτῆς. Ἀπὸ τοῦδε θὰ τρέχῃ δρομαία πρὸς πάσας τὰς κατακτήσεις μέχρι τῆς μακαρίας ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν συμπληρώσασα ἐν χρόνῳ μικρῷ μέγιστα κατορθώματα, θέλει πέσει ὡς ἡρώϊς μετὰ τὰ ὅπλα ἀνὰ χειρὰς! Τὰ ὅπλα ταῦτα τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς αὐτοθυσίας δὲν θέλει τὰ καταθέσει πλέον. Ὁ Κύριος, δι' ὅλως μερικοῦ δώρου, περιέβαλεν αὐτὴν ὑπὸ ἀνδρείας, κατὰ τὴν ἀγίαν νύκτα τῶν Χριστουγέννων 1886. «Τὴν ἡμέραν ταύτην, ἡμέραν τῆς μεταστροφῆς μου, γράφει, ἡ θεία ἀγάπη εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν μου σίναμα δὲ καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ λησμονῶ ἐμμαντὴν καὶ ἔκτοτε ὑπῆρξα εὐτυχής·.

Ἐκτοτε προσεπάθει νὰ ἐξασκῇ ἐν τῷ κρυπτῷ τὰς μικρὰς ἀρετάς. «Πολὺν ἀπέχουσα τοῦ νὰ ὁμοιάζω πρὸς τὰς ὡραίας ἐκείνας ψυχάς, αἵτινες ἔξ ἀπαλῶν δυνάμεων ὑποβάλλουσιν ἑαυτὰς εἰς παντοίας σκληραγωγίας, ἡρκούμην εἰς τὰ ἀκόλουθα μόνον νὰ καταπνίγω τὴν ἰδίαν μου θέλησιν, νὰ μὴ ἀποκρίνωμαι καὶ νὰ παρέχω εἰς τοὺς ἄλλους, ἄνευ ἐπιδείξεως, μικρὰς ἐκδουλεύσεις·.

Εἰς τὴν ἀπλήν καὶ εὐθειάν τῆς ψυχῆς ἵσχει νὰ

εὐχαριστῇ ἐν τῷ κρυπτῷ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Βραδύτερον, ὅταν θὰ ἐρωτήσωσιν αὐτὴν πῶς γίνεται τις ἅγιος, θὰ ἀπαντήσῃ τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες συνοψίζουν τὴν ζωὴν τῆς· «Ἐν μόνον πρέπει νὰ πράττωμεν νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸν Ἰησοῦν τὰ ἄνθη τῶν μικρῶν θυσιῶν καὶ νὰ παραδιδώμεθα ἐντελῶς εἰς τὸ θεῖον αὐτοῦ θέλημα·.

Ἡ τελεία αὕτη ἀφοσίωσις, ἥτις κατεῖχε τοῦ κορασίου τὴν ψυχὴν ἔμελλεν ὅσον οὐπω νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὴν εἰς μίαν σκληρὰν δοκιμασίαν. Τὸ στάδιον ἐν τῷ ὁποίῳ εἶχε μέχρι τοῦδε ἀγωνισθῇ, δὲν ἦτο ἀρκετὰ εὐρὺ διὰ τὸν ζῆλόν τῆς. Μετ' ὀλίγους μῆνας θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς καὶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἀσπασθῇ τὸν βίον τῶν Καρμηλιτῶν καλογραιῶν, τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ἐπέτειον τῆς μεταστροφῆς τῆς. Ἐξεμυστηρεύθη εἰς τὰς δύο αὐτῆς μεγαλειτέρας ἀδελφάς, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἡ μικρὰ τῆς μήτηρ μόνον τὴν ἐνεθάρρουνεν. ὦ! πόσας πικρίας ἔμελλε νὰ ἀπαντήσῃ καθ' ὁδόν! Τίνι τρόπῳ νὰ γνωστοποιήσῃ τὰ σχέδιά τῆς εἰς τὴν Κελίην, τὴν σὺντροφον τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας, ἥτις θὰ ἔμενε μόνη εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον; Ἡ Λεωνία δὲ εἶχεν ἀποχαιρετίσει τὸν κόσμον ἐγκλεισθεῖσα εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Χαιρετισμοῦ. Πλὴν ἡ Κελίνη ἐννοήσασα τῆς Θηρεσίας τὸν σκοπὸν οὐχὶ μόνον δὲν παρενέβαλεν ἐμπόδια ἀλλὰ καὶ ὑπεστήριξεν αὐτὴν καὶ συνειργάσθη ὅπως διαρρήξῃ τὰ δεσμά τῆς,

Ἐν τούτοις, ἐχρειάζετο νὰ συνομιλήσῃ περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς. «Ἐδιάλεξα,

λέγει, πρὸς τοῦτο τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπεκαλέσθην τοῦ Παναγίου Πνεύματος τὰ φῶτα, ζητοῦσα θερμῶς παρὰ τῶν Ἀποστόλων νὰ παρακαλέσωσι δι' ἐμέ».

— «Τὸ ἀπόγευμα, μετὰ τὸν ἑσπερινόν, εὔρον τὴν ποθουμένην εὐκαιρίαν. Ὁ πατήρ μου καθήσας εἰς τὸν κῆπον μετὰ τὰς χεῖρας συναπτομένας, ἐθαύμαζε τῆς φύσεως τὸ μεγαλεῖον. Ὁ ἥλιος πρὸς τὴν δύσιν του ἐχρύσιζε, διὰ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἀκτίνων, τὰς ὑψηλὰς τῶν δένδρων κορυφὰς καὶ τὰ μικρὰ πτηνὰ ἐγλυκοκελάδουν τὴν ἑσπερινὴν των προσευχήν».

Τὸ ὥραϊον τοῦ πατρός μου πρόσωπον εἶχεν ἔκφρασιν οὐρανίαν· ἠσθανόμην ὅτι τελεία γαλήνη ἐπλημύριζε τὴν καρδίαν του. Χωρὶς καὶ λέξιν νὰ προσφέρω, ἐκάθησα πλησίον του μετὰ δακρυσμένους τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐκεῖνος δὲ μετὰ ἐκύτταξε μετὰ ἀπερίγραφον φιλοστοργίαν, ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὴν κεφαλὴν μου καὶ μοι εἶπε· «Τί ἔχεις μικρά μου βασίλισσα; Ἐμπιστεύσου εἰς ἐμέ», καὶ ἐγεροθὺς ὡς διὰ νὰ ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησίν του, ἐβάδιζε βραδέως, συσφίγγων με πάντοτε ἐπὶ τῆς καρδίας του. Τότε ἤρχισα νὰ ὁμιλῶ περὶ τοῦ βίου τοῦ Καρμηλίου, ἐξέθεσα τὴν ἐπιθυμίαν μου νὰ ἀσπασθῶ μετ' ὀλίγον τὸν βίον τοῦτον. Καὶ ἐπειδὴ ἐπόμενον ὑπερασπιζομένη τὴν ὑπόθεσίν μου, ὁ ἀπαράμιλλος πατήρ μου δὲν ἤργησε νὰ πεισθῇ».

Λαβοῦσα τὴν συναινέσιν τοῦ γονέως τῆς, ἐχρειάζετο ἀκόμη καὶ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ αἰδεσίμου Δελατροέτ, προϊσταμένου τῶν Καρμηλιτῶν, ὅστις ἐξε-

πλάγῃ σφόδρα ἐπὶ τῇ προώρῳ αἰτήσῃ τῆς νεάνιδος καὶ ἠρνήθη ὠρισμένως, ἐν τοῖτοις θὰ ἐδέχετο εἰς ὁ ἐπίσκοπος, ἀνωτέρα ἀρχή, ἀπεφάσισεν ἄλλως.

Δὲν ἐδίστασεν ἡ προσφιλεῖς κόρη νὰ μεταβῇ πρὸς τὸν ἱεράρχην διὸ καὶ ὁ πατήρ τῆς τὴν ὁδήγησε μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς Bayeux. Ὁ ἐπίσκοπος ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποφανθῇ πρὶν συνεννοηθῇ μετὰ τὸν προϊστάμενον τῶν Καρμηλιτῶν.

Βλέπουσα λοιπὸν τὰ σχέδιά τῆς ἀναβαλλόμενα ἡ Θηρεσία ἐπέστρεψε περίλυπος εἰς Lisieux. Καὶ ἐν τοῖτοις ἠλπίζε παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα. Ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγῃ εἰς Ρώμην μετὰ τοὺς ἄλλους προσκυνητὰς τῆς ἐπαρχίας, ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Ἁγίου Πατρὸς τὴν τόσον ποθουμένην ἄδειαν.

Ἐν συνοδείᾳ τοῦ πατρός τῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Κελίνης, ἀνεχώρησε μεταβαίνουσα εἰς Ρώμην τῇ 7ῃ Νοεμβρίου 1887. Ἡ ἱστορία τῆς ἰδίας ζωῆς, περιγράφει μετὰ πλείστης ὁσῆς χάριτος τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ταξιδίου τούτου καὶ εἰσάγει ἡμᾶς εἰς τὸ Βατικανόν, ἔνθα παρενρισκόμεθα πρὸ τοῦ συγκινητικοῦ θεάματος τρυφερᾶς νεάνιδος προσπιπτούσης εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀθανάτου Λέοντος ιγ' καὶ ζητούσης μετὰ δακρύων τὴν ἄδειαν νὰ ἀσπασθῇ τὸ τάγμα τῶν Καρμηλιτῶν ἐν ἡλικίᾳ δεκαπέντε ἐτῶν!

Πλὴν ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀκροαρχιερέως, ἂν καὶ προφητεύουσα δὲν ἦτο καὶ ἀποφασιστική. «Ἐδοκιμάζομην κατὰ πολλά, λέγει αὕτη, ἀλλὰ μεταχειρισθεῖσα πᾶν δυνατόν εἰς ἐμὲ μέσον ὅπως ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ πρόσκλησιν, συνησθαιμένη μεγάλην

εἰρήνην ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ἡ εἰρήνη αὕτη κατόκει μόνον εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς ψυχῆς μου, ἐνῶ ἡ πικρία ἐπλήρου αὐτὴν μέχρι τῶν χειλέων Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσιώπα Ἐφαίνετο ἀπουσιάζων, ἐπειδὴ οὐδὲν σημείον ἐμαρτύρει τὴν παρουσίαν του».

Ἐκτοτε αἱ ἀπολαύσεις τοῦ ταξιδίου ἐπαυσαν δι' αὐτὴν καὶ εὐχαρίστως ἐπανῆλθεν εἰς Lisieux.—Ἐκεῖ ἤλπιζε νὰ εὔρῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Πανιερωτάτου Hugonin, πλὴν αὕτη ἔφθασε μόνον τὴν 28ην Δεκεμβρίου παραχωροῦσα τὴν ποθουμένην ἄδειαν. Φεῦ! ἀφοῦ πᾶσαι αἱ ἀντιστάσεις ἐνίκηθησαν, τώρα ἡ ἱερὰ κιβωτός (τὸ μοναστήριον) ἔκλειε τὰς θύρας. Ἡ ἡγουμένη εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ γίνῃ δεκτὴ ἡ Θηρεσία εἰμὴ μετὰ τὴν μεγάλην Τεσσαρακοστήν. Ἡ νέα αὕτη δοκιμασία ἀπέβη πολὺ ὀδυνηροτέρα διὰ τὸ προσφιλὲς κοράσιον, ἀλλὰ παρεδόθη μετὰ πλήρους ἐμπιστοσύνης εἰς τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ της κοιμώμενον θεῖον Διδάσκαλον μὴ θέλουσα νὰ τὸν ἀφυπνίσῃ. Μήπως δὲν εἶχεν ἀφιερωθῇ τελείως εἰς τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ Βρέφους;

Ἀργότερον, ὡς γενναῖος ἀθλητής, ἀποδυθεὶς εἰς τὸ στάδιον ἐνθα θέλει ἀναδειχθῇ ἡ ἀξία του, θὰ ψάλλῃ πρὸς τὴν Μητέρα της, τὴν τῶν οὐρανῶν Βασίλισσαν, εἰς ὠραίους στίχους γαλλικοῦς·

- « Πάνθ' ὅσα μοὶ ἔδωκεν ὁ Ἰησοῦς
- « Ἄς τὰ ἀφαιρέσῃ ἐλευθέρως.
- « Εἰπὲ πρὸς αὐτόν, ὦ θεία Μητερ, νὰ
- « μὴ στενοχωρῇται ἕνεκα τῆς δούλης σου.
- « Καὶ ἂν κρυβῇ ἀκόμη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου,
- « Εὐχαρίστεις θὰ περιμένω τὴν παρουσίαν του μέχρι τῆς
- « ἀνεσπέρου ἡμέρας, ὅταν θ' ἀποκαλυφθῇ ἐν τῇ δόξῃ του».

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τῇ ἐπαρουσίασε τὴν εὐκαιρίαν, νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὰ ψυχικὰ συναισθήματα μικρῶν τινῶν παιδῶν: « Ἐφρόντιζον πολὺ, λέγει ἡ Θηρεσία, διὰ δύο μικρὰς ὁρφανὰς, τῶν ὁποίων ἡ μεγαλειτέρα ἦτο μόλις ἕξ ἐτῶν. Ἀληθὴς ἀπόλαυσις ἦτο δι' ἐμὲ νὰ θεωρῶ μετὰ πόσης ἀθωότητος προσέδιδον πίστιν εἰς τοὺς λόγους μου. Ἀναμιφθόλως τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἐναποθέτει πολὺ βαθέως εἰς τὰς ψυχὰς τὸν σπόρον τῶν θεολογικῶν ἀρετῶν, ἐπεὶ καὶ διὰ τὰ μικρὰ παιδιά ἡ ἐλπίς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν ἀρκεῖ διὰ νὰ παραδεχθῶσι τὰς ἐπιπόνους θυσίας».

Ὅτε ἤθελον αἱ δύο μικραὶ μου προστατευόμεναι νὰ εἶναι συμφιλιωμέναι, ἀντὶ νὰ ὑπόσχωμαι γλυκύσματα καὶ παιγνίδια ὠμίλουν εἰς αὐτὰς περὶ τῆς αἰωνίου ἀνταμοιβῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς ἐπιφυλάσσει εἰς τὰ φρόνιμα παιδιά. Ἡ πρωτότοκος, τῆς ὁποίας ἡ διάνοια ἤρχιζε νὰ ἀναπτύσσεται, μὲ παρητήρει μὲ ἔκκρασιν ζωηρᾶς εὐχαριστήσεως καὶ μοὶ ἔκαμνε μυρίας ἀφελεῖς ἐρωτήσεις διὰ τὸν μικρὸν Ἰησοῦν καὶ διὰ τὸν ὠραῖον αὐτοῦ οὐρανόν. Μοὶ ὑπέσχετο δὲ μετ' ἐνθουσιασμοῦ νὰ ἐνδίδῃ πάντοτε εἰς τὴν θέλησιν τῆς ἀδελφῆς της προσθέτουσα ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐλησμόνει τὰς συμβουλὰς τῆς «μεγάλης δεσποινίδος» καθὼς μὲ ἀπεκάλει. Φέρουσα δὲ τὸ βλέμμα ἐπὶ τὰ νεανικά της ἔτη ἡ Θηρεσία βεβαιοῖ ὅτι ἔνεκεν τοῦ ζωηροῦ καὶ ἀλαζόνος χαρακτῆρός της θὰ εἶχεν ἴσως ἀπωλεσθῇ ἄνευ σωτηρίας· ἀλλά, ἐπιπροσθέτει,

ἔχουσα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου καλὰ παραδείγματα ἐφερόμην φυσικὰ ὅπως τὰ μιμηθῶ».

«Διαλογιζομένη τὴν ἀθώαν ψυχὴν παιδίου τινὸς τὴν παραβάλλω πρὸς κηρὸν μαλακὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται τις νὰ χαράξῃ πάντα τύπον, τὸν τοῦ κακοῦ, δυστυχῶς, ὅπως καὶ τὸν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἐννοῶ τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ «ὅτι προτιμώτερον θὰ ἦτο νὰ ὀφθῇ τις εἰς τὸν αἰγιαλὸν παρὰ νὰ σκανδαλίσῃ ἐν τῶν μικρῶν τούτων». Ἄ! πόσαι ψυχαὶ θὰ ἔφθανον εἰς ὑψίστην ἀγιωσύνην ἐάν, ἐξ ἀρχῆς, διηρθύνοντο καλῶς»!

Ἐν τῷ μεταξὺ ταχέως παρήλθεν ἡ ἔξορία τῆς καὶ τῇ 9ῃ Ἀπριλίου 1888 ἡ νεάνις εἰσήρχετο εἰς τὸ μοναστήριον.

Μετὰ σπαραξικαρδίου συγκινήσεως, ἡ ἀγαπῶσα καὶ εὐαίσθητος αὕτη καρδιά ἐγκατέλειπε τὴν ὥραιάν ἐπανλιν Buissonets, τὴν γοητευτικὴν ταύτην φωλεάν, ἐνθα εἶχε δοκιμάσει πλείστας ὅσας εὐχαριστήσεις, ἀποχαιρετῶσα πεφιλημένον πατέρα, πρὸς τὸν ὁποῖον τὴν συνέδεε διπλὴ υἱικὴ ἀγάπη, τὴν φιλάτην τῆς Κελίνης καὶ τοὺς ἀφοσιωμένους πρὸς αὐτὴν συγγενεῖς.

«Τόσον δυνατὰ ἐκτύπα ἡ καρδιά μου, λέγει ἡ Θηρεσία, ὥστε ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἀπέθνησκον... Ἐνῆγκάλισθην πάντας τοὺς συγγενεῖς μου καὶ ἐγονυπέτησα πρὸ τοῦ πατρός μου ὅπως μὲ εὐλογήσῃ. Ἐκεῖνος δὲ γονυπετήσας ἐπίσης δακρυρροῶν μὲ ἠυλόγησε».

Ἐπὶ τέλους, ὀπισθέν μου ἐκλείσθη ἡ θύρα τοῦ ἱεροῦ ἀπομονωτηρίου. Ἡ μικρὰ βασίλισσα, τώρα δὲ Θηρεσία τοῦ βρέφους Ἰησοῦ καὶ τοῦ θείου Προσώ-

που, ἔφθασεν εἰς τὸν λιμένα· μὲ γοργὸν βῆμα εἶχε διέλθει τὸ χωρίζον τὸν κόσμον ἀπὸ τοῦ μοναστηριακοῦ βίου διάστημα. Εὗρίσκετο ἐκεῖ, μόνη ἐντὸς μικροῦ κελλίου ἐνθα ἔμελλε νὰ διαρρεύσῃ ἡ ἐπίγειος αὐτῆς ἔξορία. Πᾶς τις ἀντιλαμβάνεται τί συνέβη ἐν τῇ σθεναρᾷ ταύτῃ ψυχῇ, ἐν τῇ δεκαπενταετῇ ταύτῃ καρδίᾳ, τῇ πλήρει ἀγνῶν καὶ ἀνδρείων πόθων πρὸς τὰ θεῖα.

- Μὲ ἐν βλέμμα, διεμέτρησε τὴν παλαιστραν τῶν ἀγώνων. «Ὅταν θέλῃ τις νὰ ἐπιτύχῃ σκοπὸν τινα, χρεωστεῖ νὰ λάβῃ τὰ μέσα, ὁ δὲ Ἰησοῦς μοι ἔδωκε νὰ ἐννοήσω ὅτι θὰ ἔσωζον ψυχὰς διὰ τῶν θυσιῶν, διὰ τοῦ σταυροῦ». Τούτου ἕνεκεν, ἐφ' ὅσον ἀπὴντα θλίψεις καὶ σταυρούς, τόσον ἡ κλίσις αὐτῆς πρὸς τὰς θυσίας ἠϋξανε καὶ ἡδραιούτο. Ὁ ζῆλός τῆς δὲ ὑπὲρ τῆς μεταστροφῆς τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ τοῦ ἑξαγιασμοῦ τῶν ἱερέων, σκοποῦ ἰδιαίτερον τοῦ καρμηλιείου τάγματος, ἔξεκαίετο ἐφ' ὅσον αὕτη ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη τὸ ποτήριον τῶν βασάνων.

Ἀμα εἰσελθοῦσα εἰς τὸ ἱερὸν ἀπομονωτήριον, ἡ θλίψις κατέλαβεν αὐτήν, καὶ ἡ στέρησις τῆς αἰσθητῆς εὐλαβείας ἐγένετο ὁ ἐπιούσιος ἄρτος τῆς μικρᾶς δοκίμου. Αἱ προεστῶσαι αὐτῆς, ἀντὶ θωπειῶν παρεῖχον εἰς αὐτὴν ἐπιπόνους ἐναντιώσεις πρὸς δοκιμὴν τῆς ἀρετῆς τῆς.

Ἐφθασεν ὁ καιρὸς νὰ περιβληθῇ τὸ ἱερὸν φόρεμα. Ἡ Θηρεσία ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπανίδῃ καὶ ἀσπασθῇ τὸν πατέρα τῆς. «Φεῦ! ἡ τελετὴ αὕτη τῆς 10^{ης} Ἰανουαρίου ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος θρίαμβος τοῦ

ἀγαθοῦ τούτου πατρός, ἡ τελευταία ἐπὶ τῆς γῆς πα-
νήγυρις! Ὅπως καὶ διὰ τὸν θεῖον Διδάσκαλον, τὴν
ἐφήμερον δόξαν του διεδέχθη πάθος ὀδυνηρόν. Ἀφοῦ
προσέφερε πάντα τὰ τέκνα του, ἐποίησε καὶ ἑαυτοῦ
τὴν προσφορὰν καὶ ὁ Κύριος ἐδέχθη αὐτὸν θῦμα εἰς
ὀλοκαύτωςιν· ἐξήγνισεν αὐτὸν ὡς τὸν χρυσὸν ἐν τῇ
καμίνῳ καὶ εὗρεν αὐτὸν ἄξιον ἑαυτοῦ».

Ἡ δοκιμασία αὕτη εἶχε προαγγελθῇ, κατὰ τὴν
παιδικήν της ἡλικίαν, εἰς τὴν Θηρεσίαν προφητικῇ
τινι ὁράσει, ἀλλὰ τὴν σημασίαν ἠγνόησε μόνον τὴν
ἡμέραν τῆς συμπληρώσεώς της.

«Ἡ διὰ τοὺς πόρους ἐπιθυμία μου ἦτο πεπληρω-
μένη ἀνακράζει ἡ ἰδία, καὶ ἐν τούτοις ἡ πρὸς αὐτοὺς
μεγάλῃ κλίσις μου δὲν ὀλιγόστευσεν ὥστε μετ' ὀλίγον
ἡ ψυχὴ μου συνεμερίσθη τῆς καρδίας τὴν ἀγωνίαν.

Ἡ πληθὺς πνευματικῶν στενοχωριῶν ἠΐξῃσε καὶ
δὲν εὗρισκον παρηγορίαν οὔτε ἐξ οὐρανοῦ οὔτε παρὰ
τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐν τούτοις, ἐν τῷ ὥκεανῷ τῶν
πικριῶν ἐθεωρούμην τὸ εὐτυχέστερον τῶν πλασμάτων».

Οὕτω παρῆλθεν ὁ καιρὸς τῆς πνευματικῆς αὐτῆς μνη-
στείας, καθ' ὃν ἡ νεαρὰ δόκιμος ἔλαβεν ἄφθονα φω-
τα περὶ τῆς μοναχικῆς τελειότητος, κυρίως δὲ ὡς πρὸς
τὸ τάξιμον τῆς πτωχείας. Ἴδου τί γράφει περὶ τούτου·

«Ἐσπέραν τινά, μετὰ τὸ ἀπόδειπνον, ἐζήτουν ἐπὶ
ματαίῳ τὴν λυχνίαν μας εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ θέσιν. Ἦτο
καιρὸς τῆς μεγάλης (ὡς λέγεται εἰς τὰ μοναστήρια)
σιγῆς, ἀδύνατον λοιπὸν νὰ πληροφορηθῶ τί ἐγένετο.
Ἐσυλλογίσθη, καὶ δικαίως, ὅτι ἀδελφὴ τις νομίζουσα
νὰ λαμβάνῃ τὸ φανάριόν της εἶχεν ἀπακομίσει τὸ ἰδι-

κὸν μας. Πλὴν ἠναγκάσθην νὰ περάσω ὀλόκληρον
ῥωραν εἰς τὰ σκότη, ἐξ αἰτίας τοῦ λάθους ἐκείνου, ἐνῶ
ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ἐλογάζριαζον νὰ ἐργα-
σθῶ πολὺ.

Χωρὶς τῆς ἐσωτερικῆς λάμψεως τῆς θείας χάριτος
θὰ εἶχον βεβαίως παραπονεθῇ· φωτιζομένη δὲ ὑπ' αὐ-
τῆς, ἀντὶ νὰ θλίβωμαι, συνησθαινόμην εὐτυχίης, σκε-
πτομένη ὅτι ἡ πτωχεία συνίσταται εἰς τὸ νὰ στερεῇ-
ταί τις ὅχι μόνον τῶν χειρῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπα-
ραιτήτων. Καὶ βυθισμένη ἐντὸς τῶν ἐξωτερικῶν σκο-
τῶν εἶχον τὴν ψυχὴν φωτισμένην ὑπὸ λάμψεως
θείας».

«Κατεκυριεύθην, ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ὑπὸ ἀληθοῦς
ἔρωτος πρὸς τὰ ἀντικείμενα τὰ ἀσχημότερα καὶ τὰ
μᾶλλον δύσχρηστα· οὕτω ἠὲ χαριστήθην ὅτε ἀφήρεσαν
ἀπὸ τοῦ κελλίου μας τὴν ὥραϊαν μικράν μου λάγη-
νον καὶ ἀντὶ αὐτῆς μοὶ ἔδωκαν μίαν χονδροειδεστά-
την μὲ χεῖλῃ τεθραυσμένα. Ἐπίσης προσεπάθουν πολὺ
νὰ μὴ προφασίζωμαι, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μοὶ ἦτο τὰ
μέγιστα ἐλίπονον.

Κατεγινόμην πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν
μικρῶν καὶ κρυφῶν πράξεων ἀρετῆς. Ἡὲ χαριστού-
μην διπλώνουσα τὰ ὑπὸ τῶν καλογραιῶν λησμονη-
θέντα ἐπανωφόρια καὶ ἐζήτουν μυριάς περιστάσεις
ὅπως παρῆξω εἰς αὐτὰς ἐκδουλεύσεις».

Ὁ Ἰησοῦς εὐχαριστημένος ἐκ τῆς μικρᾶς του μνη-
στῆς, ἠθέλησε νὰ τὴν ἐνώσῃ στενότερον πρὸς ἑαυτόν.
Ἀπεμάκρυνεν ὅλα τὰ ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς αὐτῆς ἡλι-
κίας ἐμπόδια καὶ οὕτως ἡ ὁμολογία τῶν ταγμάτων

ὠρίσθη τὴν 8^{ην} Σεπτεμβρίου 1890. Ἄς μᾶς διηγηθῇ ἡ Θηρεσία ἡ ἰδία τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις, αἵτινες προηγήθησαν τοῦ ἔργου τούτου· «Μακρὰν τοῦ νὰ ἀπολαύω παρηγορίας ἐδοκίμαζον πᾶσαν στέρησιν πνευματικῶν εὐχαριστήσεων καὶ σχεδὸν τὴν τελείαν ἐγκατάλειψιν. — Ὁ θεῖος Διδάσκαλος, καθὼς πάντοτε, ἐκοιμᾶτο ἐν τῷ μικρῷ πλοιαρίῳ τῆς ψυχῆς μου. Ἄ! βλέπω ὅτι σπανιώτατα αἱ ψυχαὶ τὸν ἀφίνουσι νὰ ἀναπαύηται ἡσυχῶς ἐν αὐταῖς. Ὁ Πανάγαθος ἡμῶν Κύριος κοπιᾷ τόσον ὅπως διενκολύνῃ πρῶτος εἰς τὰς ψυχὰς τὴν πρὸς αὐτὸν ἄγουσαν, ὥστε μετὰ σπουδῆς ὠφελεῖται τῆς ὑπ' ἐμοῦ προσφερομένης ἀναπαύσεως. Ἀμφιβᾶλλω ἐὰν ἀφνιπνισθῇ πρὶν τῶν μεγάλων τῆς Αἰωνιότητος ἀσκήσεων μου· ἀλλ' ἀντὶ νὰ θλίβωμαι ἔνεκα τούτου, εὐχαριστοῦμαι ὑπερβολικῶς.

«Τῇ ἀληθείᾳ, πολὺ ἀπέχω τοῦ νὰ εἶμαι ἁγία, ἡ κατάστασίς μου αὕτη εἶναι ἡ ἀπόδειξις· θὰ ἔπρεπεν ὅχι νὰ χαίρω διὰ τὰς πνευματικὰς μου στερήσεις, ἀλλὰ νὰ ἀνταποδίδω ταύτας εἰς τὴν ὀλίγην θερμότητα καὶ πίστιν τῆς ψυχῆς μου· θὰ ἔπρεπε, λέγω, νὰ θρηνῶ καὶ ἐν τούτοις, δὲν ὀδύρεται ἡ καρδιά μου διότι σκέπτομαι ὅτι τὰ μικρὰ παιδιά ἀρέσκουσιν εἰς τοὺς γονεῖς των· ὅχι ὀλιγώτερον ὅταν κοιμῶνται παρ' ὅταν διατρίβωσιν ἄγρυπνα· συλλογίζομαι ὅτι διὰ νὰ κάμωσιν ἐγγείρησιν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, οἱ ἰατροὶ κοιμίζουσιν αὐτούς. Τέλος δὲ ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ὁ Κύριος γνωρίζει τὴν ἀδυναμίαν ἡμῶν καὶ θεωρεῖ ὅτι εἴμεθα σκόνῃ».

Πλὴν τὴν ἡμέραν τῆς ὁμολογίας τῶν ταγμάτων,

κατεκλύσθη ὑπὸ ποταμοῦ εἰρήνης καὶ ἐν τοιαύτῃ εἰρήνῃ ὑπερβαινούσῃ πᾶν συναίσθημα ἐποίησε τὴν ἱερὰν ὑπόσχεσιν τῶν ταγμάτων. «Συνησθανόμην πραγματικῶς βασίλισσα, γράφει, καὶ ὠφελήθην τοῦ τίτλου διὰ νὰ ἀπολαύσω παρὰ τοῦ βασιλέως πάσας τὰς εὐεργεσίας διὰ τοὺς ἀχαρίστους ὑπηκόους αὐτοῦ. Ἐφερον δὲ καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας μου τόδε τὸ ἔγγραφον ἐμπεριέχον πάνθ' ὅσα ἐπόθουν δι' ἐμέ. «ὦ Ἰησοῦ, θεῖέ μου Νυμφίε, δὸς ἵνα ὁ χιτὼν τοῦ βαπτίσματός μου οὐδέποτε μολυνθῇ! Ἀφάρπασόν μου τὴν ζωὴν μᾶλλον παρὰ νὰ ἐπιτρέψῃς νὰ ἀμαυρώσω τὴν ψυχὴν μου ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ τοῦ ἐλαχίστου θεληματικοῦ ἁμαρτήματος. Εἴθε νὰ ζητῶ καὶ νὰ εὗρισκω ἀείποτε Σὲ μόνον! Εἴθε τὰ πλάσματα νὰ εἶναι μηδὲν δι' ἐμέ καὶ ἐγὼ δι' αὐτά· καὶ οὐδὲν ἐπίγειον νὰ διαταράττῃ ποτὲ τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς μου! «ὦ Ἰησοῦ μου, ἐν μόνον παρὰ Σοῦ ζητῶ τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς μου καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀγάπην σου καὶ ταύτην ἀπεριόριστον, ἀπέραντον! Ἄς μαρτυρήσω ὑπὲρ Σοῦ! Δός μοι τὸ μαρτύριον τῆς καρδίας ἢ ἐκεῖνο τοῦ σώματος. Ἄ! δός μοι μᾶλλον ἀμφοτέρω!

Βοήθησόν με ὅπως ἐκπληρῶ τελείως τὰς ὑποσχέσεις μου. Οὐδεὶς νὰ μὲ συλλογίζεται καὶ παρὰ πάντων παρημελημένη ἄς καταπατῶμαι ὡς μικρὸς κόκκος ἁμῶν. Προσφέρομαι εἰς Σέ, ἡγαπημένε μου Σῶτερ, ὅπως ἀποπληρώσῃς ἐν ἐμοὶ τὸ ἅγιόν Σου θέλημα, χωρὶς νὰ δυνηθῶσί ποτε τὰ πλάσματα νὰ ἐμποδίσωσι τοῦτο».

«Τὴν ἑσπέραν τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης ἡμέρας κατέ-

θεσα, ἄνευ θλίψεως, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν, τὸν ἐκ ῥόδων στέφανόν μου εἰς τοὺς πόδας τῆς Παναγίας. Ἐσθανόμην ὅτι ὁ χρόνος δὲν θὰ μοὶ ἀφήρει τὴν εὐτυχίαν μου»

Ἡ Γέννησις τῆς Θεοτόκου! ὁποία ὠραία ἡμέρα διὰ τὰ νυμφευθῆ τις τὸν Χριστόν! Ἡ ἀρτιγέννητος Παρθένος ἐπαρουσίαζεν εἰς τὸ βρέφος Ἰησοῦν τὸ μικρόν Του ἄνθος. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, πάντα ἦσαν μικρὰ ἐκτὸς τῶν χαρίτων τὰς ὁποίας ἔλαβον, ἐκτὸς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς χαρᾶς μου. Ἐθεώρουν, τὴν ἐσπέραν, τοὺς λαμπυρίζοντας ἀστέρας τοῦ στερεώματος καὶ ἐσκεπτόμην ὅτι, μετ' ὀλίγον, θὰ ἐπέτῳν εἰς τοὺς οὐρανοὺς διὰ τὰ ἐνωθῶ πρὸς τὸν θεῖόν μου Νυμφίον. ἐν πελάγει ἀγαλλιάσεως αἰωνίας»

Ποῖον δὲ τὸ μυστικὸν τῆς ταχείας ταύτης μεταβολῆς; Αὕτη ἡ ἰδίᾳ τὸ ἀπεκάλυψεν. Ἐποίησε τὴν προσφορὰν ἑαυτῆς εἰς τὸν Χριστόν, ἵνα οὗτος ἀποπληρώσῃ τελείως ἐν αὐτῇ τὸ θεῖόν του θέλημα, καὶ ὁ Ἰησοῦς μὴ ἀπαντῶν ἐμπόδιόν τι εἰς τὴν ἀθώαν καὶ πάλλευκον ταύτην ψυχὴν, ὑψόκησε τὰ τὴν πληρώσῃ τῶν θείων του χαρισμάτων καὶ τὰ τὴν κατακαύσῃ διὰ τῶν φλογῶν τῆς θείας του ἀγάπης.

Βραδύτερον δέ, ὅταν αἱ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν αὐτῆς δόκιμοι, θαυμάζουσιν τὴν πρὸς αὐτὰς διδασκαλίαν της, θὰ λέγωσιν· Ἄλλ' εἰσθε ἁγία! θέλει ἀποκριθῆ εἰς αὐτάς· «ὦ! ὅχι, δὲν ἔπραξα ποτὲ τὰ ἔργα τῶν ἁγίων· εἶμαι μία ἐλαχίστη ψυχὴ, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ὑπερεπλήρωσε διὰ τῶν χαρίτων του. Καὶ μετ' οὐ πολὺ, ὁμολογεῖ ἀφελέστατα ὅτι «ἀπὸ ἡλικίας τριῶν ἐτῶν,

οὐδέποτε ἀπεποιήθη τι εἰς τὸν Κύριον». Χαίρει ψάλλουσα μετὰ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας· «Ὁ Κύριος ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν Ναί, ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός» Μετὰ πάσης ἀφελείας ἀνομολογεῖ τὰς ὅλως ἰδιαίτερας χάριτας τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτήν. «Ὁ Κύριος ἔδειξε πρὸς ἐμὲ ἦν πρὸς Σολομῶντα ἐνέδειξεν εὐσπλαγχνίαν. Οἱ πόθοι μου πάντες ἱκανοποιήθησαν· ὅχι μόνον αἱ πρὸς τὴν τελειότητα ἐπιθυμίαι μου ἀλλὰ καὶ ἐκεῖναι τῶν ὁποίων ἠγνόουν τὴν ματαιότητα χωρὶς τὰ τὴν ἔχω δοκιμάσει».

«Εἰδὼν ποτὲ τινα τῶν συναδέλφων μου ζωγραφίζουσιν ὠραίας μικρογραφίας καὶ συνθέτουσαν ποιήματα, καὶ ἐσκεπτόμην ὅτι θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἐὰν ἐγνώριζον καὶ ἐγὼ τὰ ζωγραφίζω καὶ τὰ ἐκφράζω τὰς ιδέας μου ἐμμέτρως, ὠφελοῦσα οὕτω τοὺς περὶ ἐμέ... Πρὸς μεγίστην ἐκπλήξιν τῶν συναδέλφων μου ἐπέτιχον πλεῖστα ζωγραφικῆς ἔργα, συνέθεσα στίχους καὶ ἠδυνήθην τὰ ὠφελήσω ψυχὰς τινάς. Καὶ καθὼς ὁ Σολομῶν, φέρων τὸ ὄμμα ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του, ἔφ' ὧν τόσον ἀνωφελῶς εἶχε κοπιᾶσει, εἶδεν ὅτι τὰ πάντα ὑπὸ τὸν ἥλιον ματαιότης καὶ θλίψις τοῦ πνεύματος, ἐδοκίμασα ἐκ πείρας ὅτι ἡ μόνη ἐπίγειος εὐτυχία συνίσταται εἰς τὸ τὰ διατελῆ τις κεκρυμμένος καὶ τὰ ἀγνοῇ παντελῶς τὰ τῶν πλασμάτων. — Ἀντελήφθην ὅτι ἄνευ τῆς θείας ἀγάπης, πάντα τὰ ἔργα εἶναι μηδέν, καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ μᾶλλον περιλαμπρα».

Κατὰ τὰ παιδικὰ της ἔτη ἡ Θηρεσία ἠγάπα τὰ ἄνθη· αὐτοφυλακισθεῖσα δεκαπεντοῦτις, ἐστερεῖτο διὰ

παντὸς τῆς εὐχαριστήσεως νὰ περιτρέχη κατὰ τὸ ἔαρ τὰς ἀνθοσπάρτους ἐξοχάς. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐλησμόνησε τὴν δούλην του, καὶ ἔστειλε πλῆθος ἀνθοδεσμῶν εἰς τὸ μοναστήριον.

Τοὺς πόθους τούτους τοὺς ὁποίους ἡ νεαρὰ καρμηλίτις καλεῖ παιδικούς, ἐπλήρωσε προσφιλέστατα ὁ Κύριος. Μήπως δὲν εἶδε, καθ' ἣν ἡμέραν περιεβλήθη τὸ ἱερὸν ἔνδυμα, νὰ πίπτη χιῶν καὶ νὰ λενχειμονοῦν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της, τοῦ μοναστηρίου οἱ περίβολοι, ἐνῶ ὁ καιρὸς ἦτο γλινκύτατος;

Ἐν τούτοις, ὁ μυχιαίτατος τῆς καρδίας της πόθος ἔμενεν ἀσυμπλήρωτος ἔτι. Ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὴν ἀδελφήν της «τὴν γλινκείαν τῆς ψυχῆς της ἡχώ», νύμφην τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ μονάζουσαν ἐν τῷ ἁγίῳ ἀπομονωτηρίῳ τῶν ἐν Lisieux Καρμηλιτίδων. Ὁ Κύριος εἰσέκουσε τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην. Ἀφοῦ διετέλεσε μέχρις ἐσχάτων ὁ παρήγορος ἄγγελος τοῦ πατρὸς της, ἀποχαιρετίσασα τὸν κόσμον, ἡ Κελίνη κατέφυγεν εἰς τὸ μοναστήριον. «Τώρα, ἀναφωνεῖ ἡ Θηρεσία, δὲν ἔχω πλέον οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν, παρὰ νὰ ἀγαπῶ ἀπεριορίστως τὸν Ἰησοῦν! Ναί! μόνον ἡ ἀγάπη μὲ ἑλκύει. Δὲν ἐπιθυμῶ πλέον οὔτε τὰς θλίψεις οὔτε τὸν θάνατον, πλὴν ὑπεραγαπῶ ἀμφοτέρα. Ἐπὶ πολὺ ἐπεκαλέσθην αὐτὰ ὡς ἀγγέλους χαρᾶς... Ἐδοκίμασα τοὺς πόνους καὶ ἐνόμισα ὅτι προσεγγίζω πρὸς τὴν οὐρανίαν παρὰλίαν! Εἶχον πεποίθησιν ἀπὸ τῆς τρυφερωτέρας μου ἡλικίας ὅτι «τὸ μικρὸν ἄνθος» θὰ κλαδευθῇ κατὰ τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς· σήμερον δὲ ἡ ἐγκατάλειψις ἐμαυτῆς εἰς τὸ θεῖον θέλημα μὲ ὀδηγεῖ,

τοῦτο εἶναι ἡ μόνη πυξίς μου. Δὲν ζητῶ μετὰ θεομότητος τίποτε ἄλλο εἰμὴ τὴν τελείαν ἐκπλήρωσιν τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ ἐν ἐμοί».

«ὦ Θεέ μου! ἡ ἀγάπη σου μὲ προέλαβεν ἀπὸ τῶν πρώτων μου χρόνων, αὕτη ἠὔξησε μετ' ἐμοῦ καὶ τώρα ἀπέβη ἄβυσσος τῆς ὁποίας δὲν δύναμαι νὰ βολιδοσκοπήσω τὰ βάθη! Πόσον γλινκεία τῆς θείας ἀγάπης ἡ ὁδός! Ἀναμφιβόλως δύναται τις νὰ σφάλῃ, δύναται νὰ ἔχῃ ἐλλείψεις· ἀλλ' ἡ ἀγάπη γνωρίζουσα τὸν τρόπον νὰ ὠφελῇ ὑπὸ πάντων τάχιστα κατακαίει πᾶν ὅτι ἀπαρέσκει εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἀφίνει ἐν μέσῳ τῆς καρδίας εἰρήνην ταπεινὴν καὶ ἀτάραχον». «Ἡ γνῶσις τῆς θείας ἀγάπης! Ἄ! δὲν ἐπιθυμῶ παρὰ τὴν γνῶσιν ταύτην! Ἀντὶ αὐτῆς ἐθυσίασα τὰ πλούτη μου πάντα, ὡς ἡ νύμφη τῶν Ἀσμάτων, καὶ νομίζω ὅτι ἔδωκα μηδέν».

«Μετὰ τόσας χάριτας, μήπως δὲν δύναμαι νὰ ἀνακράξω μετὰ τοῦ ψαλμοῦ, ὅτι ὁ Κύριος καλός, ὅτι τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς αἰῶνα; Μοὶ φαίνεται δὲ ὅτι ἐὰν πάντες οἱ ἄνθρωποι ἐλάμβανον τὰς αὐτὰς εὐεργεσίας, οὐδεὶς θὰ ἐφοβεῖτο τὸν Θεόν, ἀλλὰ πάντες θὰ ἠγάπων αὐτὸν ὑπερβολικῶς καὶ οὐδέποτε ψυχὴ τις θὰ ἔπραττε τὴν παραμικρὰν ἐκουσίαν ἁμαρτίαν, καὶ οὐχὶ ἀπὸ φόβου ἀλλὰ ἀπὸ ἀγάπης».

«Ἄλλ' ἀδύνατον νὰ ὁμοιάζωσιν ὅλαι αἱ ψυχαί. Πρέπει νὰ ὑπάρχωσι διαφοραὶ ὅπως ἐκάστη ψυχὴ τιμᾷ ἰδιαιτέρως ἐκάστην τῶν θείων τελειοτήτων. — Εἰς ἐμὲ ἐδώρησεν ὁ Θεὸς τὴν ἀπειρόν του εὐσπλαγχνίαν, καὶ διὰ τοῦ ἀνεκδιηγήτου τούτου κατόπτρου

θεωρῶ τὰς ἄλλας αὐτοῦ τελειότητας. Οἷτω ἅπασαι, μοὶ ἐφαίνοντο, ἀκτινοβολοῦσαι ὑπὸ θείας ἀγάπης· ἡ δικαιοσύνη αὐτῇ αἴτῃ, ἴσως καὶ περισσότερον τῶν ἄλλων, μοὶ παρουσιάζεται περιβεβλημένη τὴν ἀγάπην. Ὅποια γλυκεῖα ἀγαλλίασις νὰ σκεπτώμεθα ὅτι ὁ Κύριος εἶναι δίκαιος, ὅτι λογαριάζει τὴν ἀδυναμίαν ἡμῶν, ὅτι γνωρίζει κάλλιστα τῆς φύσεώς μας τὸ εὐθραυστον καὶ εὐμετάβλητον! Διατὶ λοιπὸν νὰ φοβώμεθα;»

«Κατὰ τὸ ἔτος 1895 ἔλαβον τὴν χάριν νὰ ἀντιληφθῶ εἴπερ ποτέ, πόσον ὁ Ἰησοῦς ἐπιθυμεῖ νὰ ἀγαπᾶται. Σκεπτομένη ποτὲ τὰς ψυχὰς αἱ ὁποῖαι προσφέρονται ὡς θύματα εἰς τὴν θεῖαν δικαιοσύνην ὅπως, προσελκύνουσαι ἐφ' ἑαυτάς, ἀποτρέψωσιν ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν τὰς ἐπιθησανριζομένας τιμωρίας, εὖρον τὴν προσφορὰν ταύτην μεγάλην καὶ γενναίαν· ἀλλὰ πολὺ ἀπεῖχον τοῦ νὰ συναισθανθῶ τοιοῦτον ζῆλον».

«Ὁ θεῖός μου Διδάσκαλε, ἀνεφώνησα ἐν τῇ καρδίᾳ μου, μόνον ἡ δικαιοσύνη σου θέλει λαμβάνει θύματα εἰς ὀλοκαύτωσιν; Ἡ εὐσπλαγχνός Σου ἀγάπη δὲν ποθεῖ τοιαῦτα; Πανταχόθεν αὕτη παραγνωρίζεται καὶ ἀπορρίπτεται... Αἱ καρδίαι εἰς τὰς ὁποίας ἐπιθυμεῖς νὰ τὴν ἐνσταλάξῃς ἀφειδῶς, στρέφονται πρὸς τὰ πλάσματα, ζητοῦσαι παρ' αὐτῶν εὐτυχίαν ποταπὴν καὶ στιγμιαίαν εἴνοιαν, ἀντὶ νὰ ριφθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας Σου καὶ νὰ δεχθῶσι τὴν τερπνοτάτην φλόγα τῆς ἀπείρου Σου ἀγάπης.

«Ὁ Θεός μου! ἡ περιφρονημένη Σου ἀγάπη ἄρᾳ γε θὰ μείνῃ ἐν τῇ Καρδίᾳ Σου; Μοὶ φαίνεται ὅτι

ἐὰν εὕρισκες ψυχὰς προσφερομένας ὡς θύματα εἰς ὀλοκαύτωσιν εἰς τὴν θεῖαν Σου Ἀγάπην, θὰ κατέκαιες ταχέως αὐτάς, καὶ ὅτι θὰ ἠὺχαριστεῖσο νὰ μὴ περιορίζῃς τὰς ἐντὸς σου ἐσωκλείστους ἀπείρου στοργῆς φλόγας».

«Ἐὰν ἡ δικαιοσύνη Σου, ἥτις ἐκτείνεται μόνον ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπιθυμῇ νὰ διαχέηται, πόσον περισσότερον ἡ εὐσπλαγχνός Σου Ἀγάπη ποθεῖ νὰ διαφλέξῃ τὰς ψυχὰς ἐπειδὴ αὕτη ὑψοῦται μέχρι τῶν οὐρανῶν!»
 Ὁ Ἰησοῦς μου, ἃς εἶμαι ἐγὼ τὸ εὐτυχὲς τοῦτο θῦμα, κατάκαυσον τὸ μικρὸν Σου θῦμα διὰ τοῦ πυρὸς τῆς θείας ἀγάπης». Καὶ περιγράφουσα τὰς φλόγας ἡ μᾶλλον τοὺς ὠκεανοὺς χαρίτων, οἵτινες κατέκλυσαν τὴν ψυχὴν της, παρευθὺς μετὰ τὴν τῇ ἐννάτῃ Ἰουνίου 1895 ἀφιέρωσιν ἑαυτῆς, ἡ εὐλαβὴς καρομηλίτις ἐξακολουθεῖ λέγουσα·

«Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν προσφορὰν μου πρὸς τὴν εὐσπλαγχνον Ἀγάπην, ἤρχισα εἰς τὸ παρεκκλήσιον τὸν δρόμον τοῦ σταυροῦ, ὅτε αἴφνης ἠσθάνθην ἑμαυτὴν πληγωθεῖσαν ὑπὸ πυρίνου κτυπήματος τοιοῦτου ὥστε, παρ' ὀλίγον ἀπέθνησκον. Δὲν γνωρίζω πῶς νὰ ἐξηγήσω τὸ φαινόμενον ἐκεῖνο. Ἀδύνατον νὰ δώσω παράδειγμα ἐξηγοῦν ἀρκετὰ τὴν ἔντασιν τῆς φλογὸς ἐκείνης. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἀόρατός τις δύναμις με ἐβύθιζεν ὀλόκληρον εἰς τὸ πῦρ... Ὁ! ὁποῖον πῦρ! Ὅποια γλυκύτης! ἐὰν διήρκει ἐν λεπτὸν ἢ δευτερόλεπτον τῆς ὥρας ἐπὶ πλέον, ἡ ψυχὴ μου ἀπεσπᾶτο τοῦ σώματος. Φεῦ! εὐρέθην καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἡ ἐρημία κατέφκησεν ἐκ νέου ἐν τῇ καρδίᾳ μου·

« Ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ θεία ἀγάπη με διαπερᾷ καὶ με περιβάλλει ἐξ ὁλοκλήρου· ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἡ εὐσπλαγχνος αὕτη ἀγάπη με ἀνανεώνει, με ἐξαγνίζει μὴ ἐγκαταλείπουσα ἐν τῇ ψυχῇ μου καὶ ἵχνος ἁμαρτίας. Ὅχι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φοβηθῶ τὸ καθαρτήριο πῦρ· γνωρίζω ὅτι οὔτε καὶ θὰ ἀξιολογήσω νὰ εἰσέλθω μετὰ τῶν ἁγίων ψυχῶν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τοῦ ἐξιλασμοῦ, πλὴν γινώσκω ἐπίσης ὅτι τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης ἀγνίζει περισσότερον ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ καθαρτηρίου. Ἐξεύρω εἰσέτι ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν δύναται νὰ θέλῃ ὅπως ὑποφέρωμεν ἀνωφελῶς, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐνέπνεεν εἰς ἐμὲ οὕς συναισθάνομαι πόθους ἐὰν δὲν ἐσκόπευε νὰ τοὺς ἀποπληρώσῃ ». Τετέλεσται Ἡ θεία χεὶρ ἀπέσπασε τὸ πύρινον βέλος, ἀλλὰ τὸ πλῆγμα εἶναι θανατηφόρον, ἡ Θηρεσία, θῦμα ἀγάπης πρὸς τὸ παρόν, καὶ ἔτι μᾶλλον καὶ μᾶλλον πιεζομένη ὑπὸ τῶν κατακαιουσῶν αὐτὴν φλογῶν, στέκεται πρὸς στιγμὴν.

Ὡς ἔμπειρος πηδαλιούχος, δὲν ἀπομακρύνει τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ ὁδηγοῦντος αὐτὴν φωτεινοῦ φάρου. Ὁ φάρος δὲ εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ἡ ζωὴ τῆς, ἡ μόνη αὐτῆς σκέψις. Φωτιζομένη ὑπὸ τῆς λαμπηδόνης αὐτοῦ, διαφεύγει μετὰ σπουδῆς τοὺς σκοπέλους οἵτινες θὰ ἐβράδυνον τὴν πορείαν τῆς· συμβουλεύεται τὴν οὐρανίαν πυξίδα τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς κυβερνήτης ἔθεσεν εἰς τὴν λέμβον τοῦ Κορυφαίου Πέτρου· τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐνθα ἀποκαλύπτονται τῆς ἀγάπης του τὰ ἀπόκρυφα. Φέρει αὐτὸ νύκτα καὶ ἡμέραν ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ δὲν ἄργεῖ νὰ εὕρῃ τὰς ἐκ τοῦ στόματος

τοῦ Αἰωνίου Λόγου ἀπαγγελθείσας λέξεις· « ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς ». Τὴν ἐντολὴν ταύτην τὴν καινὴν τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς καλεῖ ἐντολὴν ἰδικὴν του, θέλει τὴν ἀκολουθήσει κατὰ γράμμα.

Μὲ οὐρανίαν καὶ δογματικὴν λαλίαν, βασιζομένη ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελικοῦ κειμένου, ἡ Θηρεσία ἐξηγεῖ εἰς ἡμᾶς τίνι τρόπῳ χρεωστοῦμεν νὰ ἐξασκῶμεν τὴν τελείαν ταύτην πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην. Προσεισάγει ἡμᾶς εἰς τὸ πεδῖον τῶν ἀγώνων καὶ νικῶν τῆς, καὶ συμπεραίνει λέγουσα· « Τῇ ἀληθείᾳ ἡ ἀνταμοιβὴ εἶναι μεγάλη καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἀκόμη. Εἰς τὸν δρόμον τοῦτον τὸ πρῶτον βῆμα στοιχίζει μόνον ».

« Ὁ Ἰησοῦ μου, ἀφ' ὅτου ἡ γλυκεῖα αὕτη φλόξ κατακαίει τὴν καρδίαν μου, τέρομαι τρέχουσα τὴν ὁδὸν τῆς καινῆς σου ἐντολῆς καὶ ταύτην θέλω νὰ τρέχω μέχρι τῆς μακαρίας ἐκείνης ἡμέρας καθ' ἣν, συναπτομένη τῇ τῶν παρθένων συνοδείᾳ, θέλω Σὲ ἀκολουθεῖ ἀνὰ τὰς ἀπεράντους χώρας, ψάλλουσα τὸν ὕμνον τὸν καινόν, Ἐκεῖνον τῆς Ἀγάπης ».

Ἀλλὰ προτοῦ καταταχθῇ εἰς τὴν συνοδείαν τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως, ἡ μικρὰ Βασίλισσα ἔμελλε νὰ γίνῃ ποιμενίς, τουτέστιν ἀνετέθη εἰς αὐτὴν τῶν δοκίμων ἡ μόρφωσις καὶ ὁδηγία. Μετὰ ἀξιοθαυμάστου φρονήσεως ἐποίμανε τὰ εἰς αὐτὴν ἐμπιστευθέντα πνευματικὰ πρόβατα. Ἐδίδαξεν αὐτὰ τὴν περὶ τὴν ἀγάπην μίκράν τῆς ὁδόν, ὁδὸν ἀπεριορίστου ἐμπιστοσύνης, καὶ ἔμαθεν εἰς αὐτὰ νὰ ἀγαπῶσι τὸν Χριστὸν μὲ ἀφοσίωσιν καὶ τόλμην ἀπλῶν παίδων.

Ἡ ταπεινότης καρμηλίτις οὔτε καὶ ἰδέαν εἶχε ποτε νὰ ἀντιποιηθῇ ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐπιτυχίαν. «Ἀντελήφθην ὅτι μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ποιήσω τι μὲ τὰ ἰδίας μου δυνάμεις, λέγει αὕτη, καὶ κατεγινώμην ἐνδομύχως νὰ ἐνώνω τὸ θέλημά μου πρὸς ἐκεῖνο τοῦ Θεοῦ, καλῶς γνωρίζουσα ὅτι τὸ ἐπίλοιπον θὰ μοὶ ἐδίδετο ὡς ἐκ περισσοῦ. Καὶ πράγματι, οὐδέποτε διεψεύσθησαν αἱ ἐλπίδες μου. Ἡ χεὶρ μου εὐρέθη πάντοτε πλήρης ὡς ἂν ἐχρειάσθην νὰ προσπορίσω τροφήν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀδελφῶν μου».

«Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ συμβαίνει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρατηρῶ πανταχοῦ· πρέπει νὰ ἀσπασθῶ τὴν αὐταπαρνησίαν καὶ τὴν θυσίαν. Ὅταν ὁμιλῶ πρὸς δόκιμόν τινα, ἐπιδιώκω τὴν ἀπονέκρωσιν, ἀποφεύγω νὰ ἀποτείνω ἐρωτήσεις αἵτινες θὰ ἠὲ χαρίσθουν τὴν περὶ ἐργασίαν μου. Ἐὰν ἡ δόκιμος ἀρχίσῃ τερπνόν τι διήγημα καὶ χωρὶς νὰ τελειώσῃ, μεταβῇ εἰς ὑπόθεσιν δι' ἐμὲ ὀχληράν, ἀπέχω τοῦ νὰ ὑπενθυμίσω τὴν διακοπὴν· ἐπειδὴ μοὶ φαίνεται ὅτι οὐδὲν καλὸν δυνάμεθα νὰ κατορθώσωμεν ἐὰν ἐπιζητῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας».

Πρὸς συνάδελφον ἐρωτῶσαν, τίνι τρόπῳ θὰ ἐγίνετο ἁγία, ἀπεκρίθη· «Πρέπει νὰ ἐξασκῇ τις τὰς μικρὰς ἀρετάς. Τοῦτο εἶναι δυσχερὲς ἐνίοτε, ἀλλ' ὁ Θεὸς οὐδέποτε ἀποποιεῖται τὴν πρώτην χάριν ἢ ὁποία δίδει τὴν δύναμιν νὰ νικηθῇ τις· ἐὰν ἡ ψυχὴ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν χάριν ταύτην, εὐρίσκεται παρευθὺς εἰς τὸ φῶς. Ἐντύπωσιν μοὶ ἐπροξένησε πάντοτε ὁ εἰς τὴν Ἰουδίθ ἀπονεμηθεὶς ἔπαινος· «Ἐπράξας ἀνδρείως καὶ ἡ καρδιά σου ἐδυνατώθη». Κατὰ πρῶτον, πρέπει νὰ ἐνεργῇ

τις θαρραλέως, ἔπειτα δὲ ἡ καρδιά ἰσχυροποιεῖται καὶ οὕτω προβαίνει ἀπὸ νίκης εἰς νίκην». Ἄλλοτε δὲ ἔγραφε· «Πῶς δύνασθε νὰ μὲ ἐρωτᾶτε ἐὰν εἶναι δυνατόν νὰ ἀγαπᾶτε τὸν Θεόν; Οἱ πρὸς τὰς βασάνους πόθοι μου εἶναι μηδὲν καὶ δὲν εἶναι οὗτοι ἢ αἰτία τῆς ἀπεριορίστου ἐμπιστοσύνης τὴν ὁποίαν συναισθάνομαι. Ἐκεῖνο ὅπερ ἀρέσκει εἰς τὸν Ἰησοῦν εἶναι ὅτι ἀγαπῶ τὴν σμικρότητά μου καὶ τὴν πτωχείαν, εἶναι ἡ τελεία ἐλπίς μου εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν του Τοῦτο εἶναι ἀκριβῶς τὸ μυστικόν μου. Διατὶ ὁ θησαυρὸς οὗτος δὲν θὰ ἐγίνετο καὶ ἰδικός σας;» «Ὡ προσφιλεῖς μου ἀδελφαί, ἐννοήσατέ με, ἐννοήσατε ὅτι διὰ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν Ἰησοῦν, καὶ διὰ νὰ διατελῇ θῦμα τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ὅσῳ περισσότερον εἶναι ἀνίσχυρος καὶ ταλαίπωρος, τόσῳ ἐπιδεκτικώτερος ἀναδείκνυται τῶν ἐνεργειῶν τῆς ἀγάπης ταύτης ἥτις κατακαίει καὶ μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπον» Ἐλεγε δὲ ποτε, ἐξηγοῦσα πῶς ἀντελαμβάνετο τῆς κλήσεως μοναχῆς καρμηλίτιδος· «ἐσκεπτόμην τί θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιχειρήσω διὰ νὰ σώσω τὰς ψυχὰς, καὶ ἡ ἀπλὴ αὕτη λέξις τοῦ Εὐαγγελίου μὲ ἐφώτισε. Παρατηρῶν ποτε ὁ Ἰησοῦς ὠρίμους τοὺς σίτους τῶν ἀγρῶν, ἐδείκνυνεν αὐτοὺς εἰς τοὺς μαθητάς του λέγων· «Ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη . . .» καὶ ἄλλαχού· «ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ Κυρίου τοῦ θερισμοῦ ὅπως ἐκβάλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ».

«Ἡ ἡμετέρα πρόσκλησις δὲν εἶναι νὰ ὑπάγωμεν

πρὸς θερισμὸν εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ οἰκοδεσπότου· δὲν λέγει πρὸς ἡμᾶς ὁ Ἰησοῦς· «Χαμηλώσατε τοὺς ὀφθαλμούς, θεωρήσατε τοὺς ἀγρούς». Ἡ ἀποστολή ἡμῶν εἶναι ὑψηλότερα ἔτι· ἰδοὺ πῶς ὁμιλεῖ πρὸς ἡμᾶς ὁ θεῖος Διδάσκαλος· «Ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἴδετε...» Ἴδετε πόσαι ἐν τῷ οὐρανῷ ὑπάρχουσι θέσεις κεναί· εἰς σὰς ἀνήκει νὰ τὰς πληρώσητε... σεῖς εἰσθε ὡς ἄλλοι Μωϋσεῖς προσευχόμενοι ἐπὶ τοῦ ὄρους· ζητήσατε παρ' ἐμοῦ ἐργάτας καὶ θέλω ἐξαποστείλει· ἀναμένω μίαν παράκλησιν μόνον, ἓνα στεναγμὸν ἐκ τῆς καρδίας σας!

Ἡ τῆς προσευχῆς ἀποστολή, μήπως δὲν εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, ἀνωτέρα ἐκείνης τοῦ λόγου; Εἰς ἡμᾶς δὲ ἀνήκει νὰ δημιουργήσωμεν εὐαγγελικοὺς ἐργάτας οἵτινες θέλουσι σώσει χιλιάδας ψυχῶν τῶν ὁποίων θὰ ἤμεθα αἱ μητέρες. Ὡς πρὸς τί λοιπὸν νὰ ζηλεύσωμεν τοὺς ἱερεῖς τοῦ Κυρίου»;

Προκειμένου περὶ τῶν ἱερέων τοῦ Κυρίου, πῶς νὰ περιγράψωμεν τὸν θαυμασμὸν τῆς Θηρεσίας, διὰ τὴν ἱεράν αὐτῶν ἀποστολήν! Ἐγνώριζε καλῶς ὅτι οἱ εὐσεβεῖς αὐτῆς γονεῖς ἔτρεφον τὴν ἐλπίδα νὰ δώσωσιν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ τελευταίου αὐτῶν τέκνου, ἱερέα, ἱεραπόστολον εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἤθελε κατὰ τὰς δυνάμεις τῆς, νὰ πληρώσῃ τὴν διακαῇ ταύτην εὐχήν.

Πρὸς τοῦτο δὲ ἐζήτησε παρὰ τῆς προϋσταμένης τὴν ἄδειαν νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τι τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εὐρισκομένων μοναστηρίων τοῦ καρμηλίου τάγματος. Ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν προφιλεστέρων τῆς πό-

θων, ὅσον οὕτω θέλει ὑποφέρει τὴν τῆς καρδίας ἀποξένωσιν, ἣν τοσοῦτον ἐπεθύμει νὰ δοκιμάσῃ.

Προσεβλήθη δὲ ὑπὸ τῆς φοβερωτέρας τῶν ὅσων ὑπέστη ποτὲ πνευματικῶν δοκιμασιῶν. Τὴν ψυχὴν τῆς καλύπτει πέπλος σκοτεινός, ἀλλ' ὅχι, λέγει, δὲν εἶναι πέπλος, εἶναι τοῖχος ὅστις ὑψοῦται μέχρις οὐρανοῦ καὶ μοὶ κρύπτει τοὺς ἀστέρας.

Ὁ θεῖος Διδάσκαλος ἐνθυμεῖται τῆς παρακλήσεως ἣν πολλάκις ἡ μνηστή του ἀπέτεινε πρὸς Αὐτόν, δηλαδὴ νὰ πρῶτῃ ἐλευθέρως τὰ θελήματά του, προκειμένον περὶ αὐτῆς.

Εἰσακούεται ἐπὶ τέλους, ἡ προσευχή τῆς, καὶ ἰδοὺ θεωρεῖ ἑαυτὴν βυθισμένην εἰς σκότη ἀμφιβολιῶν καὶ τῇ φαίνεται νὰ στερεῖται τῶν λαμπηδόνων τῆς πίστεως, αἵτινες τόσον ζῶσαι, τόσον ἀμιγεῖς εἶχον λάμπει ἀείποτε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς.

Ὁδυνηρὸν τὸ μαρτύριον ὅπερ ὑπέφερε τότε ἡ ἀδελφὴ Θηρεσία, πλὴν βαδίζουσα πιστῶς τὴν ὁδὸν τῆς τελείας ἀνταπαρνήσεως ἣν ἐξέλεξεν, ἀφιερώνει ἔτι μᾶλλον ἑαυτὴν εἰς τὰς βουλὰς τοῦ Κυρίου, ὅστις φαίνεται νὰ ἀποκροῦν αὐτήν.

«Καὶ ἐὰν ἀκόμη μοὶ ἀφήρῃ τὴν ζωὴν ὁ Θεός, ἀναφωνεῖ, δὲν θὰ παύσω νὰ ἐλπίζω εἰς Αὐτόν»!

Κατόπιν δὲ ἀφοῦ δηλοποιήσῃ ὅτι καὶ μὴ ἔχουσα τὰς ἀπολαύσεις τῆς πίστεως προσπαθεῖ νὰ ἐξασκῇ τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς ταύτης, ἐπιλέγει· «Ἀπήγγεila περισσοτέρας πράξεις πίστεως εἰς ἓν ἔτος, παρὰ καθ' ὅλον τὸν ἐπίλοιπὸν μου βίον· διὰ τοῦτο δέ, μὲ ὅλην τὴν δοκιμασίαν ταύτην, ἥτις μὲ στερεῖ πάσης παρηγο-

ρίας, δύναμαι νὰ εἶπω εἰσέτι· «Κύριε, μὲ ὑπερπληροῖς ἀγαλλιάσεως διὰ τῶν ἔργων σου . . . »

Πράγματι, ὑπάρχει μεγαλειτέρα ἀγαλλίασις τοῦ νὰ ὑποφέρῃ τις διὰ τὴν ἀγάπην Σου; Ναί, διατελῶ εὐτυχὴς μὴ θεωροῦσα ἐπὶ τῆς γῆς καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς μου τὸν ὥραϊον Οὐρανὸν τὸν προσμένοντά με, ὅπως καταδεχθῆς νὰ τὸν ἀνοίξῃς εἰς τοὺς ταλαιπώρους ἀπίστους διὰ τοὺς αἰῶνας ἅπαντας. Ἐν μόνον Σὲ ζητῶ οὐδέποτε νὰ Σὲ πταίσω·

Ἐγκαταλειμμένη ὑπὸ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ μὴ εὐρίσκουσα οἰανδήποτε ἐπίγειον παρηγορίαν, οὐδέποτε ὅμως ἀποθαρρύνεται οὔτε καταβάλλεται ὑπὸ τῆς θλίψεως. Αἱ ἡμέραι ἀγωνίας εἶναι δι' αὐτὴν ἡμέραι χαρᾶς πλήρους.

Πλὴν, ἡ τόσον ἰσχυρὰ αὕτη ψυχὴ ἐν τῇ πάλῃ κατὰ τῶν δεινῶν τοῦ βίου, ἐθεωρεῖτο ὥς ἡ ἀδυναμία αὐτῇ αὕτῃ. Ἡμέραν τινά, νομίζουσα ὅτι ἔπραξεν ἔργον ἡττον τέλειον εἶπε· «Διατελῶ κατειχαριστημένη ὅτι ὑπῆρξα ἀτελής. Σήμερον ὁ πανάγαθος Θεὸς μοὶ ἐποίησε μεγάλας χάριτας, ὑπῆρξεν ἡ σήμερον ἡμέρα πλήρης. Ἡ σκέψις ἡ κατέχουσά με ὅτι αἱ ἀδελφαί μου οὐδεμίαν ἀρετὴν εὐρίσκουσιν εἰς ἐμὲ καὶ ἡ συναίσθησις ὅτι εἶμαι μικρὰ καὶ ἀδύνατος μὲ καθιστᾷ εὐτυχῇ, εὐτυχεστέραν παρὰ ἐὰν βοηθουμένη ὑπὸ τῆς θείας χάριτος, ἀνεδεικνύομην παράδειγμα ὑπομονῆς».

Καὶ ἐπειδὴ αἱ λέξεις αὗται ἐπροξένουν ἐκπληξιν, ὑπέλαβε· «Τὸ μικρόν μου μέσον συνίσταται εἰς τὸ νὰ

διατελῶ πάντοτε ἐν χαρᾷ, τόσον ὅταν σφάλω ὅσον ὅταν νικῶ».

Ἀφοῦ δὲ ἀνέφερε πλείστας πράξεις αἰταπαρνήσεως τὰς ὁποίας εἶχεν ἐκτελέσει, προσέθεσε· «Παρατηρεῖτε ὅτι εἶμαι μία πολὺ μικρὰ ψυχὴ, ἣτις δὲν δύναται νὰ δώσῃ παρὰ ἐλάχιστα δῶρα εἰς τὸν Κύριον, προσέτι δέ, καὶ τὰ ἐλάχιστα ταῦτα τὰ ὁποῖα προσπορίζουσι τόσῃν ἡρεμίᾳ εἰς τὴν καρδίαν, συμβαίνει νὰ ἀμελήσω, ἀλλὰ δὲν ἀποθαρρύνομαι ἕνεκα τούτου. Δέχομαι νὰ ἀπολαύσω μικροτέρας ψυχικῆς εἰρήνης, καὶ ἐπαγρυπνῶ περισσότερο εἰς τὸ ἐξῆς·

Ὡ! πόσον εὐτυχῇ μὲ καθιστᾷ ὁ Κύριος. Πόσον εὐκόλον καὶ γλυκὺ ἀποβαίνει νὰ ὑπηρετῇ τις Αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς!

«Τὸ ὅτι ἐπροφυλάχθην ἀπὸ τῆς θανασίμου ἁμαρτίας δὲν εἶναι ἡ αἰτία τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἀγάπης μου πρὸς τὸν Θεόν, συναισθάνομαι δ' ὅτι καὶ ἐὰν ἔφερον τὸ φορτίον ὅλων τῶν ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα δυνατόν νὰ διαπράξῃ τις, δὲν θὰ εἶχον μικρότερον θάρρος· θὰ ἐπήγαινον μὲ συντετριμμένην καρδίαν νὰ ριφθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Σωτῆρός μου. Γνωρίζω ὅτι ὑπεραγαπᾷ τὸν ἄσωτον παῖδα. Ἦκουσα αὐτοῦ λαλοῦντος πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν, πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ἁμαρτωλὴν, πρὸς τὴν Σαμαρείτιδα. Ὁχι! οὐδὲν θὰ ἠδύνατο νὰ μὲ φοβίσῃ, διότι, προκειμένου περὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ, γνωρίζω τί τὸ πρακτέον. Εἶμαι πεπεισμένη ὅτι τὸ πλῆθος τῶν ὕβρεων τούτων θὰ ἠφρανίζετο ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ καθὼς σταγῶν ὕδατος ριφθεῖσα ἐντὸς περιφλεγούσης πυρᾶς».

« Ἀναφέρεται που ἐν τῷ βίῳ τῶν πατέρων τῆς ἐρήμου ὅτι εἷς ἐξ αὐτῶν μετέστρεψεν ἁμαρτωλὴν δημοσίαν ἣτις διὰ τῶν ἀταξιῶν αὐτῆς ἐσκανδάλιζε χώραν ὁλόκληρον. Ἡ ἁμαρτωλὴ αὕτη γυνὴ ὑποκινήθεισα ὑπὸ τῆς θείας χάριτος ἠκολούθει τὸν ἅγιον εἰς τὴν ἐρημον ὅπως ἐξασκήσῃ αὐστηράν μετάνοιαν, ὅτε, τὴν πρώτην ἐσπέραν τοῦ ταξιδίου καὶ πρὶν ἔτι φθάσῃ αὕτη εἰς τὸν τόπον τῆς καταφυγῆς, διερρήχθησαν ὑπὸ τῆς σφοδρότητος τῆς μεταμελείας καὶ τῆς ἀγάπης, τὰ πρόσκαιρα δεσμὰ τὰ κρατοῦντα αὐτὴν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ὁ μοναχὸς εἶδε πάραντα τὴν ψυχὴν τῆς φερομένην ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Θεοῦ ».

Ἴδόν καταλλήλῳ παραδείγμα τῶν ὅσων ἠθέλον νὰ εἶπω, ἀλλὰ ταῦτα εἶναι ἐκ τῶν ἀνεξηγήτων. Ὁ ἄνθρωπος αἱ ψυχαὶ αἱ ἀτελεῖς καὶ ἀδύνατοι ὥς ἡ ἰδική μου συνησθάνοντο ἐκεῖνο ὅπερ συναισθάνομαι, οὐδεμία θὰ ἀπηλπίζετο νὰ φθάσῃ τὴν ἄκραν κορυφὴν τοῦ ὄρους τῆς ἀγάπης, ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς δὲν ζητεῖ ἔργα μεγάλα, ἀλλὰ ἐγκατάλειπεν εἰς τὸ θέλημα Αὐτοῦ καὶ εὐγνωμοσύνην μόνον. Μήπως δὲν λέγει πρὸς ἡμᾶς διὰ τοῦ προφήτου « Δὲν χρειάζομαι τῶν τράγων τῶν ποιμνίων σας προσφέρετε τῷ Θεῷ θυσίας ἐπαίνων καὶ εὐχαριστιῶν ; »

« Ναί, ἡ ἐπιθυμία μου ὑπῆρξε πάντοτε νὰ γίνω ἁγία, ἀλλὰ, φεῦ ! παρατήρησα πάντοτε ὁσάκις παρέβαλον τὸν ἑαυτὸν μου πρὸς τοὺς ἁγίους ὅτι ὑπάρχει μεταξύ αὐτῶν καὶ ἐμοῦ, ἡ διαφορὰ ἣτις φαίνεται ἐν τῇ φύσει μεταξύ βουνοῦ οὐτινος ἢ κορυφῆς φέρεται

εἰς τὰ νέφη καὶ κόκκου ἄμμου ὅστις ἀπαρατήρητος καταπατεῖται ὑπὸ τοῦ διαβάτου ».

Ἀντὶ νὰ περιάγωμαι εἰς ἀθυμίαν, εἶπον κατ' ἐμαυτήν· Ὁ πανάγαθος Θεὸς ἀδύνατον νὰ ἐμπνέῃ ἐπιθυμίας ἀπραγματοποιήτους· ὥστε μοὶ ἐπιτρέπεται, παρὰ τὴν σμικρότητά μου, νὰ ἀποβλέπω εἰς τὴν ἁγιοσύνην. Νὰ ἀνυψώσω δὲ ἐγὼ τὸν ἑαυτὸν μου εἶναι ἀδύνατον, ὥστε πρέπει νὰ τὸν ὑποφέρω μὲ τὰς ἀναριθμήτους ἀτελείας του. Ἀλλὰ θέλω νὰ εὔρω τρόπον τινὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ συντόμου ὁδοῦ καὶ εὐθείας, δι' ὁδοῦ ὅλως νέας. Θὰ ἠθέλον νὰ εὔρω ἀνεγκυστήρα ὅπως ἀνυψωθῶ μέχρι τοῦ Ἰησοῦ, διότι εἶμαι πολὺ μικρὰ διὰ νὰ ἀναβῶ τὰς ἀποτόμους βαθμίδας τῆς τελειότητος ».

Διηγεῖται δὲ τότε μετ' ἀξιοθαυμάστου ἀφελείας πῶς ἀνεκάλυψε τὸ ἀντικείμενον τῶν πόθων τῆς· Ὁ ἀνεγκυστὴρ ὅστις θέλει μὲ ἀνυψώσει μέχρι τοῦ οὐρανοῦ εἶναι οἱ βραχίονές Σου, ὦ Ἰησοῦ μου ! Διὰ νὰ ἀναβῶ ἐκεῖ, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ μεγαλώσω, ἀπεναντίας πρέπει νὰ μείνω μικρά, χρειάζεται νὰ σμικρύνωμαι ὁλοέν. ὦ Θεέ μου, ὑπερέβης οὕτω τὰς ἐλπίδας μου καὶ διὰ τοῦτο θὰ ψάλλω τοὺς ἐλέους Σου.

Ἐν τούτοις δέ, ὁ Ἰησοῦς καταληφθεὶς ὑπὸ τῶν θελημάτων τῆς νύμφης αὐτοῦ, ἐμελλεν ὅσον οὕτω νὰ τὴν ἀφαρπάσῃ ἀπὸ τῆς γῆς. Μὴνές τινες θέλουσι παρέλθαι μόνον καὶ αἱ οὐράναι χορεῖται θὰ ἐτέλουν τὴν αἰωνίαν ἔνωσιν τοῦ θείου Βασιλέως μετὰ τῆς μικρᾶς Βασιλίσσης. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ κατακαίουσα αὐτὴν φλόξ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκτείνεται.

«Τὸν Ἰησοῦν, ἀναφωνεῖ, ἅ! θὰ ἤθελον νὰ Τὸν ἀγαπῶ τόσον, νὰ Τὸν ἀγαπῶ ὅσον δὲν ἠγαπήθη ποτέ»! Καὶ διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν πόθον της, προσφέρεται εἰς τὸν πολυφίλητον αὐτῆς Σωτῆρα ἵνα ὑποστῇ ὑπὲρ αὐτοῦ τὰ πάνδεια. Ἐπιθυμεῖ νὰ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς πάντα τὰ ἔθνη καὶ νὰ κατακαύσῃ τὰς ψυχὰς διὰ τοῦ σπινθῆρος ὅστις ἀνάπτει ἐν τῇ καρδίᾳ της.

«Οἱ ἄπειροι οὗτοι πόθοι ἀποβαίνουνσι πραγματικὸν μαρτύριον καὶ ὅπως εὖρη φάρμακον διὰ τὴν βάσανον ταύτην, λαμβάνει ἀνὰ χεῖρας τὰς ἐπιστολάς τοῦ Ἀγίου Παύλου. Ἀναγινώσκει δ' ὅτι τυγχάνει ἀδύνατον πάντες νὰ εἶναι συγχρόνως ἀπόστολοι, προφηταί, διδάσκαλοι, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα μέλη καὶ συνεπῶς ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς δὲν δύναται νὰ εἶναι ἐν ταύτῳ καὶ χεῖρ. Ἐπειτα δέ, ἀφοῦ συμβουλευσῇ νὰ ζητῶμεν προθύμως τὰ χαρίσματα τὰ τελειότερα, ὁ Ἀπόστολος ἀποδεικνύει πῶς τὰ δῶρα ἅπαντα εἶναι μηδὲν ἄνευ τῆς Ἀγάπης καί, ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ἀρίστη ὁδὸς ὅπως φθάσωμεν ἀσφαλῶς πρὸς τὸν Θεόν».

«Ὡ Ἰησοῦ, ἀγάπη μου, ἀνακράζει ἡ Θηρεσία, εὖρον, ἐπὶ τέλους, τὴν κλησίν μου! Ἡ κλησίς μου εἶναι ἡ ἀγάπη! Ναί, εὖρον τὴν θέσιν μου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ταύτην μοὶ ἔδωκας Σὺ, ὦ Θεός μου. Ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Μητρός μου Ἐκκλησίας θὰ εἶμαι ἡ ἀγάπη! . . . Οὕτω θὰ ἦμαι τὸ πᾶν καὶ θέλει ἐκπληρωθῇ τὸ ὄνειρόν μου! Ὡ φεγγοβόλε τῆς ἀγάπης φάρε,

ἔμαθον πῶς νὰ φθάσω μέχρι σου, εὖρον τὸ μέσον νὰ περιβληθῶ τὰς φλόγας σου!

«Δὲν εἶμαι παρὰ παιδίον ἀδύνατον καὶ ἀσθενές, πλὴν ἡ ἀδυναμία αὕτη μοὶ δίδει τὴν τόλμην νὰ προσφέρω ἑμαντὴν θυμὰ πρὸς τὴν ἀγάπην Σου, ὦ Ἰησοῦ. «Γνωρίζω, Θεέ μου, ὅτι ἡ ἀγάπη πληρῶνεται διὰ τῆς ἀγάπης, ὅθεν ἐζήτησα καὶ εὖρον τὸ μέσον νὰ ἀνακουφίσω τὴν καρδίαν μου ἀνταποδίδουσά Σοι ἀγάπην ἀντὶ ἀγάπης. Ἐν μόνον γινώσκω τοῦ λοιποῦ νὰ Σὲ ἀγαπῶ, ὦ Ἰησοῦ!

Τὰ ἔργα τὰ περιλάμπρα μοὶ ἀπαγορεύονται· δὲν δύναμαι νὰ κηρύττω τὸ Εὐαγγέλιον, νὰ χύσω τὸ αἷμά μου . . . ἀδιάφορον τοῦτο. Οἱ ἀδελφοί μου ἐργάζονται ἀντὶ ἐμοῦ, καὶ ἐγώ, μικρὸν τέκνον ἵσταμαι παρὰ τὸν θρόνον τὸν βασιλικὸν καὶ ἀγαπῶ ἀντὶ τῶν ἀγωνιζομένων.

«Ἀλλὰ πῶς θὰ φανερώσω τὴν ἀγάπην μου, ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη ἀποδεικνύεται διὰ τῶν ἔργων; Ἰδοὺ πῶς· Τὸ μικρὸν παιδίον θὰ σκορπίζῃ ἄνθι . . . περὶ τὸν θρόνον τοῦ Ὑψίστου θὰ διαχέῃ εὐωδίας ἄρωμα καὶ θὰ ψάλλῃ διὰ λυγρᾶς φωνῆς τὸν ὕμνον τῆς ἀγάπης!

«Νὰ διασκορπίζω ἄνθι· τοῦτέστι νὰ μὴ παρὰ λείπω οὐδεμίαν μικρὰν θυσίαν, οὐδὲν βλέμμα, οὐδεμίαν λέξιν· θέλω νὰ ὠφελῶμαι ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα ἔργα καὶ νὰ πράττω αὐτὰ ἀπὸ ἀγάπης· τοιοῦτοτρόπως θὰ διασπείρω ἄνθι. Ὅσα συναντήσω τόσα θέλω ἀποφυλίσει διὰ Σέ . . . καὶ ἔπειτα θὰ ψάλλω, θὰ ψάλλω ἀείποτε, καὶ ἂν ἀκόμη χρειασθῇ νὰ συνάξω τὰ ῥόδα ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν καὶ ὅσῳ μακρότεροι καὶ ὀξύ-

τεραι θὰ εἶναι αἱ ἄκανθαι τόσῳ μελωδικοτέρου θὰ τονίζηται τὸ ἥσμά μου.

«Ναί, ὦ Ἰησοῦ μου! Σὲ ἀγαπῶ, ἀγαπῶ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν Μητέρα μου, γνωρίζω ὅτι ἡ ἐλαχίστη πρᾶξις ἀμυγοῦς ἀγάπης τῇ εἶναι ὠφελιμωτέρα πασῶν σύναμα τῶν ἄλλων πράξεων». Ἄλλ' ἡ ἄκρατος ἀγάπη εὐρίσκεται ἄρᾳ γε ἐν τῇ καρδίᾳ μου; Πῶς γίνεται ψυχὴ ἀτελὴς ὅσον ἡ ἰδική μου, νὰ ποθῇ τὸ πλήρωμα τῆς ἀγάπης; Ποῖον ἄρᾳ γε τὸ μυστήριον τοῦτο; Διατί, ὦ μονάκριβέ μου, δὲν ἐπιφυλάττεις τὰς ἀπεριορίστους ταύτας ἐπιθυμίας διὰ τὰς μεγάλας ψυχάς, διὰ τοὺς ἅγᾳ τὰ ἕψη πλανωμένους ἀετούς; Φεῦ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι παρὰ πτοχὸν μικρὸν πτηνόν, κεκαλυμμένον ὑπὸ ἐλαφρῶν πτερυγῶν. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀετός, πλὴν τοῦ ἀετοῦ ἔχω τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν καρδίαν. . . . Ναί, παρὰ τὴν ἄκραν μου σμικρότητα, τολμῶ νὰ προσπατείνω τὸν ἥλιον τῆς θείας ἀγάπης καὶ κατακαίομαι ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ πετάξω πρὸς Αὐτόν! Εἴθε νὰ ἐπέτῳ, ὥς οἱ ἀετοί, ἀλλὰ δὲν δύναμαι εἰμὴ νὰ κινήσω τὰς μικράς μου πτέρυγας· δὲν εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νὰ ἀνυψωθῶ. «Τί μέλλει γενέσθαι περὶ ἐμοῦ; Νὰ ἀποθάνω τῆς λύπης θεωροῦσα ἐμαυτὴν τόσον ἀνίσχυρον; Ἄ! ὅχι, οὔτε κἂν θὰ στενοχωρηθῶ.

Παραδίδουσα, μὲ θάρρος, τὸν ἑαυτὸν μου εἰς τὸ θεῖον θέλημα, θὰ προσκατερίσω προσπατείνουσα μέχρι θανάτου τὸν θεῖον ἥλιον. Ἐὰν δέ ποτε νέφη σκοτεινὰ μοὶ καλύψωσι τῆς ἀγάπης τὸ ἄστρον τότε θὰ ἀναζωπυρώσω, εἰς ἄκρον, τὴν ἐμπιστοσύνην μου, σκεπτομένη ὅτι πέραν τῶν ζοφερῶν νεφελῶν, ὁ γλυκὺς μου

ἥλιος λάμπει εἰσέτι! «ὦ θεῖε Λόγε, ὦ Σωτέρ μου! Σὺ εἶσαι ὁ ἀετὸς τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ καὶ ὅστις μὲ προσελκύει. Σὺ ἐφόρμησας ἐπὶ τὴν γῆν τῆς ἐξουρίας καὶ οἰκιοθελῶς ὑπέστης τὸ πάθος καὶ τὸν θάνατον ὅπως ἀφαρπάξης πάσας τὰς ψυχὰς καὶ τὰς βυθίσῃς ἕως εἰς τὸ κέντρον τῆς τρισαγίου Τριάδος, ἐστίας τῆς αἰδίου ἀγάπης! Σὺ, ὁ ἀναβὰς ἐπὶ τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον, καὶ διαμένων κεκρυμμένος ἐν τῇ κοιλίᾳ τῶν δακρύων ὑπὸ τὰ εἶδη τοῦ ἄρτου διὰ νὰ μὲ τρέφῃς διὰ τῆς οὐσίας σου. ὦ Ἰησοῦ μου, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἡ ἀγάπη σου φθάνει μέχρι παραφορᾶς.... Πῶς εἶναι δυνατόν πρὸ τοιούτου θαύματος ἡ καρδία μου νὰ μὴ φέρεται πρὸς Σέ; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ περιορισθῇ τὸ θάρρος μου;

«Ἄ! τὸ γνωρίζω, διὰ Σὲ οἱ ἅγιοι ἐφάνησαν ὥς παραφρονοῦντες, ἠνδραγάθησαν ἐπειδὴ ἦσαν ἀετοί! Ἐγὼ δὲ εἶμαι πολὺ μικρὰ διὰ νὰ κατορθώσω τι μέγα καὶ ἡ παραφροσύνη μου συνίσταται νὰ ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀγάπη σου μὲ δέχεται ὥς θῦμα, ἡ παραφορὰ μου συνίσταται νὰ λογαριάζω ἐπὶ τῇ βοηθείᾳ τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Ἁγίων ὅπως πετάξω πρὸς Σέ, ὦ λατρευτέ μου Ἀετέ, φερομένη ἐπὶ τῶν ἰδίων Σου πτερυγῶν. Ἐφ'ὅσον θελήσῃς, θὰ προσμένω, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα προσηλωμένους ἐπὶ Σοῦ· θέλω νὰ ὑποστῶ τὴν γοητείαν τοῦ θείου Σου βλέμματος, νὰ γίνω λεία τῆς ἀγάπης Σου. Ἡμέραν τινά, ἐλπίζω, θὰ χύσῃς ἐπ' ἐμέ καὶ ἀπάγων με εἰς τὴν ἐστίαν τῆς ἀγάπης σου, θέλεις μὲ καταβυθίσει, ἐπὶ τέλους, εἰς

τὴν πυριφλεγῆ ἄβυσσον ἔνθα θὰ διατρίβω ἀείποτε τὸ μακάριον αὐτῆς θῦμα.

« ὦ Ἰησοῦ, διατὶ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω εἰς ὅλας τὰς μικρὰς ψυχὰς τὴν ἀνεκδιήγητόν Σου συγκατάβα-
σιν! εἶμαι πεπεισμένη ὅτι ἔάν, ὅπερ ἀδύνατον, εὔρι-
σκες καμμίαν ἀσθενεστέραν τῆς ἰδικῆς μου, θὰ ἠρέ-
σκεσο νὰ τὴν ὑπερληρώσης ὑπὸ μεγαλειτέρων ἀκόμη
εὐεργεσιῶν, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐγκατελείπετο ἀμερίστως
εἰς τὴν ἄπειρόν Σου εὐσπλαγχνίαν,

« Ἀλλά, πόθεν οἱ τοιοῦτοι πόθοι μου νὰ διακοι-
νώσω τὰ ἀπόκρυφα τῆς ἀγάπης Σου, ὃ πολυφίλητέ
μου Χριστέ; Μήπως, Σὺ δὲν μοὶ ἐδίδαξας ταῦτα καὶ
δὲν δύνασαι νὰ τὰ φανερώσης καὶ εἰς ἄλλους; Ναί!
τὸ γνωρίζω καὶ Σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ ποιήσης· Σὲ κα-
θικετεύω νὰ στρέψῃς τὸ θεῖόν Σου βλέμμα ἐπὶ μέγαν
ἀριθμὸν μικρῶν ψυχῶν. Σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃς ἐν
τῷ κόσμῳ τούτῳ πληθὺς μικρῶν θυμάτων ἀξίων τῆς
ἀγάπης σου!!!... »

Οὕτω περαίνει τὸ ἄσμα τῆς ἀγάπης τὸ γλυκὺ ἐ-
κεῖνο θῦμα. Ὁ θεῖος ἀετὸς εἰσήκουσε τὴν ὑστάτην
αὐτῆς παρακλήσιν. Ἐτοιμάζεται νὰ ἐφορμήσῃ ἐπὶ τὸ
μικρὸν πτηνὸν τὸ ὅποιον θὰ ἀποβῇ ἡ λεία του

Τὴν μεγάλην Παρασκευὴν τοῦ ἔτους 1896, ἡ νεαρὰ
καρμηλίτης προσεβλήθη ὑπὸ πνευμονικῆς αἱμορρα-
γίας· « Ἐνόμισα, λέγει, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἀπέθνη-
σκον, καὶ ἡ καρδιά μου ἐσπάραξεν ἀπὸ χαρᾶς. Μή-
πως δὲν ἦτο ὡς γλυκὺς καὶ μεμακρυσμένος ψίθυρος
προαγγέλον τὴν ἔλευσιν τοῦ Νυμφίου;... »

Καὶ πράγματι, ἔκτοτε αἱ δυνάμεις τῆς παρέκλιναν.

Ὁ πυρετὸς ἦτο διαρκής, πλὴν δὲν ἦτο παρὰ ἡ ἀρχὴ
τοῦ πάθους τῆς. « Ὁ ἐξ ἀγάπης θάνατος τὸν ὅποιον
ἐπιθυμῶ, εἶχεν εἶπει, εἶναι ὁ σταυρικὸς τοῦ Ἰησοῦ
μου θάνατος ». Καὶ εἰσηκούσθη ἡ Θηρεσία. Ὑπέστη
καὶ τοῦ σώματος τὸ μαρτύριον καὶ τὸ ὀδυνηρότερον
ἔτι ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς.

« Τὸ ποτήριον εἶναι πλήρες μέχρι χειλέων, ἀνα-
φωνεῖ, καὶ παρ' ὅλα ταῦτα, διατρίβω ἐν θαυμασίᾳ
εἰρήνῃ· ἐπραγματοποιήθησαν αἱ ἐπιθυμίαι μου ἅπα-
σαι... ὑπερπληροῦμαι θάρρους ».

Ὁ Κύριος, ἐν τούτοις, ἔχε σταγόνα παρηγορίας
εἰς τὸ πικρὸν τῆς ποτήριον. Τῇ ἐδείκνυνόν ποτε εἰ-
κόνα παριστάνουσαν τὴν Ἰωάνναν d'Arc σιδηροδέ-
σμιον καὶ παρηγορουμένην ὑπὸ τῶν οὐρανίων φω-
νῶν, ἐκεῖνη δὲ εἶπε· « Καὶ ἐγὼ παρηγοροῦμαι ὑπὸ
ἐσωτερικῆς φωνῆς. Ἐξ οὐρανοῦ οἱ ἅγιοι μὲ ἐνθαρ-
ρύνουσι καὶ μοὶ λέγουν· « Ἐφ' ὅσον εὐρίσκεσαι εἰς
τὰ δεσμὰ δὲν δύνασαι νὰ ἐκπληρώσης τὴν ἀποστο-
λήν σου· ἀλλὰ βραδύτερον, μετὰ τὸν θάνατον, θὰ ἔλθῃ
ὁ καιρὸς τῶν κατακτήσεών Σου ».

« Συναισθάνομαι ὅτι μετ' ὀλίγον ἄρχεται ἡ ἀπο-
στολή μου, τοῦτέστι νὰ προτρέπω τοὺς ἄλλους νὰ
ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν καθὼς Τὸν ἀγαπῶ καὶ ἐγώ· νὰ
διδάξω τὰς ψυχὰς τὴν μικράν μου ὁδόν· θέλω δὲ νὰ
διάγω τὸν οὐρανίόν μου βίον, εὐεργετοῦσα τοὺς ἀδελ-
φοὺς μου τῆς γῆς ».

« Ὁχι, δὲν δύναμαι νὰ ἀναπανθῶ παντελῶς
μέχρι τῆς συντελείας τοῦ κόσμου! Ἀλλ' ὅταν ὁ Ἄγ-
γελος θὰ εἴπῃ· Παρῆλθεν ὁ χρόνος! τότε θὰ ἀνα-

πανθῶ, θὰ χαίρωμαι ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκλεκτῶν
θὰ ἔχη συμπληρωθῇ».

Ἠρώτησαν ποίαν ὁδὸν ἐννοεῖς νὰ διδάξης τὰς
ψυχάς; — «Τὴν ὁδὸν τῆς πεποιθήσεως καὶ τῆς τελείας
ὑποταγῆς εἰς τὰς θείας βουλὰς.

Ἐπιθυμῶ νὰ ὑποδείξω εἰς τὰς ψυχὰς τὰ μέσα τὰ
ὁποῖα μοὶ ἐπέτυχον πάντοτε τόσον ἄριστα, καὶ νὰ
κηρύξω ὅτι ἐν μόνον πρακτέον ἐπὶ τῆς γῆς· νὰ ρίπτῃ
τις πρὸ τοῦ Ἰησοῦ τὰ ἄνθη τῶν μικρῶν θυσιῶν, νὰ
μεταχειρίζεται πρὸς αὐτὸν τὰς θωπείας τῶν παίδων.
Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ πρὸν Αὐτὸν συμπεριφορὰ μου
καὶ διὰ τοῦτο θὰ γίνω εὐμενέστατα δεκτὴ!»!

— Ἀλλὰ μήπως δὲν φοβεῖσαι τὴν κρίσιν;

— ὦ! ὄχι, διότι μήπως δὲν εἶναι γεγραμμένον
ὅτι οἱ μικροὶ θέλουσι κριθῇ ἐπιεικέστατα;» Τοιαῦται
αἱ ἀπλαῖ καὶ συγχρόνως ὑψηλαὶ ἀπαντήσεις τῶν ὁ-
ποίων τὸ μυστικὸν κατεῖχεν ἡ ἀξιέραστος κόρη. Λι-
πούμεθα διότι δὲν δυνάμεθα νὰ τὰς ἀναφέρωμεν ὅλας.
Οὐδεμία ὑπάρχει ἢ μὴ ἀποπνέουσα τὴν μᾶλλον ἀγνὴν
ἀγάπην, τὴν μᾶλλον ἡρωϊκὴν αὐταπάρνησιν καὶ ἢ
μὴ ἀποφαίνουσα πόσον ὁ Θεὸς κατῴκει ἐν αὐτῇ.

Τέλος δέ, ἀνέτειλεν ἡ αὐγὴ τῆς 30 Σεπτεμβρίου
1897, ἡμέρα ἀλησμόνητος διὰ τὸ γλυκὺ τοῦτο θῦμα!
Τὸ ἄλγος, ὡς κῦμα, ὑψοῦτο ὁλοέν. Καθώς, ἐν τῷ
μέσῳ φοβερᾷ θαλασσοταραχῆς, ὁ πηδαλιούχος θεω-
ρῶν ὅτι ἀπέχει ὀλίγον μόνον ἀπὸ τοῦ λιμένος, λαμ-
βάνει θάρρος, οὕτω ἡ γέμουσα ἐμπιστοσύνης ψυχὴ
τῆς Θηρεσίας θεωροῦσα πλησιέστατα τὸν φωτεινόν

φάρον τῆς οὐρανίου παραλίας, κωπηλατεῖ γενναιο-
ψύχως ὅπως προσορμισθῇ εἰς αὐτήν.

Ὅτε ὁ κώδων τῆς μονῆς ἐσήμανε τὸν ἐσπερινὸν
χαιρετισμόν, αὕτη προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Ἀστέρος
τῆς θαλάσσης, ἐπὶ τῆς ἀσπίλου Παρθένου, ἀνέκφρα-
στον βλέμμα. Μήπως δὲν ἦτο ὁ καιρὸς νὰ ψάλλῃ·

«Μῆτερ, ἢ ἐσπέρα ἔφθασεν, ἔλα νὰ μειδιάσῃς

«ὦς ἐξ ἀρχῆς μειδιάματα ἦλθες νὰ μοὶ μοιράσῃς!»

«Μῆτέρ μου, ἠρώτησε τὴν ἡγουμένην δὲν εἶναι ὁ
καιρὸς τῆς ἀγωνίας; δὲν ἔφθασεν ἡ ὥρα νὰ
ἀποθάνω;

— Ναί, τέκνον μου, εἶναι ἡ ἀγωνία· ἀλλ' ὁ Ἰη-
σοῦς θέλει ἴσως νὰ τὴν παρατείνῃ ἐπὶ ὀλίγον ἀκόμη».

Τότε δὲ ἀνεφώνησε μετὰ γλινκείας καὶ λυπηρᾶς
φωνῆς· «Λοιπὸν . . . ἐμπρός . . . ἐμπρός. ὦ! δὲν θὰ
ἤθελον νὰ ὑποφέρω ὀλιγώτερον!

Ἐπειτα δὲ παρατηροῦσα τὸν ἐσταυρωμένον «ὦ!..
Τὸν ἀγαπῶ! . . . Θεέ μου, Σὲ ἀγαπῶ!!!»

Αἴφνης, ἡ χαριτωμένη κόρη κλίνουσα πρὸς δε-
ξιὰν τὴν κεφαλὴν, κατὰ τὴν στάσιν τῶν παρθενομαρ-
τύρων προσφερομένων αὐθορμήτως εἰς τὴν κόψιν τῆς
σπάθης, ὑποκύπτει ἢ μᾶλλον, θῦμα ἀγάπης, ἀναμέ-
νει παρὰ τοῦ θείου Τοξότου τὸ πύρινον ἀκόντιον
διὰ τοῦ ὁποίου πληγεῖσα θέλει νὰ ἀποθάνῃ. Πρὸς
στιγμὴν, ἐγείρεται, ὡς ὑπὸ μυστηριώδους καλουμένη
φωνῆς· ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς· τὸ βλέμμα τῆς ἀκτι-
νοβολοῦν ὑπὸ εἰρήνης καὶ ἀφάτου εὐτυχίας, προσα-
τενίζει τὸν οὐρανόν.

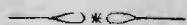
Τετέλεσται, ἡ Θηρεσία ἐγκατέλειψε τὴν γῆν! . . .
 Ὁ θεῖος Ἀετὸς παρίσταται· ἀφαρπάζει τὸ μικρόν του
 θῦμα καὶ τὸ φέρει διὰ παντὸς εἰς τὰ οὐράνια

Καὶ τώρα, προσφιλὴς περιστερά, εἰρήνης χαρο-
 ποιὲ ἀγγελιαφόρε, βοήθει τὰς μικρὰς ψυχὰς νὰ ἀκο-
 λουθῶσι τὸν φωτεινὸν αὐλακα τὸν ὁποῖον ἐπὶ τῶν
 ναμάτων τοῦ ὠκεανοῦ τῆς ζωῆς ἐγάρραξε τὸ πλοιά-
 ριόν σου.

Αἱ ψυχαὶ παρετήρησαν ἐπὶ τῆς λευκῆς σου ση-
 μαίας διὰ πυρίνων χαρακτήρων τυπωμένας τὰς κατα-
 θελγούσας ταύτας λέξεις· «Ἄς ζῶμεν ἐξ ἀγάπης» καὶ
 σπεύδουσιν ἀθροῖαι νὰ μάθωσι πῶς ζῇ τις ἐξ ἀγάπης,
 πῶς ἀποθνήσκει ἐξ ἀγάπης, ὅπως μιμηθῶσι τὸν ἐξ
 ἀγάπης βίον καὶ θάνατόν σου.

Ἐνθυμοῦ τῆς ὑπὲρ αὐτῶν προσευχῆς σου πρὸς
 τὸν Ἰησοῦν· «Προσέλκυσόν με, σπεύδομεν» Ὁ
 Κύριος σὲ εἴλκυσε πρὸς ἑαυτὸν καὶ τώρα συνοδεύεις
 Αὐτὸν ἀνὰ τὰς ἐπουρανίους χώρας. Ἡμεῖς δὲ ἐξόρι-
 στοι ἔτι ἐν τῇ κοιλάδει τῶν δακρύων, θέλομεν νὰ
 τρέχωμεν πρὸς τὴν εὐωδίαν τῶν νέων μύρων διὰ τῶν
 ὁποίων ἐπλήρωσας τὴν ὁδὸν τῆς Ἀγάπης.

Ἐλκυσον ἡμᾶς, ὅπως ὁ οὐράνιος Νυμφίος δεχθῇ
 ἡμᾶς, ὡς ἔπραξε διὰ σέ, θύματα τῆς εὐσπλάγγχου
 Αὐτοῦ ἀγάπης!

Προσφορὰ ἑμαυτῆς ὡς ὀλοκαύτωμα εἰς τὴν Πολυεύσπλαγγχον Ἀγάπην.

«ὦ Θεέ μου, Μακαρία Τριάς, προσφέρομαι ὡς
 ὀλοκαύτωμα εἰς τὴν πολυεύσπλαγγχον ἀγάπην
 Σου, ὅπως ζήσω ἐν τελείᾳ Ἀγάπῃ, παρακαλοῦσά Σε
 νὰ μὲ κατακαίῃς ἀδιακόπως, ἀφίνων νὰ ὑπερχειλίση
 εἰς τὴν ψυχὴν μου ἡ ἀπειρος φιλοστοργία ἣτις περιέ-
 χεται ἐντός Σου, καὶ οὕτω γίνω μάρτυς τῆς Ἀγά-
 πης Σου.

«Τὸ μαρτύριον τοῦτο, Θεέ μου, ἀφοῦ μὲ ἐτοιμάσῃ
 ὅπως παρουσιασθῶ ἐνώπιόν Σου, ἅς μοι δώσῃ τὸν
 θάνατον καὶ ἅς πετάξῃ ταχέως ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν
 αἰώνιον ἀσπασμόν τῆς πολυευσπλάγγχου ἀγάπης Σου!

«Θέλω, ὦ Πολυφίλητέ μου, ἀνὰ ἕκαστον παλμόν
 τῆς καρδίας μου νὰ ἀνανεῶ μυριάκις τὴν προσφορὰν
 ταύτην, ἕως ὅτου, σβεσθείσης πάσης σκιᾶς, δυνηθῶ
 νὰ ἐπαναλαμβάνω τὴν ἀγάπην μου αἰωνίως ἐνώπιόν
 Σου!»

ΜΑΡΙΑ-ΦΡΑΓΚΙΣΚΑ-ΘΗΡΕΣΙΑ

ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΙΗΣΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

9 Ἰουνίου 1895, ἑορτὴ τῆς Ἀγίας Τριᾶδος.

Λυσίποινα 50 ἡμερῶν εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς οἵτινες θὰ
 ποιήσωσιν ἢ θὰ ἀνανεώσωσι τὴν προσφορὰν ταύτην.

✠ ΘΩΜΑΣ

Ἐπίσκοπος Βαυερικῆς καὶ Λισιεύς.

Προδευχή τῆς δοῦλης τοῦ Κυρίου
Ἀδελφῆς Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ
καὶ τοῦ Θείου Προσώπου.

ὦ Ἰησοῦ, ὅστις κατὰ τὸ σκληρόν Σου Πάθος, ἔγεινες τὸ ὄνειδος τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ ἄνθρωπος τῶν πόρων, προσκυνῶ τὸ θεῖόν Σου Πρόσωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔλαμπον ἡ ὥραιότης καὶ ἡ γλινκύτης τῆς θεότητος, τώρα δὲ γενόμενον δι' ἐμὲ ὡς πρόσωπον «**λεπροῦ**»! Πλήν, ὑπὸ τὸ παραμεμορφωμένον πρόσωπόν Σου, ἀναγνωρίζω τὴν ἄπειρον ἀγάπην Σου καὶ περιπλέγομαι ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ Σε ἀγαπῶ καὶ νὰ Σε ἀγαπῶσι πάντες οἱ ἄνθρωποι. Τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα τόσον ἀφθόγως ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν Σου, μοὶ παρουσιάζονται ὡς πολύτιμοι μαργαρίται τοὺς ὁποίους ἀρέσκομαι νὰ συλλέγω, ὅπως διὰ τῆς ἀνεκτιμῆτου αὐτῶν ἀξίας ἀγοράσω τὰς ψυχὰς τῶν δυστυχῶν ἁμαρτωλῶν.

Ἰησοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον εἶναι ἡ μόνη ὥραιότης ἣτις ἀφαρπάζει τὴν καρδίαν μου, δέχομαι νὰ μὴ ἴδω ἐπὶ τῆς γῆς τὸ γλινκὲν βλέμμα Σου, νὰ μὴ αἰσθανθῶ τὸ ἀνεκδιήγητον φέλλημα τοῦ στόματός Σου, ἀλλὰ Σε καθικετεύω νὰ ἐντυπώσης εἰς τὴν ψυχὴν μου τὴν θεϊαν Σου μορφήν καὶ νὰ μὲ κατακαύσης διὰ τῆς ἀγάπης Σου, ὅπως αὕτη μὲ κατατήξῃ ταχέως καὶ φθάσω μετ' ὀλίγον νὰ ἴδω τὸ ἔνδοξόν Σου πρόσωπον εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀμήν.

300 ἡμερῶν λυσίποινα. ἑκάστοτε καὶ διὰ τὰς ψυχὰς τοῦ Καθαρτηρίου. Πίος ι', 13 Φεβρ. 1906.

ΒΡΟΧΗ ΡΟΔΩΝ

(ΧΑΡΙΤΕΣ)

L. (Rhône), 3 Νοεμβρίου 1900.

Ἡ μικρά σας Θηρεσία ἐθεράπευσεν ἐν βρέφος τεσσάρων μηνῶν. — Τό βρέφος τοῦτο ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν ἦτο ἤδη ἐξησθενισμένον καὶ ἐτοιμοθάνατον, ὁ ἱατρὸς εἶχεν ἤδη εἰδοποιήσει ὅτι δὲν θὰ ἔφθανεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας. Πᾶσα ἐλπίς εἶχεν ἀπωλεσθῇ ὅταν ἀντελήφθην τῆς λύπης τῆς μητρός, τὴν ὁποίαν προέτρεψα νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς Παναγίας Παρθένου, διὰ τῆς μεσιτείας τῆς ἀδελφῆς Θηρεσίας τοῦ βρέφους Ἰησοῦ, τὴν θεραπείαν τοῦ τέκνου της, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου ἐπιθέτομεν ἐν τῶν ἱερῶν αὐτῆς λειψάνων. Ἀκριβῶς τότε ἐξῆλθε τῆς καταστάσεως μικροῦ πτώματος: ἀντελήφθημεν ὅτι μία μεγάλη μεταβολὴ ἐπῆλθε. Τὸ εἶδον, ἔχει καλῶς, καὶ καθεκάστην ἀναλαμβάνει νέας δυνάμεις.

M. G.

A. (Saône et Loire) 4 Νοεμβρίου 1900.

Ἦδη ἐξέπεσα πολὺ ἡθικῶς, πάντοτε ταχύτερον ὀλισθαίνων πρὸς τὸ βάραθρον. Ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ εὐρισκόμενος, ἀνέγνωσα τὴν ἱστορίαν μιᾶς ψυχῆς, ἔνθα εὗρηκα τὴν ζωὴν καὶ τὴν πρὸς τὸν οὐρα-

νὸν ἄγουσαν. — Ἡ ἀδελφὴ Θηρεσία τοῦ βρέφους Ἰησοῦ ἀληθῶς μ' ἀπέσπασεν ἐκ τῶν ὀνύχων τοῦ δαίμονος. Οὕτω, μετὰ τὸν Θεὸν, αὐτὴ εἶναι τὸ πᾶν δι' ἐμέ.

M. D.

(Loire inferieure) 29 Νοεμβρίου 1901.

Κατὰ τὸν παρελθόντα Αὐγούστον, τὴν νύκτα τῆς 15ης, εἰς τῶν μικρῶν μου ἀνεψιῶν ἡλικίας 18 μηνῶν κατελήφθη ὑπὸ ἰσχυρᾶς φοβερᾶς νόσου, ἣτις πολλὰ θύματα ἐποίησεν ἐν τῷ τόπῳ. Ὁ ἰατρὸς τὸν ἐπεσκέπτετο τακτικῶς, καθεκάστην ὥμως εὑρίσκεν αὐτὸν ἀσθενέστερον. Μοὶ εἶπεν ἰδιαιτέρως ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ βρέφους εἶναι ἀπελπιστική.

Ἡ νεαρὰ μήτηρ κλαίουσα, ἠγγνόει πρὸς τίνα τῶν ἀγίων νὰ ἀποτανθῇ. — Εἶχον ἀκούσει νὰ λέγονται πολλὰ περὶ τῆς ἀδελφῆς Θηρεσίας τοῦ βρέφους Ἰησοῦ τὸ Σάββατον 17 Αὐγούστου, ἐπρότεινα ἐν ἑννεαήμερον προσευχῶν πρὸς τιμὴν τῆς ἀγίας ταύτης μοναχῆς, τὸ βρέφος διηλθε τὴν νύκτα ἀρκετὰ ἡσυχον, τὴν δευτέραν, εἶχε μίαν ἐπαίσθητον βελτίωσιν, τὴν δὲ πέμπτην, τὸ βρέφος ἐπεριπάτει καὶ ἔτρωγε, ὅπως πρὸ τῆς ἀρρωστίας, ἔκτοτε βαίνει ἀριστα.

Μοὶ εἶναι ὅλως ἀδύνατον νὰ Σᾶς περιγράψω τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποίαν παρὰ τῇ οἰκογενεῖᾳ καὶ ἐνορίᾳ προσεκτίσατο ἡ ἀδελφὴ Θηρεσία τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ.

J. A.

B. (Ain), 19 Ὀκτωβρίου 1903.

Διαρκοῦντος ἑνὸς πρώτου ἑννεαήμερου πρὸς τιμὴν τῆς ἀδελφῆς Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ, ἡ μικρά μας θυγάτηρ ἡλικίας 3 μηνῶν ἀσθενὴς ἐχειροτέρευσεν τὴν νύκτα τῆς ἐννάτης ἡμέρας ὁ ἰατρὸς μᾶς εἶπεν· « ἀμφιβάλλω πολὺ ἐὰν τὸ βρέφος θὰ ἐπιζήσῃ αὔριον ». Ἡμεῖς παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα ἐξηκολούθοῦμεν ἐλπίζοντες· τὸ θάρρος μας δὲν ἐματαιώθη, διότι τὴν τελευταίαν ἡμέραν ἑνὸς δευτέρου ἑννεαήμερου, ἡ μικρά μας Σουσάνη, ἐσώθη. — Εὐχαριστίαι τῇ ἀδελφῇ Θηρεσίᾳ τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ!

Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ χρέος τῆς ἡμετέρας εὐγνωμοσύνης, ὅσον τὸ ταχύτερον, δοξάζων τὴν ἀγαπητὴν ταύτην μικρὰν ἀγίαν.

J. G.

X., 9 Ἰουνίου 1904.

Ἡ ὑμετέρα μικρὰ ἀγία ἡ τόσον ἀγαπῶσα τὰς ψυχάς, μᾶς παρέσχε τὴν συνδρομὴν της. Κατὰ τὸν Μάρτιον μῆνα, ἡ μήτηρ ἔθεσεν ἐπὶ τινος ἐνδύματος τοῦ πατρὸς μου, ἱερὸν λείψανον, ἐκείνης τὴν ὁποίαν, ἡμεῖς καλοῦμεν ἄνθος τοῦ Καρμηλίου, ἐπικαλουμένη τὴν βοήθειάν της· τὴν δὲ πρώτην Ἰουνίου, ἀφοῦ ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἔζησε μακρὰν τοῦ Θεοῦ, ὁ πατήρ μας ἐξωμολογήθη καὶ ἐκοινώνησε τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγιωτάτου Μυστηρίου.

*Chartreuse de *** Suisse 15 Ιουνίου 1904.*

Ὁ σεβαστὸς προϊστάμενος μὲ ἐπιφορτίζει, ὑπὸ τὴν ιδιότητα γραμματέως αὐτοῦ, νὰ Σᾶς γράψω ὅτι, εἶναι ὀφειλέτης τῆς ἀδελφῆς Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ διὰ πολλὰς χάριτας. Μία μεταξὺ τῶν πολλῶν τὸν ἀπησχόλει πολὺ, τῆς ὁποίας ἡ ἐπίτευξις ἦτο λίαν δυσχερὴς· δυνάμει ὅμως τῆς μεσιτείας τῆς ὑμετέρας ἀγίας Καρμηλίτιδος τὸ πᾶν καλῶς ἐπέτυχε καὶ ὑπὲρ τὰς ἐλπίδας ἡμῶν· τὰ πράγματα ἀφ' ἐαυτῶν ἐτακτοποιήθησαν ὥς ἐκ μαγείας. Εἰς ἀπόδειξιν τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτοῦ, διέταξεν ὅπως γίνωσι τριάκοντα λειτουργίαι εἰς τιμὴν τῆς Ἀγιωτάτης Τριάδος, ἵνα εὐχαριστήσῃ Αὐτὴν διὰ πᾶν ὅ,τι ἐποίησεν ὑπὲρ τῆς ἐκλεκτῆς ψυχῆς, τῆς προνομιούχου ταύτης μοναχῆς.

DOM. A.***

G., Alsace, 29 Νοεμβρίου 1905.

Ἐν πρόσωπον ἐνταῦθα σφόδρα βεβασανισμένον ὑπὸ τοῦ δαίμονος, ἀμέσως ἀπηλευθερώθη ἐκ τῆς ἐνοχλήσεως ταύτης διὰ τῆς εἰκόνης τῆς ἀδελφῆς Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ.

G. T.

L., Πορτογαλία, 8 Δεκεμβρίου 1905.

Μία νέα καὶ θαυματουργὸς χάρις ἐλήφθη παρὰ τῆς ἀδελφῆς Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ! Ὁ Κόμης X., νέος φυματιώδης καὶ σχεδὸν ἐτοιμοθάνατος, δὲν ἤθελε νὰ ἐξομολογηθῇ. Ἐγραψα εἰς τὴν μητέρα

του νὰ παρακαλέσῃ τὴν ἀδελφὴν Θηρεσίαν τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὁ ἴδιος ἐζήτησε τὴν ἐξομολόγησιν εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ προσπορίσῃ εἰς πάντας πλήρη εὐτυχίαν.

Μία Κυρία διατελοῦσα ἐν τινι δυσκολίᾳ σχεδὸν ἀνικίτῳ, παραδίδει τὴν ὑπόθεσιν ἐν ταῖς ἀγαπηταῖς χερσὶ τῆς Θηρεσίας καὶ πάραυτα ἡ δυσκολία ἐξαφανίζεται.

Τέλος, Αἰδ. Μῆτερ, δὲν δύνασθε νὰ σχηματίσῃτε μίαν ιδέαν τοῦ καλοῦ τὸ ὁποῖον ποιεῖ ἐνταῦθα ἡ μικρά σας ἀγία. Ἴνα δὲ πράξῃ περισσότερον τοῦτο, πολλάκις ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ὁ ἐφημέριός μου λέγει τὴν λειτουργίαν ὑπὲρ τῶν καλῶν αὐτῆς προθέσεων.

KOMHΣΣΑ τοῦ S.

X., Ἀγγλία 1906.

Ὅτε εὐρισκόμεθα ἐν Northwood, ἡ ἀδελφὴ Θηρεσία τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ ἐποίησεν ἀληθὲς θαῦμα, δηλαδὴ τὴν μεταστροφὴν ὁλοκλήρου διαμαρτυρουμένης οἰκογενείας.

F. J.

A. ἐν Ἰταλίᾳ, 2 Ἰουνίου 1906.

Πρὸ ὀλίγου χρόνου, σᾶς παρεκάλουν ὅπως συστήσῃτε εἰς τὸν ἄγγελόν σας, τὴν ἀδελφὴν Θηρεσίαν τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ, ἁμαρτωλὸν τινα ἐπίμονον. Ὁ ταλαίπωρος οὗτος ἁμαρτωλὸς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ οὐρανοῦ. Εὐχαριστίαι τῷ Θεῷ διὰ τῆς πιστῆς Αὐτοῦ δούλης!

P. R. (Βρετανία), 7 Ἰανουαρίου 1907.

Ὁ ἀδελφὴ Θηρεσία τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ μοὶ παρέσχεν ἀπροσδόκητον χάριν μεταστροφῆς.

Πρὸς τὸ τέλος ἑνὸς ἑννεαημέρου πρὸς τιμὴν τῆς μικρᾶς Ἀγίας, μία γηραιά γυνή, διατελοῦσα ἐν καταστάσει θανασίμου ἁμαρτίας, πρὸ τῆς πρώτης αὐτῆς κοινωνίας ἣτις ὑπῆρξεν ἱερόσυλος, μετὰ ζωὴν ἀτακτον, σκανδαλώδη καὶ ἱερόσυλον, κατελήφθη ὑπὸ τῆς αὐτῆς μετανοίας, μόνον δι' ἑνὸς βλέμματος ἐπὶ τῆς εἰκόνης τοῦ Ἀγ. Προσώπου ἐξωγραφισμένου ὑπὸ μιᾶς τῶν ἀδελφῶν σας, ὥστε ἐξέσπασεν εἰς δάκρυα καὶ ἐζήτησεν ὅσον τάχιστα νὰ ἐξομολογηθῇ. Εἶναι ὅλως ἀδύνατον νὰ Σᾶς εἴπω τὴν παροῦσαν εὐτυχίαν καὶ εὐγνωμοσύνην αὐτῆς πρὸς τὴν ἀδελφὴν Θηρεσίαν τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ.

R. du P. de *** S. J.

X. Tyrol, Ἰουλίου 1907.

Μία ταλαίπωρος ψυχὴ δειλὴ, δοκιμαζομένη ὑπὸ τῆς φοβερᾶς νόσου τῶν πνευματικῶν ταραχῶν (Scrupules) ἀπὸ τεσσαρακονταετίας, μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐλαττώσῃ τὴν χρῆσιν τῆς Ἀγ. Κοινωνίας, ἕνεκα τῶν φοβερῶν βασανιστηρίων ἅτινα ἐδοκίμαζε πλησιάζουσα τὴν Ἀγ. Τράπεζαν. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνέγνωσε τὴν ζωὴν τῆς ἀδελφῆς Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ, καὶ ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἀγαπητῆς Ἀγίας ἥσθάνθη ἐν ἑαυτῇ ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν, μὴ διστάζουσα νὰ κοινωνῇ τετράκις τῆς ἐβδομάδος.

Ὁ Αἰδес. Πρύτανις μοναστηρίου τῶν Βενεδικτίνων συνῆψε βαθυτάτην φιλίαν μετὰ τῆς ἀδελφῆς Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ. Φέρει ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ λείψανά της, καταφεύγει εἰς αὐτὴν εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐπιχειρήσεις· καυχᾶται ὅτι αὕτη τὸν συνοδεύει εἰς τὸ ἱερὸν Βῆμα· ἀποφαινόμενος ὅτι πάντοτε τὸν εἰσακούει.

Ὁ Προϊστάμενος μιᾶς ἄλλης μονῆς, ἔχων τὸ βιβλίον τῆς ἀδελφῆς Θηρεσίας, διατελεῖ ἐν πλήρει θαυμασμῷ. Αὐτὸς λέγει· «Θέλω ν' ἀρχίσω καὶ πάλιν τὴν ἀνατροφὴν τῆς ψυχῆς μου· θέλω νὰ μιμηθῶ τὰ παραδείγματα τῆς ἁγίας ταύτης κόρης.

Καθηγητὴς Θεολογίας, ἀνακαλύψας τὸ βιβλίον τῆς Θηρεσίας, δὲν ἐννοεῖ νὰ χωρισθῇ αὐτοῦ, «τρέφομαι λέγει, ὑπ' αὐτοῦ καὶ τρέφω τοὺς πελάτας μου ἐν τῷ ἐξομολογητηρίῳ, πάντες ἐπιθυμοῦσι ν' ἀκολουθήσωσι τὰς συμβουλὰς τῆς ἀξιοθαυμάστου μικρᾶς ἁγίας».

ΚΟΜΗΣΣΑ Ρ.

Rs. (Nord.), 11 Σεπτεμβρίου 1907.

Τυχάνω ταλαίπωρος ὀρφανή, κερδίζω τὸν ἄρτον μου, δίδουσα μαθήματα γαλλικῆς. Πρὸ δύο ἐτῶν αἱ μαθήτριά μου μ' ἐγκατέλειψαν, παρῆλθεν ἐν ὁλόκληρον ἔτος, χωρὶς νὰ δώσω οὔτε ἐν μάθημα. Ἐξήντησα ὅ,τι εἶχον, μετ' ἀγωνίας διηρώτων ἑμαυτήν· ποῖον θὰ ἦτο τὸ μέλλον μου. Τότε ἀνέγνωσα τὴν ζωὴν τῆς ἀδελφῆς Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ. Ἡ μικρὰ αὕτη ἁγία μοὶ ἐνέπνευσε τόσον θάρρος ὥστε ἀμέσως ἤρχισα ἐν ἑννεαήμερον. ὦ τοῦ θαύματος! τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ ἑννεαημέρου μοὶ

ἐπαρουσιάσθησαν ἀρκεταὶ μαθήτριάι διὰ ν' ἀνασιν-
τάξω τὰς παραδόσεις.

M. B.

Ἀναγνωρίζω ὅτι ἡ κόρη μου Reine, ἡλικίας τεσ-
σάρων καὶ ἡμίσεος ἔτων ἀπὸ τῆς 11 Φεβρουαρίου
1906 προσεβλήθη ὑπὸ νόσου τῶν ὀφθαλμῶν ἀνα-
γνωρισθείσης ἀνιάτου ὑπὸ τῶν ἱατρῶν.

Μετὰ δεκαῆς μῆνας ἀνωφελῶν φροντίδων, ἡ σύ-
ζυγός μου ἔφερε τὸ τιτλόν μας τέκνον εἰς τὸν τά-
φον τῆς ἀδελφῆς Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ· ἀμ-
φότεροι δὲ ἠρχίσασμεν ἐν ἐννεαήμερον εἰς τιμὴν τῆς
μικρᾶς ταύτης ἀγίας. Ἀπὸ τῆς δευτέρας ἡμέρας, 26
Μαΐου 1908, προπαραμονῆς τῆς ἀναλήψεως, ἐνῶ ἡ
σύζυγός μου παρευρίσκετο εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν 6,
διότι εἶχεν ἀποφασίσει νὰ παρευρίσκηται πᾶσας τὰς
ἡμέρας τοῦ ἐννεαημέρου, ἡ μικρά μου κόρη Reine,
μετὰ μίαν βιαίαν κρίσιν, ἀνέκτησε πάραυτα τὴν ὄρα-
σιν. Τοῦτο, πρώτη ἡ σύζυγός μου διεπίστωσεν ἀκο-
λούθως δὲ καὶ ἐγώ. Ὁ ἱατρὸς παρέλαβεν ἕξ αὐτῆς
τῆς συζύγου μου πᾶσας τὰς λεπτομερείας ἃς ἐπὶ τοῦ
προκειμένου δίδει, καὶ τὰς ὁποίας ἀναγνωρίζω καθ'
ὅλα ὁμοίως τῇ ἀληθείᾳ.

Εἰς ἐνδειξιν τοῦ ὁποίου μετὰ πολλῆς εὐγνωμο-
σύνης, ἕνεκα τοῦ χαρισθέντος ὑμῖν θαύματος, ὑπο-
γράφωμεν τὸ παρὸν πιστοποιητικὸν μετὰ τῶν μαρ-
τύρων.

A. F. — J. F.

Κωνσταντινούπολις, 8 Ἰουνίου 1908.

Ἀπὸ δεκαεξαετίας ὁ σύζυγός μου ἔζη μακρὰν
τῶν μυστηρίων, μὴ θέλων ν' ἀκούσῃ τίποτε περὶ τοῦ
προκειμένου. Ἡμέραν τινὰ ἡ κόρη μου ἐπιστρέφου-
σα ἐκ τοῦ σχολείου, μοὶ ὠμίλησε περὶ τῆς ἀδελφῆς
Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ· οἱ λόγοι αὐτῆς μοὶ
ἐνέπνευσαν πολὺ θάρρος. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν εἶπο-
μεν ἐν Πάτερ καὶ ἐν Χαῖρε, διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν
παρὰ τῆς ἀγαπητῆς ἀγίας, τὴν ποθεινὴν μεταστρο-
φὴν· ἀπὸ τῆς πρωΐας τῆς ἐπομένης, ὁ σύζυγός μου
μοὶ λέγει: «ἐφ' ἑτοῦ θέλω νὰ ἐκπληρώσω τὸ Πάσχα
καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ πλησιάζω σιγνότερον τὰ ἅγια μυσ-
τήρια.» Ἦτο ἡ μεγάλη Τετάρτη, ὅπως μεταμορφω-
θεῖς καὶ εὐθυμος ἐκοινώνησε τὴν μεγάλην Πέμπτην.
Τώρα δὲ κοινωνεῖ καθ' ἕκαστον μῆνα.

X

Carmel de Cs. Angleterre, 23 Ὀκτωβρίου 1908.

Ἡ μικρά σας ἀγαπητὴ ἀγία, ἀδελφὴ Θηρεσία
κατέστη ἐν Ἀγγλίᾳ τόσον ἀγαπητὴ, ὅσον καὶ ἐν
Γαλλίᾳ. Μεταξὺ τῶν πολλῶν εὐλαβῶν καὶ ἀφοσιω-
μένων θιασωτῶν αὐτῆς, συγκαταλέγονται οἱ Κκ. Κ.
Δὲν γνωρίζω νὰ σᾶς εἶπω ἀκριβῶς πόσα ἀντίτυπα
τῆς ζωῆς αὐτῆς διεμοίρασαν ἤδη. Ἐπιθυμοῦντες νὰ
ποιήσωσιν ἔργον τὸ ὁποῖον νὰ μείνῃ διὰ παντὸς ὑ-
πὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς, ἵδρυσαν ὑπὸ τὸ ὄνομα
αὐτῆς ταμεῖον διὰ τὰς Ἀποστολὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ
ὅπως ἐξακολουθήσωσιν ἐν τούτῳ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς
ἀποστολῆς τῆς Θηρεσίας.

Οἱ Κύριοι οὗτοι ζητοῦσι τὰς προσευχὰς τῆς ὑμετέρας κοινότητος Αἰδ. Μητὲρ, διὰ τὴν ἱερατικὴν ταύτην ψυχὴν ἣτις θὰ γίνῃ ὁ ἱεροπόστολος τοῦ «Μικροῦ ἄνθους τοῦ Ἰησοῦ».

O. (Tarn), 13 Δεκεμβρίου 1908.

Μία πολὺ πτωχὴ γυνὴ ἀπολαύσασα τὴν θεραπείαν ἀπὸ μιᾶς περιτονίτιδος σοβαρᾶς, διὰ τῆς μεσιτείας τῆς μικρᾶς ἀγαπητῆς ἀγίας· με ἐπιφορτίζει νὰ σὰς ζητήσω τὸν «Βίον της» τοῦ ὁποίου ὑπεσχέθη νὰ διευκολύνῃ περὶ αὐτῆς τὴν ἀνάγνωσιν. Ἐκ μέρους τῆς γυναικὸς ταύτης σὰς προσφέρω 6 φράγκα τὰ ὁποῖα ἐξορκονόμησεν ἀνὰ πεντάλεπτον.

M. J.

Carmel de X, Ἰανουάριος 1909.

Μία τῶν ἀδελφῶν ἔπασχεν ἀπὸ δεκαετίας ἡθικὰς στενοχωρίας αἵτινες τὴν ἐβασάνιζον ἀναγκάζουσιν αὐτὴν νὰ ἐγκαταλείψῃ διὰ πολλὰς ἐβδομάδας τὴν Ἀγίαν Κοινωνίαν. Ἐτέλεσε πολλὰ ἐννεαήμερα πρὸς τιμὴν τῆς ἀδελφῆς Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ πολὺ. Πρὸ τριῶν ἐβδομάδων, ἐσπέραν τινά, διαρκούσης τῆς προσευχῆς τῆς πέμπτης ὥρας, κατεβλήθη ὑπὸ τῶν εἰρημένων δοκιμασιῶν μέχρις ἀπελπισίας· τότε διπλασιάζει τὰς εὐχὰς καὶ εὐλάβειαν πρὸς τὴν Θηρεσίαν ἐνώπιον τῆς εἰκόνης καταφιλοῦσα τὸ λείψανον αὐτῆς. Πάραντα, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, αἰσθάνεται τὴν καρδίαν πλήρη εἰρήνης καὶ

παρηγορίας, μετὰ τῆς βεβαιότητος καὶ τοῦ ἐνδομύχου συναισθήματος, ὅτι ἡ «Μικρὰ Θηρεσία» διήλθε πλησιον αὐτῆς καὶ τὴν περιέβαλε δίκην βαρέως ἐνδύματος. Μετὰ ταῦτα, τελείως ἀπώλεσε τὴν ἀνάμνησιν πάντων ὅσα ἐβασάνιζον τὴν ταλαίπωρον αὐτῆς ψυχὴν! «Ἐκτοτε, λέγει, θὰ ἤθελον ἀντὶ μιᾶς, δύο φορὰς νὰ κοινωνῶ καθ' ἐκάστην.» Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μετεβλήθη ἐν αὐτῇ τὸ πᾶν, καὶ τὸ κατηφές πρόσωπον εἰς εὐθυμον καὶ ἡ λύπη εἰς βαθυτάτην χαράν.

Εἰς εὐγνωμοσύνην ἔνεκα τῆς ἀνεκτιμύτου ταύτης χάριτος ἡ Αἰδ. Μητὲρ μας, σὰς ἀποστέλλει μίαν προσφορὰν διὰ τὴν ποθεινὴν μακαριωνυμίαν.

S^r G.

Visitation de V. (Rhône), 20 Avril 1909.

Θὰ εἶχον τὴν τόλμην Αἰδ. Μητὲρ νὰ σὰς διηγηθῶ γεγονὸς ὑλικῆς καὶ καθαρῶς οἰκογενειακῆς φύσεως;

Ὡς μέσον ὑπάρξεως ἔχομεν τὴν πώλησιν γάλακτος τὴν ὁποίαν ἐπιχειρεῖ εἰς τὰ πέριξ, ἀδελφὴ τις δόκιμος. Πρὸ ὀλίγου χρόνου, τὴν ἐπαύριον τοῦ τοκετοῦ, μία ὥραια ἀγελάς, ἡ ὥραιότερα τοῦ βουστασίου, προσεβλήθη ὑπὸ εἶδους τινὸς παραλύσεως τῶν κνημῶν. Πρὸ τεσσάρων ἑτῶν τὸ αὐτὸ συνέβη με ἄλλο σπουδαῖον ζῶον τὸ ὁποῖον ὑπέκλυεν εἰς τὸ κακόν, ἡ ἀπώλεια τοῦ ὁποίου μᾶς ἐστοίχισε τετρακόσια φράγκα.

Μετεχειρίσθημεν ἅπαντα τὰ φάρμακα ἐσωτερικὰ

καὶ ἐξωτερικά, ἀλλ' εἰς μάτην! Ἦναγκάσθημεν νὰ ἐ-
γείρωμεν τὸ ταλαιπῶρον ζῶον, τοῦ ὁποίου αἱ κνῆ-
μαι ἐκρέμοντο ἀκίνητοι.

Μετὰ δύο ἡμερῶν νοσηλείαν, στέλλομεν τὸν κι-
πουρὸν νὰ ζητήσῃ ἓνα κτηνίατρον ὅστις ὑπεσχέθη
νὰ ἔλθῃ τὴν ἐπαύριον.

Τὴν ἐσπέραν ἐσκέφθημεν ὅτι ἡ ἀδελφὴ Θηρεσία
τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ θὰ κατεδέχετο νὰ κατέλθῃ εἰς
τὸ βουστάσιον. Πηγαίνω μετὰ δύο ἀδελφῶν, τρίβω
τὰς κνήμας τῆς δυστυχοῦς ἀγελάδος διὰ τοῦ ἱεροῦ
λειψάνου τῆς μικρᾶς ἀγίας.... ἀπαγγέλλομέν τινας
προσευχάς.... καὶ ἀπερχόμεθα.

Ἡ ἀδελφὴ Θηρεσία, ἴσως κατῆλθε. Πρὸς τὰς
πέντε ὥρας ἡ ἀδελφὴ ἡ ἔχουσα τὴν φροντίδα
εἶδε τὴν ἀγελάδα πρῶτον νὰ γονατίσῃ ἐπὶ τῶν ἐμ-
προσθίων ποδῶν, εἶτα ὅλη ἐγείρεται ἀρχίζει νὰ τρώ-
γῃ, μὴ ἔχουσα οὐδὲν σημεῖον ἀρρωστίας.

Ὁ Κτηνίατρος εἰδοποιηθεὶς τὴν πρωΐαν νὰ μὴ
παρουσιασθῇ δὲν ἐπίστευε ποτὲ ὅτι τὸ ζῶον ἦτο ἀρ-
ρωστον· καθότι τοιούτου εἵδους κακὸν ἐν γένει δὲν
θεραπεύεται. Ἐκτοτε ἡ ἀγέλας διατελεῖ ἐν πλήρει
ὕγείᾳ.

Οἱ ἅγιοι δὲν ἐπεκτείνουν σιν ἴσως τὴν ἑαυτῶν προ-
στασίαν μέχρι τῶν ζώων, διὰ νὰ βοηθήσωσι τοὺς
ἐπὶ γῆς ἀδελφοὺς αὐτῶν; Ὡ πόσον θὰ εἶναι γλυ-
κεῖα ἡ ἐπικοινωνία τῶν εὐλογητῶν ἁγίων ἐν οὐρα-
νοῖς, ἅπαξ εἶναι τόσον γλυκεῖα ἡ μετ' αὐτῶν σινα-
ναστροφὴ ἐπὶ τῆς γῆς.

S***

Monastère de X. Pologne, 28 juin 1909.

Αἰδέομαι Μῆτερ.

Κατέχω ἀπὸ τινων ἡμερῶν τὴν κατάθεσιν, προσώ-
που τινὸς τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ τηρήσῃ ἄγνωστον
τὸ ὄνομα, ἀκριβῶς διότι εἶναι ἀρετὰ γνωστὸν καὶ
σημαντικόν. Ἡ δυστυχὴς αὕτη κυρία ὑπῆρξε μήτηρ
πόνου. Ὁ μονογενὴς αὐτῆς υἱός, κληρονόμος εὐκλεοῦς
ὀνόματος καὶ μεγάλῃς περιουσίας, ἐνυμφεύθη νέαν
αἰοιδὸν τοῦ θεάτρου, ἣτις τῷ ἑδαπάνησε πᾶσαν τὴν
περιουσίαν καὶ ἔπειτα παρεφρόνησε.... Τοῦλάχισ-
τον ἡ ψυχὴ τοῦ ταλαιπῶρου τούτου ἐσώθη τῇ προ-
στασίᾳ τῆς μικρᾶς ἀγαπητῆς ἀδελφῆς Θηρεσίας.

Chine, 20 Ἰουλίου 1909.

Ἡ ἀδελφὴ Θηρεσία τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ μὲ ἐβοή-
θησε διὰ μίαν ἄπιστον τῆς ὁποίας ἐπεθύμουν πρὸ
πάντων τὴν μεταστροφὴν· καθ' ὕπνον εἶδεν αὕτη
μίαν ὑπαρξιν μυστηριώδη καὶ ἐκπληκτικὴν, ἣτις τῇ
ἐδείκνυε τὸν οὐρανὸν χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν· αὕτη
μοὶ ὠμίλησε πολὺ περὶ τῆς ἀμφιέσεως τῆς μυστη-
ριώδους ὑπάρξεως· ἐκ τῆς περιγραφῆς ταύτης ἀνε-
γνώρισα τὸ ἔνδυμα τῆς καρμηλίτιδος, ἄγνωστον μέχρι
τοῦδε ἐν Sutchuen. Τέλος τῇ ἐπαρουσίασα μίαν εἰ-
κόνα τῆς ἀδελφῆς Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ·
ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἐκραύγασεν ὡσεὶ ἀπέναντι ἀνα-
καλύψεως, « εἶναι αὕτη, ἀκριβῶς αὕτη! » Αὕτη θὰ
κατηχηθῇ, τὰ δὲ δύο αὐτῆς τέκνα, ἀπὸ μιᾶς ἐβδομά-
δος διδάσκονται παρ' ἐμοῦ.

R^d Père A.

X. Angleterre, Juillet 1909.

Ἡ Θηρεσία ἔλεγε· ὅτι ἦτο « μήτηρ τῶν ψυχῶν » εἶμαι ἀρκετὰ βεβαία ὅτι ἡ ψυχὴ μου εἶναι τέκνον αὐτῆς, ἐν τῇ ζωῇ τῆς χάριτος, Αἰδ. Μήτηρ, ὦ! ἐὰν ἐγνώριζες πᾶν ὅ,τι ὀφείλω εἰς τὴν μικρὰν ταύτην εὐεργέτιδα τόσον γενναίαν! Ὁ Κύριος ὠθεῖ τὴν ἀποφασιν μου, ὅπως καταθέσω εἰς τὴν τράπεζαν αὐτῆς ἀρκετὸν ποσόν, πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἱεροδικασίας αὐτῆς.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἀνέγνωσα μίαν φορὰν τὴν ἀπάντησιν τῆς μητρὸς Margaret Halladan, ὅταν ὁ προῖστάμενος τὴν ἠρώτησε· « ποῦ κατέθεσας τὸ ποσόν τὸ ὅποῖον ἔλαβες; ὅπου ἔκρινα καλλίτερον, εἶπεν αὐτῇ· τὸ κατέθεσα ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν παιδῶν, » καὶ ἐγὼ φρονῶ ὅτι, ὑπὲρ τῆς μικρᾶς μακαρίας, μία κατὰθεσις χρημάτων ὀφείλει νὰ εἶναι ἀρεστὴ τῷ Θεῷ.

Πίστευσον Αἰδ. Μήτηρ, ὅτι εἰς πάντα ταῦτα ὀφειλέτης εἶμαι ἐγώ· οὐδέποτε θὰ κατανοήσης τὴν ἔκτασιν τῶν πρὸς τὴν Θηρεσίαν ὑποχρεώσεών μου.

X.

X. Gironde, 1η Αὐγούστου 1909.

Θὰ σᾶς εἶμαι λίαν εὐγνώμων ἂν δημοσιεύσητε μίαν μεγάλην χάριν ἣν ἔλαβον παρὰ τῆς μικρᾶς ὑμῶν ἀγίας Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ.

Ἡ μεγαλητέρα διχόνοια ἐβασίλευεν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ μου, πρόξενος μεγάλης λύπης, ὅταν, ἐνθυμουμένη τὴν σύστασιν ἣν ἐποίει ἡ ἀγαπητὴ ἡμῶν ἀδελφή, τοὔτέστι νὰ εἴμεθα ἄγγελοι εἰρήνης· τὴν ἐπαρεκά-

λεσα ν' ἀναλάβῃ ἐκαίνη, ὅτι συνίστα εἰς τοὺς ἄλλους. Πλήρης ἐμπιστοσύνης πρὸς αὐτὴν ἤρχισα ἐν ἑννεαήμερον εἰς τιμὴν τοῦ Ἀγίου Ἰωσήφ, παρακαλοῦσα νὰ συμφιλώσῃ τὸν πατέρα μετὰ τοῦ υἱοῦ διὰ τῶν ἀξιομισθίων καὶ τῆς μεγίστης ἀδελφικῆς ἀγάπης τῆς ἀδελφῆς Θηρεσίας τοῦ Καρμηλίου de Lisieux.

Τὸ ἑννεαήμερον δὲν εἶχεν ἔτι τελειώσει, ὅταν ἀπροσδόκητον γερονὸς ἐπραγματοποίησε τὴν ποθεινὴν συμφιλίωσιν.

Ὅλα τὰ παράπονα ἔπесαν καὶ μία τρυφερὰ φιλία διεδέχθη τὸ μῖσος. Ἡ ἐνέργεια τοῦ οὐρανοῦ ὑπῆρξε φανερά.

D.

X. Ἀγγλία, 15 Ὀκτωβρίου 1909.

Μία γυνὴ ἀπὸ ὀκτὼ ἐτῶν εἶχε προσβληθῇ ὑφ' ἐνὸς ἐξογκώματος. Τὸ κακὸν ἐρριζώθη τόσον, ὥστε ὁ ἱατρὸς, ἀφοῦ ἐπισταμένως τὴν ἐξήτασεν, οὐδόλως ἐδίστασε νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς ἄλλους ἱατροὺς τῆς κλινικῆς· ὅτι ἐν τῇ περπτώσει ταύτῃ πᾶσα ἐγγείρησις ἦτο ματαία.

Πολλὰ ἑννεαήμερα ἐγένοντο εἰς μάτην, καὶ ὁ θάνατος ἦτο ἐπικείμενος, τοῦ κακοῦ ἐπὶ τὸ χεῖρον βαίνοντος. Ἀπωλέσθη ὁ ὕπνος καὶ ἡ ὄρεξις τροφῆς, καὶ ἡ δυστυχὴς ἀσθενὴς προσέλαβε ὄψιν ἀγωνιώσης, τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἤδη καλυφθέντων. Πολλὰ ἔλεγον τῇ ἀσθενεῖ περὶ τῆς Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ· τῇ δὲ τετάρτῃ ἡμέρᾳ τοῦ ἑννεαημέρου πρὸς τὴν Καρδίαν τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς ἀγιωτάτης Παρθένου διὰ

τῆς μεσιτείας τῆς μικρᾶς ταύτης ἁγίας, ἡ ἀσθενὴς ἐκοιμήθη ἐπὶ 24 ὥρας (πραῖγμα ἀνήκουστον!) ἔχουσα τὴν συναίσθησιν ὅτι κάποιος εἶναι πλησίον αὐτῆς καὶ τὴν φέρει ἐν ταῖς ἀγκάλαις· αἰσθάνεται ἐπὶ τοῦ προσώπου μίαν ἀρωματικὴν πνοήν. Ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐθεραπεύθη! Πάραυτα αἰσθάνεται τὴν πείναν· δύναται νὰ φάγῃ, νὰ πῖνῃ ὥς ἐν πλήρει ὑγείᾳ.

Ἐνώπιον τοιοῦτου θαύματος, πάραυτα πέμπουσιν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἱατροῦ, ἦτο δὲ οὗτος διαμαρτυρούμενος. Ἐπὶ μίαν ὥραν τὴν ἐξετάζει. Οὐδ' ἶχνος τοῦ φοβεροῦ ὄγκου.

Ὅταν ἡ κόρη τῆς Κυρίας Χ. εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον, εὐρίσκει τὸν ἱατρὸν γονυπετῇ, διὰ τῶν χειρῶν κρατοῦντα τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκπληκτον νὰ λέγῃ· «ἐπὶ τέλους πιστεύω εἰς Θεόν· γνωρίζω ὅτι δύναται νὰ ποιήσῃ θαύματα, βέβαια, ἰδοὺ ἐν!»

X

New-York, 12 Αὐγούστου 1909.

Πρὸς δόξαν τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ τῆς δούλης αὐτοῦ Θηρεσίας, μικροῦ ἄνθους τοῦ Ἰησοῦ, θὰ διηγηθῶ τὴν μεγάλην χάριν ἣν ἔλαβον τῇ μεσιτείᾳ τῆς μικρᾶς ἁγίας καρμηλίτιδος.

Ἡ χάρις αὕτη, εἶναι ἡ θεραπεία τῆς ἀδελφῆς μου θανασίμως πληγωθείσης. Ἡ ἀγαπητὴ αὕτη ἀδελφή, διήρχετο τὰς ὁδοὺς τῆς Νέας-Υόρκης τὴν πρωτὴν τῆς 30ης Ἰουλίου 1909, ὅτε ἀδάμαστος ἵππος ἐπιπίπτων ἐπ' αὐτῆς τὴν κατεπάτησε. Τὸ πρό-

σωπον ἀγρίως συνετρίβη, ἡ δὲ κεφαλὴ συνεπεῖα ἐνὸς λακτίσματος ἦτο αἰμόφυρτος. Ἐπὶ πλέον, αἱ θραυσθεῖσαι πλευραὶ διετρύπησαν τοὺς πνεύμονας· ἡ καρδιά ἐπίσης ἐπληγώθη καὶ ἐπιέσθη· ἐνὶ λόγῳ αὕτη παρέσχε τὸ μᾶλλον οἰκτρὸν θέαμα. Ἐν τῇ δεινῇ ταύτῃ ἀγωνίᾳ, δὲν ἀπώλεσεν αὕτη τὰς αἰσθήσεις διὸ καὶ ἠδυνήθη νὰ ἐξωμολογηθῇ εἰς τὸν πρῶτον φθάσαντα ἐκεῖ ἱερέα. Ὁ ἱατρὸς τοῦ περιφορητοῦ νοσοκομείου τῆς Νέας-Υόρκης, δὲν ἐπίστευε ποτὲ ὅτι αὕτη θὰ φθάσῃ ζῶσα εἰς τὸ νοσοκομεῖον, εἰπὼν ὅτι εἰς μεταξὺ χιλίων δύναται νὰ σωθῇ κατόπιν τοιούτων τραυμάτων. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ δυστυχὴς κόρη εὐρίσκετο μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου· πρὸς τὸ μεσονίκτιον πᾶσα ἐλπίς θεραπείας ἐγκατελήφθη, πᾶσα ἀναπνοὴ αὐτῆς ἐνομιζέτο ἡ τελευταία. Ἐμεινεν ἐν τοιαύτῃ ἀγωνίᾳ μέχρι τῆς 3ης Αὐγούστου.

Τότε ἀκριβῶς μία μοναχὴ, εὐλαβὴς πρὸς τὴν Θηρεσίαν τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ, μᾶς συνεβούλευσε νὰ θέσωμεν πᾶσαν ἐλπίδα εἰς τὴν Θηρεσίαν ἀρχίζοντες πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἐν ἑννεαήμερον. Ἐδωκα εἰς τὴν ἀδελφὴν μου, μίαν εἰκόνα καὶ λείψανον τῆς μικρᾶς ἁγίας, αὕτη τὸ ἐφήρμοσε μετὰ θάρρους ἐπὶ τοῦ συνετρυμμένου σώματος. Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ ἑννεαημέρου ἐσώθη.

S. M. A.

X. (Loiret), 31 Αὐγούστου 1909.

Ἐπαθα κακόν τι ἐν τῷ βραχίονι ἕνεκα κτυπήματος. Ὁ ἱατρὸς ἐξετάσας αὐτὸ μοι εἶπεν ὅτι πρό-

κειται περὶ μεγάλου κακοῦ. Πράγματι, δὲν ἐκοιμώ-
μην πλέον καὶ ἔπασχον φοβερά. Τότε ἐσκέφθην νὰ
ἐφαρμώσω ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἐν λεύκανον τῆς ἀδελ-
φῆς Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ. Μόλις τὸ λεύκα-
νον ἤγγισε τὸν βραχίονα, ἡσθάνθην μίαν ἀνέκφραστον
ἀνακούφισιν· τῶρα τελείως ἐθεραπεύθην. Εἰς ἔνδειξιν
εὐγνωμοσύνης προτίθεμαι νὰ γνωστοποιήσω τὴν εὐ-
εργέτιδα καὶ νὰ τὴν παρακαλῶ ἐφ' ὁλόκληρον τὴν
ζωὴν μου.

M. D.

X, 17 Νοεμβρίου 1909.

Σὰς εἶχον συστήσει τὴν συγκινητικὴν τύχην μιᾶς
τῶν φίλων μου τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος ἐξηφανίσθη, μό-
λις τρεῖς ἑβδομάδας μετὰ τὸν γάμον. Ὅταν σὰς ἔ-
γραψα εἶχε παρέλθει σχεδὸν μὴν ἀπὸ τῆς ἐξαφανί-
σεως· πᾶσα ἐλπίς ἐφαίνετο τότε ἀπωλεσθεῖσα, καθότι
ἡ ἀστυνομία ἡ δημοσία καὶ ἡ μυστικὴ εἶχεν ἐνερ-
γήσει δραστηρίως ἐν Παρισίοις καὶ ἐν τῷ ἐξωτε-
ρικῷ ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἐνομιζέτο παρ' ὅλων ὅτι
ὁ δυστυχὴς δολοφονηθεὶς, ἐρρίφθη εἰς τὸν Σηκουάναν.
Τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ ἐννεαημέρου πρὸς τιμὴν τῆς
ἀδελφῆς Θηρεσίας τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ, ὁ νομάρχης
τῆς πόλεως Alger, ἀνήγγειλεν εἰς τὴν οἰκογένειαν
ὅτι ὁ M. X. ἀνευρέθη. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἡ K. X.
ἔλαβεν μίαν ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ συζύγου ὅστις τῇ
διηγεῖτο τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν.

Ὁ δυστυχὴς εἶχε καταληφῇ ὑπὸ ἀμνησίας ἐνῶ πε-
ριώδευεν ἐν Παρισίοις. Ἀφοῦ περιεπλανήθη διὰ πολ-

λὰς ἡμέρας ἐν τοῖς περὶχώροις, ἐπέβη τῆς ἀμαξοστοι-
χίας διευθυνόμενος εἰς Dijon, ἐκεῖθεν μετέβη εἰς
Ἑλβετίαν, πάντοτε ὑπὸ τὸ κράτος τῆς αὐταπάτης ἐ-
πέβη ἀτμοπλοίου κατευθυνόμενος εἰς Ἀλγέριον. Μὴ
ἔχων πλέον χρήματα ἔπασχεν σκληρῶς ὑπὸ τῆς πεί-
νης, ἀναγκαζόμενος νὰ κοιμᾶται ὑπὸ τὰς γεφύρας.

Τέλος ἡμέραν τινὰ ἡ ἀμνησία ἐξηφανίσθη, τότε,
ἀντελήφθη τῆς οἰκτρᾶς αὐτοῦ θέσεως (ἦτο ἀκριβῶς
ἡ πρώτη ἡμέρα καθ' ἣν ἤρχισαμεν τὸ ἐννεαήμερον).
Ὁ ταλαίπωρος κατὰ πρῶτον ἐφοβήθη, σκεπτόμενος
δὲ τὴν ἀπελπισίαν εἰς ἣν ἔρριψε τὴν σύζυγον καὶ
τοὺς ἰδικούς του, πρὸς στιγμὴν τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα
ν' αὐτοκτονήσῃ. Ἀλλὰ δὲν ὑπελόγιζε τὴν βοήθειαν τοῦ
οὐρανοῦ. Ἠσθάνθη ἑαυτὸν ὠθούμενον νὰ εἰσέλθῃ
εἰς μίαν ἐκκλησίαν· ἐκεῖ ἐνεθυμήθη τὴν πίστιν τῆς
νεότητός του, καὶ ὡς λέγει ὁ ἴδιος μία ἐσωτερικὴ
φωνή, τὸν φωτίζει νὰ γράψῃ εἰς τὴν σύζυγον. Τέλος
εὐρίσκει τὸν νομάρχην καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τηλε-
γραφήσῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν. Ἐσώθη δυνάμει τῆς
ὁρατῆς προστασίας τῆς ἀγγελικῆς Θηρεσίας τοῦ
Βρέφους Ἰησοῦ.

J. D.

A. Madagascar, 19 Δεκεμβρίου 1909.

Ἡ μικρά μας ἀγία ἐξακολουθεῖ νὰ συνεργάζεται,
διὰ τὴν ἀποστολὴν, καὶ μᾶς βεβαιοῖ ἔτι περισσό-
τερον περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λέξεων αὐτῆς· «θέλω νὰ
διέλθω τὸν βίον ἐν οὐρανῷ εὐεργετοῦσα τὴν γῆν.»

Βλέπω ὅτι αὐτὴ προτιμᾷ νὰ εὐεργετῇ τοὺς μικροτέ-
τερους, τοὺς δυστυχεστέρους, τοὺς ἀποκλήρους τῆς
τύχης καὶ τῆς χάριτος.

Εἶχον μίαν ἀσθενῇ ἥτις ἀπὸ δύο ἐτῶν ἔμεινεν
ἀκίνητος. Μετὰ πολλὰ ἐννεαήμερα πρὸς τὴν ἀδελφὴν
Θηρεσίαν· εὐρέθη τελείως ὑγιής, σήμερον δύναται νὰ
περιπατῇ. Ἐβαπτίσθη λαβοῦσα τ' ὄνομα Μαρία Θη-
ρεσία. Ἀλλὰ θὰ σᾶς διηγηθῶ καὶ ἄλλο θαῦμα.

Πρὸ ἐνὸς μηνὸς μοὶ ἐπαρουσιάσθη μία πτωχὴ
Malgache φέρουσα ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἐν βρέφος πλη-
ρες υἱείας τὸ ὅποιον εἶχον βαπτίσει ἐτοιμοθάνατον.
Παρουσιάζουσα αὐτό, μετὰ τινος εἰκόνης τῆς Θηρε-
σίας τὴν ὁποίαν τῇ εἶχομεν δώσει, ὥς μόνον φάρ-
μακον, αὐτὴ μοὶ λέγει· « Ἡ ὡραία Κυρία τὴν ὁποίαν
μοὶ ἔδωκας, ἐθεράπευσε τὸ τέκνον μου, τὴν νύκτα
καθ' ἣν νομίζουσα αὐτὸ νεκρὸν τὸ ἔκλαιον, αὐτὴ ἔ-
φθασε καὶ τὸ ἐκάλυψε διὰ τινος μανδύου λευκοῦ, ὅ-
ταν δὲ τὸ μικρὸν μου ἀφυπνίσθη εὐρέθη ὑγιές.

Δὲν σᾶς φαίνεται Αἰδ. Μῆτερ ὅτι πάντα ταῦτα δύ-
ναι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν *“Βροχὴν τῶν ῥόδων.”*

Sr J. B.

M. Ἰνδία, 19 Ἰανουαρίου 1910.

Θαῦμα χάριτος ἐγένετο διὰ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ
βίου τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς ἀγίας.

Ἡ ἱστορία αὕτη ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας μιᾶς Κυ-
ρίας χήρας ἥτις διήλθεν ὁλόκληρον τὴν νύκτα ἵνα
τὴν ἀναγνώσῃ. Τὴν πρωΐαν εἶχεν ἤδη μεταστραφῇ.
Ὑπὸ τὸ βάρος τῆς τύψεως τοῦ συνειδότος, ἔξωμο-

λογήθη καὶ τώρα προετοιμάζεται διὰ τὴν μοναχικὴν
ζωήν.

X.

M. (Meurthe et Moselle), 10 Φεβρουαρίου 1910.

Μικρὸν παιδίον τὸ ὅποιον εἰς ἱεραπόστολος καὶ
οἱ γονεῖς εἶχον ἀφιερῶσιν εἰς τὴν ἀγιωτάτην Παρθένον
καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν Θηρεσίαν τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ
ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ
θανάτου. Μετὰ δακρύων ἦλθον εἰς ἀναζήτησιν τοῦ
Πατρός· « ὁ Εὐσέβιος ἀποθνήσκει » ὁ υἱὸς τοῦ ὑ-
πηρετοῦντος τὴν λειτουργίαν ἱεραποστόλου, τρέχει
ἐσπευσμένως, καὶ εὐρίσκει τὸ παιδίον σχεδὸν ἀπο-
θνήσκον. Φέρων λείψανον τῆς ἀδελφῆς Θηρεσίας τὸ
θέτει ἐπὶ τοῦ βρέφους, τὸ ὅποιον ἀμέσως ἐπανέρχε-
ται εἰς τὴν ζωὴν καὶ ζητεῖ τὸ γάλα τῆς μητρός.

G.

L. (Calvados), 16 Φεβρουαρίου 1910.

Ἀπώλεσα τὸ χρηματοφυλάκιον καὶ μόλις τὴν ἐπαύ-
ριον τῆς πρωΐας τὸ ἀντελήφθην. Ἐπαρεκάλεσα τὴν
ἀδελφὴν Θηρεσίαν τοῦ Βρέφους Ἰησοῦ διὰ νὰ τὸ
ἀνεύρω, ἔπεμψα τὴν κόρην μου διὰ νὰ τὸ ζητήσῃ
ἐκεῖ ὅπου ἐνόμιζον ὅτι περιπατῶν τὸ ἀπώλεσα. Ἐν
τῷ διαστήματι τούτῳ, ἔλαβα τὸ βιβλίον τῆς ἀδελφῆς
Θηρεσίας, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐξήλθε γλυκυτάτη εὐω-
σμία, ἐκ τούτου ἠννόησα ὅτι εἰσηκούσθην. Πράγματι
ἡ κόρη μου ἐπανήλθε μετὰ χαρᾶς φέρουσα τὸ χρη-
ματοφυλάκιον. Τὸ εὐρῆκεν ἀκριβῶς εἰς τὸν τόπον
ἐνθα τῇ εἶχον ὑποδείξῃ. Καὶ ὅ τι περίεργον, ἐπὶ τοῦ
αὐτοῦ τόπου εἶχον μεταφέρει πολλὰ ὑλικά μὴ ἀντι-
ληφθέντες τοῦ χρηματοφυλακίου.

M. L.

Carmel de Gallipoli, Italie, 25 Φεβρουαρίου 1910.

Αἰδ. Μῆτερ,

Ἡ Καρδιά τοῦ Ἰησοῦ μετεχειρίσθη ἐμὲ τὴν ἀναξιωτέραν τῆς κοινότητος ἵνα ἀναδείξῃ τὸ ἄπειρον αὐτῆς ἔλεος.

Σὰς ἀποστέλλω τὴν ἐκθεσιν τοῦ θαύματος ὑπὲρ ἡμῶν τελεσθέντος. Ὑπάρχει ὅμως ἐν Ῥώμῃ ἀριθμὸς μέγας ἐγγράφων ὑπογεγραμμένων οὐ μόνον ὑφ' ὅλων τῶν ἀδελφῶν μας, ἀλλ' ἔτι καὶ ὑπὸ τοῦ Πανιερ. Ἐπισκόπου καὶ ἐπιτροπῆς Αἰδεσίμων.

Τὴν νύκτα τῆς 16ης Ἰανουαρίου ὑπέφερα πολὺ ἔνεκα πολλῶν δυσχερειῶν. Μετὰ τὴν τρίτην πρωΐνῃν ὥραν, σχεδὸν ἐξηντηλημένη, ἠγέρθην ὀλίγον ἀπὸ τῆς κλίνης ἵνα καλλίτερον ἀναπνεύσω, ἐκοιμήθην, κατ' ὄναρ, ὥς μοι φαίνεται, ἡσθάνθην ὅτι μία χεὶρ μὲ ἤγγισεν, ἀναβιβάζουσα δὲ τὸ κλινοσκέπασμα ἐπὶ τοῦ προσώπου μου μετὰ φιλοστοργίας μὲ ἐκάλυπτε. Ἐνόμισα ὅτι μία τῶν ἀδελφῶν μας μοι παρέσχεν αὐτὴν τὴν ἐκδούλευσιν καὶ μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς τῇ ἔλεγον· «ἄφισόν με διότι εἶμαι κάθιδρος, ἡ δὲ κίνησις αὕτη προκαλεῖ ἀέρα πολύν.» Τότε μία γλυκεῖα ἀλλ' ἄγνωστος φωνὴ μοι λέγει· «Ὅχι σοὶ παρέχω καλὸν ἔργον,» ἐξακολουθοῦσα νὰ μὲ καλύπτῃ, «ἄκουσον, μοι λέγει ὁ Θεὸς μεταχειρίζεται τοὺς κατοίκους τ' οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς διὰ νὰ συνδράμῃ τοὺς δούλους του· ἰδοὺ 500 φράγκα διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐξοφλήσῃς τὰ χρεὶ τῆς κοινότητός σου.» Λαβοῦσα δὲ ἐγὼ τὴν χεῖρά της, τῇ ἀπεκρίθην, ὅτι τὸ χρεὸς τῆς κοινότητος δὲν ἦτο παρὰ τριακόσια φράγκα. Ἐκείνη ὅμως προσέθεσε, «Καλῶς, θὰ ἔχωμεν καὶ περίσσευμα· καὶ ἐπειδὴ δὲν σοὶ ἐπι-

τρέπεται νὰ φυλάττῃς χρήματα ἐν τῷ κελλίῳ σου· ἀκολούθησόν με.» Πῶς νὰ ἐγερωθῶ κάθιδρος ἐσκαπτόμην; Καὶ ἡ ὁπτασία ὑπομειδιῶσα προσέθεσε· «θὰ μᾶς βοηθήσῃ τὸ θαῦμα τῆς διττῆς παρουσίας.»

Ἦδη εὐρισκόμην ἐκτὸς τῆς κλίνης, ἐν συνοδείᾳ μιᾶς νέας μοναχῆς Καρμηλήτιδος, τῆς ὁποίας τὸ ἔνδυμα καὶ κάλυμμα ἀπαστράπτοντα ὑπεδείκνυνον τὸν δρόμον. Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ διαμέρισμα ἔνθα εὐρίσκετο τὸ ξύλινον κιβώτιον περιέχον τὴν σημείωσιν τοῦ χρέους τῆς κοινότητος· ἐκεῖ κατέθεσα τὰ 500 φράγκα. Μετὰ ταῦτα τὴν ἠτένισα μετὰ τινος θαυμασμοῦ καὶ ὑπεκλίθην ὅπως τὴν εὐχαριστήσω, λέγουσα· «ὦ Ἁγία Μῆτερ μου» ἀλλ' ἐκείνη ὑποβοηθοῦσα καὶ θωπεύουσα ἐμὲ ἔλεγε· «δὲν εἶμαι ἡ Ἁγία Μῆτηρ μας· ἀλλ' εἶμαι ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ μοναχὴ Θηρεσία ἐκ Lisieux. Σήμερον οὐρανὸς καὶ γῆ ἐορτάζουσι τ' ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ.» Ἐγὼ συγκινημένη ἀγνοοῦσα τί νὰ εἶπω, ἐκραύγασα μᾶλλον διὰ τῆς καρδίας ἡ διὰ τῶν χειλέων· «ὦ Μῆτερ!» ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐξακολουθήσω. Τότε ἡ ἀγγελικὴ μοναχὴ ἀδελφικῶς θωπεύουσά με, ἀπεμακρύνθη βραδέως. «Ἀνάμενε τῇ εἶπον, δυνατόν ν' ἀποπλανηθῇς τῆς ὁδοῦ.» Ἐκείνη ὅμως μετὰ τινος οὐρανίου μειδιάματος μοι ἀπεκρίθη· «Ὅχι, ὄχι, ἡ ὁδός μου εἶναι ἀσφαλὴς καὶ οὐδέποτε ἠπατήθην ἀκολουθοῦσα αὐτήν.» Ἀφυπνίσθην καὶ παρ' ὅλην τὴν ἐξάντλησίν μου, κατῆλθον εἰς τὸ παρεκκλήσιον καὶ ἐκοινώνησα.

Αἱ μοναχαὶ μὲ ἠτένιζον, εὐρίσκουσαι τὸ ἐξωτερικόν μου πολὺ διάφορον ἠθέλησαν νὰ προσκαλέσωσι

τὸν ἱατρόν. Διῆλθον τὸ ἱεροφυλάκιον· ἐκεῖ, αἱ δύο μοναχαὶ ἱεροφύλακες ἐπέμειναν νὰ μάθωσι τί ἔχω, καὶ νὰ προσκαλέσωσι τὸν ἱατρόν. Διὰ ν' ἀποφύγω πολλὰ ταῖς εἶπον ὅτι πολὺ μὲ ἐτάραξεν ἡ ἐντύπωσις ἐνὸς ὄνειρου, τὸ ὁποῖον ἐν πάσῃ ἀπλότητι δηγήθην.

Τότε αἱ δύο μοναχαὶ μὲ παρεκίνησαν νὰ κατέλθω καὶ ν' ἀνοίξω τὸ κιβώτιον· ἐγὼ ὅμως ἀπεκρίθην ὅτι δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃ τις τὰ ὄνειρα. Τέλος ὑπακούουσα κατῆλθον, ἤνοιξα τὸ κιβώτιον καὶ εὔρηκα τὸ θαυματουργὸν ποσὸν τῶν 500 φράγκων.

Ἀφίνω τὰ λοιπὰ Αἰδ. Μῆτερ εἰς τὴν ὑμετέραν περίσκεψιν. Ἡμεῖς τυγχάνομεν τεταραγμένοι ἔνεκα τῆς μεγάλης ταύτης χάριτος, ἀναμένουσαι διακαῶς τὴν στιγμήν, νὰ ἴδωμεν ἐπὶ τῶν ἱερῶν βημάτων τὴν μικρὰν ἀδελφὴν Θηρεσίαν ἡμετέραν προστάτιδα.

Ἀδελφὴ CARMELA DEL CUOR DI JESU

r. l. i.

Prieure

Nihil obstat

ROBERTUS COLLARO

IMPRIMATUR

✠ VINCENTIUS ARCHIEP.

